
FATA CU SOȚUL ÎNCHIPUIT
DIN SERIA BRIDGERTON
JULIA QUINN
LITERA
MOON LIGHT

MOON
LIGHT

JULIA QUINN

FATA CU SOȚUL ÎNCHIPUIT

Traducere din limba engleză
CORINA NICOLAE

LITERA
București

The Girl With the Make-Believe Husband

Julia Quinn

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Fata cu soțul închipuit

Julia Quinn

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9659-5

ISBN EPUB 978-606-095-423-1

Pentru Nana Vaz de Castro, care a creat o mișcare. Probabil că este un lucru bun că nu pot aduce băuturile Bob's Ovomaltine în Statele Unite ale Americii.

Și, de asemenea, pentru Paul. Trebuie să fie ceva ironic în faptul că am scris despre un soț închipuit în timp ce erai plecat trei luni să escaladezi muntele Everest. Dar acel munte este real. Și așa ești și tu. Și așa suntem și noi.

Capitolul 1

Insula Manhattan
Iunie 1779

Îl durea capul.

Corecție, îl durea capul foarte tare.

Cu toate acestea, era greu de spus ce fel de durere era. *Putea* foarte bine să fi fost lovit în cap cu o ghiulea. Părea plauzibil, având în vedere locul unde se afla acum în New York (sau era în Connecticut?) și ocupația curentă de căpitan în Armata Majestății Sale.

Era război, în cazul în care nu observase careva.

Dar durerea aceasta în mod particular – cea pe care o simțea ca și cum cineva îi lovea capul cu un tun (nu cu o ghiulea, atenție, ci direct cu tunul) – părea să arate că fusese atacat cu un instrument mai neascuțit decât un glonț.

Poate o nicovală. Aruncată de la o fereastră de la etajul al doilea.

Dar, dacă cineva voia să vadă partea bună a lucrurilor, o durere ca aceasta arăta că nu era mort, ceea ce era o soartă plauzibilă, având în vedere toate datele care îl făcuseră să creadă că poate fusese împușcat.

Războiul despre care amintise... oamenii chiar mureau.

Cu o regularitate alarmantă.

Deci nu era mort. Asta era bine. Dar nici nu era sigur unde se afla cu certitudine. Următorul pas evident era să

deschidă ochii, dar avea pleoapele suficient de străvezii pentru a-și da seama că era mijlocul zilei, și, deși îi plăcea să vadă partea metaforică plăcută a lucrurilor, era aproape sigur că adevărul era că orbise.

Așa că își ținu ochii închiși.

Dar ascultă.

Nu era singur. Nu putea să înțeleagă ce se vorbea, dar un zumzet ușor de cuvinte și de activitate umplea aerul. Oamenii se mișcau în jur, punând obiecte pe masă, poate trăgând un scaun pe podea.

Cineva gemea de durere.

Majoritatea vocilor erau de bărbați, dar era cel puțin o femeie în apropiere. Era suficient de aproape încât să îi poată auzi respirația. Făcea puțin zgomot în timp ce își vedea de treabă, treabă care, își dădu el seama destul de repede, presupunea să-l învelească și să-i atingă fruntea cu palma.

Îi plăceau aceste zgomote ușoare, micile mormăieli și suspinele de care probabil ea nici nu era conștientă. Și mirosea frumos, un pic a lămâi, un pic a săpun.

Și un pic a muncă grea.

Știa mirosul acela. Îl avusese și el, deși de obicei dura foarte puțin, înainte de a se transforma într-o duhoare în toată regula.

Cu toate astea, la ea era mult mai plăcut. Poate un pic pământos. Și se întrebă cine era de avea grijă de el cu atâta zel.

– Cum se simte astăzi?

Edward înțepeni. Vocea aceasta de bărbat era nouă, și nu era sigur că voia să știe careva că se trezise.

Deși nu era sigur *de ce* simțea această ezitare.

– La fel, veni răspunsul femeii.

– Sunt îngrijorat. Dacă nu se trezește curând...

– Știu, spuse femeia.

În voce i se simți o urmă de nervozitate, care îl făcu pe Edward curios.

– Ai reușit să-l faci să mănânce supă?

– Doar câteva linguri. Mi-a fost teamă că se va îneca dacă încercam mai mult.

Bărbatul scoase un sunet vag de aprobare.

– Amintește-mi, de când este așa?

– De o săptămână, domnule. Patru zile înainte de a veni eu și trei după.

O săptămână. Edward se gândi la asta. O săptămână însemna că trebuia să fie... Martie? Aprilie?

Nu, poate era doar februarie. Și probabil că era în New York, nu în Connecticut.

Dar asta tot nu explica de ce îl durea capul atât de al naibii de tare. Clar fusese implicat într-un fel de accident. Sau fusese atacat?

– Nu a avut loc nici o schimbare? întrebă bărbatul, chiar dacă femeia tocmai spusese asta.

Dar probabil ea avea mult mai multă răbdare decât Edward, pentru că răspunse încet, cu voce clară:

– Nu, domnule. Nici una.

Bărbatul scoase un sunet care nu era chiar un mârâit. Lui Edward îi fu imposibil să-l interpreteze.

– Er... Femeia își drese vocea. Aveți vreo veste de la fratele meu?

Fratele ei? Cine era fratele ei?

– Mă tem că nu, doamnă Rokesby.

„Doamna Rokesby?"

– Au trecut aproape trei luni, spuse ea încet.

„Doamna Rokesby?“ Edward chiar voia să revină la punctul acela. Din câte știa el, era un singur Rokesby în America de Nord, iar acela era el. Deci dacă ea era doamna Rokesby...

– Cred, spuse vocea de bărbat, că energia dumneavoastră ar fi mult mai util folosită având grijă de soțul dumneavoastră.

„Soț?“

– Vă asigur, spuse ea, și el simți din nou acea nervozitate, că am avut grijă de el cu foarte multă dăruire.

Soț? Credeau că el este *soțul* ei? Era însurat? Nu putea fi însurat. Cum putea fi căsătorit și să nu-și amintească?

Cine era femeia aceasta?

Inima lui Edward începu să bată cu putere. Ce naiba i se întâmpla?

– Tocmai a scos un sunet? întrebă bărbatul.

– Nu... Nu cred.

Apoi ea se mișcă repede. Îl atinseră mâini pe obraz, apoi pe piept, și deși îngrijorarea ei era evidentă, femeia avea ceva liniștitor în mișcări, ceva ce pur si simplu părea corect.

– Edward? întrebă ea, luându-i mâna. O mângâie de câteva ori, degetele ei atingându-i ușor pielea. Mă auzi?

Ar trebui să răspundă. Era îngrijorată. Ce fel de gentleman era el dacă nu încerca să aline suferința unei doamne?

– Mă tem că l-am pierdut, spuse bărbatul, cu mult mai puțină delicatețe decât consideră Edward adecvat.

– Încă respiră, spuse femeia cu voce tăioasă.

Bărbatul nu răspunse, dar probabil că avea o expresie ce îi trăda mila, pentru că ea repetă, de data aceasta mai tare:

– *Încă respiră.*

– Doamnă Rokesby...

Edward simți cum îl strânge puternic de mână. Apoi își puse și cealaltă mână deasupra, degetele odihnindu-i-se ușor pe încheieturile lui. Era cea mai mică formă de îmbrățișare, dar Edward o simți până în străfundul sufletului său.

– Încă respiră, colonele, spuse ea cu hotărâre. Și, cât timp face asta, voi fi aici. Poate că nu îl pot ajuta pe Thomas, dar...

Thomas. Thomas Harcourt. *Asta* era legătura. Ea era probabil sora lui. Cecilia. O cunoștea bine.

Sau nu. Nu se întâlnise, de fapt, cu ea, dar *simțea* că o cunoștea. Îi scria fratelui ei cu o sârguință care nu avea pereche în regiment. Thomas primea de două ori mai multe scrisori decât Edward, și Edward avea patru frați, spre deosebire de Thomas, care avea doar o soră.

Cecilia Harcourt. Ce naiba făcea în America de Nord? Ar fi trebuit să fie în Derbyshire, în orășelul acela din care Thomas abia așteptase să plece. Cel cu izvoarele fierbinți. Matlock. Nu, Matlock Bath.

Edward nu fusese niciodată acolo, dar se gândi că suna încântător. Nu în felul în care îl descrisese Thomas, bineînțeles; îi plăcea vacarmul vieții de la oraș și abia aștepta să prindă ocazia să plece din sat. Dar Cecilia era diferită. În scrisorile ei, micul oraș din Derbyshire prindea viață, și Edward aproape simțea că i-ar fi putut recunoaște pe vecinii ei dacă s-ar fi dus vreodată în vizită.

Era isteață. Doamne, cât de isteață era! Thomas obișnuia să râdă atât de mult la scrisorile ei, pe care Edward îl convingea în cele din urmă să le citească cu voce tare.

Apoi, într-o zi, când Thomas îi scria înapoi, Edward îl întrerupsese de atât de multe ori, încât, în cele din urmă,

Thomas se ridicase de pe scaun și îi întinsese pana.

– Scrie-i tu, spusese el.

Și așa făcuse.

Nu de capul lui, bineînțeles. Edward nu ar fi putut niciodată să îi scrie direct. Ar fi fost comportamentul cel mai lipsit de cuviință, și nu voia să o insulte astfel. Dar mâzgălise câteva rânduri la finalul scrisorii lui Thomas, și, de fiecare dată când răspundea, ea îi scria și lui câteva rânduri.

Thomas avea un portret în miniatură al ei, și, deși spusese că fusese făcut în urmă cu câțiva ani, Edward se surprinsese uitându-se la el, studiind micul portret al tinerei, întrebându-se dacă chiar avea părul de un blond atât de deosebit sau dacă chiar zâmbea în felul acela, cu buzele lipite, într-un fel misterios.

Cumva, se gândea că nu. Nu îi părea a fi o femeie cu secrete. Zâmbetul i-ar fi luminos și liber. Edward chiar se gândi că i-ar plăcea să o cunoască odată ce războiul acesta uitat de Dumnezeu avea să se sfârșească. Cu toate astea, nu îi spusese nimic lui Thomas.

Ar fi fost bizar.

Acum, Cecilia era aici. În colonii. Și asta nu avea deloc sens, dar, în definitiv, ce avea sens? Edward se rănise la cap, și se părea că Thomas dispăruse, și...

Edward se gândi bine.

... Și se părea că el se căsătorise cu Cecilia Harcourt.

Deschise ochii și încercă să se uite cu atenție la femeia cu ochi verzi care îl privea.

– Cecilia?

*

Cecilia avusese trei zile în care să își imagineze ce avea să spună Edward Rokesby când avea să se trezească, în cele

din urmă. Se gândise la câteva posibilități, dintre care cea mai probabilă era: „Cine naiba ești?“

Nu ar fi fost o întrebare prostească.

Pentru că, indiferent ce credea colonelul Stubbs – indiferent ce credea toată lumea de la spitalul acesta militar, dotat foarte precar –, numele ei nu era Cecilia Rokesby, ci Cecilia Harcourt, și cu siguranță nu era căsătorită cu bărbatul frumos, brunet, care stătea întins pe patul de lângă ea.

Cât privește cum s-a produs neînțelegerea...

Poate avusese ceva de-a face cu faptul că ea declarase că era soția lui în fața comandantului său, a doi soldați și a unui funcționar.

La momentul acela, păruse o idee bună.

Nu venise cu inima ușoară la New York. Era perfect conștientă de pericolele călătoriei prin coloniile sfâșiate de război, fără a mai pune la socoteală traversarea temperamentalului Atlantic de Nord. Dar tatăl ei murise, și apoi primise o scrisoare prin care era anunțată că Thomas fusese rănit, iar vărul ei sărac venise să dea târcoale proprietății Marswell...

Nu putea rămâne în Derbyshire.

Și totuși, nu avea unde să se ducă.

Astfel, luând probabil singura hotărâre pripită din viața ei, își împachetase lucrurile, ascunsese argintăria în grădina din spate și rezervase o călătorie de la Liverpool la New York. Cu toate acestea, când ajunsese, nu îl putuse găsi nicăieri pe Thomas.

Îi găsise regimentul, dar nimeni nu avea răspunsuri pentru ea, și, când insistase cu întrebările, fusese respinsă de către ofițerii militari precum o muscă enervantă. Fusese ignorată, luată în derâdere și probabil și mințită. Își

folosise aproape toate resursele, trăia cu o singură masă pe zi și locuia într-o cameră de pensiune alături de o femeie care se prea poate să fi fost prostituată.

(Era o certitudine că avea relații; singura întrebare era dacă era plătită pentru ele. Și, Cecilia trebuia să spună, spera că era plătită, pentru că, indiferent ce făcea femeia aceea, părea foarte mult de muncă.)

Dar apoi, după aproape o săptămână în care nu ajunsese la nici un rezultat, Cecilia auzise un soldat spunându-i altuia că un bărbat fusese adus la spital cu câteva zile în urmă. Avea o lovitură la cap și era inconștient. Se numea Rokesby.

Edward Rokesby. El trebuia să fie.

Cecilia nu îl văzuse niciodată, dar era cel mai apropiat prieten al fratelui ei, și *simțea* că îl cunoștea. Știa, de exemplu, că era din Kent, că era cel de-al doilea fiu al contelui de Manston și că avea un frate mai mic în marină și un altul la Eton. Sora lui era căsătorită, dar nu avea copii, și ceea ce îi lipsea cel mai mult de acasă era desertul cu agrișe.

Pe fratele lui mai mare îl chema George, și fusese surprinsă când Edward recunoscuse că nu îl invidia pentru poziția de moștenitor. Cu un titlu de conte venea și o înspăimântătoare lipsă de libertate, îi scrisese odată, și el știa că locul lui era în armată, luptând pentru rege și pentru țară.

Cecilia se gândi că cineva din afară ar putea fi șocat de gradul de intimitate din corespondența lor, dar descoperise că războiul transformă bărbații în filosofi. Și poate acesta era motivul pentru care Edward Rokesby începuse să adauge mici note la finalul scrisorilor lui Thomas către ea. Era ceva reconfortant în a-și împărtăși

gândurile cu un străin. Era mai ușor să fii curajos cu cineva cu care nu te-ai fi întâlnit la masă sau într-o cameră de zi.

Sau cel puțin asta era ipoteza Ceciliei. Poate că el scria aceleași lucruri și familiei lui și prietenilor din Kent. Auzise de la fratele ei că era „practic logodit" cu vecina sa. Cu siguranță îi scria și ei.

Și nu era ca și cum Edward îi scria *cu adevărat* Ceciliei. Începuse cu frânturi de la Thomas: „Edward spune așa și pe dincolo" sau „Sunt obligat de căpitanul Rokesby să..."

Primele dăți, fusese foarte amuzant, și Cecilia, blocată la Marswell cu munți de facturi și un tată dezinteresat, se bucurase de zâmbetul neașteptat pe care cuvintele lui i-l aduseseră pe față. Așa că îi răspunsese, adăugând mici părți propriei scrisori: „Te rog, spune-i căpitanului Rokesby..." și mai târziu: „Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc la cât s-ar bucura căpitanul Rokesby..."

Apoi, într-o zi, văzuse că ultima scrisoare de la fratele ei includea un paragraf scris de o altă mână. Era un salut scurt, conținând un pic mai mult decât o descriere a unor flori de câmp, dar era de la Edward. O semnase: „Cu devotament, căpitan Edward Rokesby".

Cu devotament.

Cu devotament.

Un zâmbet prostesc îi apăruse pe față, și apoi se simțise cea mai mare prostuță. Visa cu ochii deschiși la un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată.

Un bărbat pe care probabil nu avea să îl întâlnească niciodată.

Dar nu se putea abține. Nu conta că soarele verii strălucea peste lacuri – cu fratele ei plecat, viața în Derbyshire părea mereu gri. Zilele treceau una peste alta,

aproape la fel. Avea grijă de casă, verifica finanțele și se îngrijea de tatăl ei, nu că acesta ar fi observat vreodată. Mai era întâlnirea locală ocazională, dar mai bine de jumătate dintre bărbații de vârsta ei achiziționaseră brevete și plecaseră sau se înrolaseră în armată, și pe ringul de dans erau mereu de două ori mai multe doamne decât domni.

Așa că, atunci când fiul unui conte îi scria despre flori de câmp...

Inima îi tresăltase un pic.

Sincer, era lucrul cel mai apropiat de flirt în ani.

Dar, când se hotărâse să plece la New York, fusese fratele ei, nu Edward Rokesby, cel la care se gândise. Când poștașul venise cu vești de la ofițerul lui Thomas...

Fusese cea mai urâtă zi din viața ei.

Scrisoarea era adresată tatălui ei, bineînțeles. Cecilia îi mulțumise poștașului și se asigurase că primea ceva de mâncare, fără a menționa nici măcar o dată că Walter Harcourt murise în mod neașteptat în urmă cu trei zile. Luase plicul în camera ei, închisese și încuiase ușa, apoi se uitase la plic timp de un minut lung înainte de a găsi curajul de a-și strecura degetul pe sub sigiliul de ceară.

Primul sentiment fusese de ușurare. Era convinsă că urma să afle că Thomas murise și că nu mai rămăsese nimeni pe lume pe care să-l iubească cu adevărat. O rană părea aproape o binecuvântare în acel moment.

Dar apoi sosise vărul Horace.

Cecilia nu fusese surprinsă că venise la înmormântarea tatălui ei. Era ceea ce se făcea, până la urmă, chiar dacă relațiile nu erau cele mai apropiate. Dar apoi Horace rămăsese. Și, pentru numele lui Dumnezeu, era enervant. Nu vorbea atât de mult cât ținea predici, și Cecilia nu

putea face doi pași fără ca el să i se strecoare pe urme și să-și exprime profunda îngrijorare cu privire la binele ei.

Mai rău, tot făcea comentarii despre Thomas și despre cât de periculos era în colonii pentru un soldat.

Toți aveau să fie ușurați când avea să revină ca moștenitor de drept al proprietății Marswell.

Mesajul nespus fiind, bineînțeles, că, dacă nu se întorcea, Horace avea să moștenească totul.

Al naibii prostesc drept de moștenire. Cecilia știa că trebuia să-și onoreze strămoșii, dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă s-ar fi putut întoarce în timp să-l găsească pe stră-stră-străbunicul ei, i-ar fi sucit gâtul. Cumpărase terenul și construise casa, și, în iluziile lui de grandoare dinastică, impusese un drept de moștenire strict. Marswell se moștenea din tată în fiu, și, dacă nu existau fii, ar fi fost suficient orice văr de sex masculin. Nu conta că Cecilia trăise aici întreaga ei viață, că știa fiecare locșor și că servitorii aveau încredere în ea și o respectau. Dacă Thomas murea, vărul Horace venea din Lancashire și lua totul.

Cecilia încercase să nu-i spună despre rănirea lui Thomas, dar vești precum aceasta erau imposibil de ascuns. Un vecin binevoitor probabil zisese ceva, pentru că Horace nici măcar nu așteptase o zi întreagă după înmormântare înainte de a spune că, în calitate de rudă de sex masculin cea mai apropiată a Ceciliei, trebuia să preia responsabilitatea pentru bunăstarea ei.

Mai precis, zisese el, era necesar ca ei doi să se căsătorească.

Nu, se gândise Cecilia șocată. Nu, chiar nu era necesar.

– Trebuie să accepți realitatea, spusese el, făcând un pas mai aproape de ea. Ești singură. Nu poți rămâne pe

veșnicie la Marswell fără o însoțitoare.

– Mă voi duce la mătușa mea, spusese ea.

– Sophie? răspunsese el dezaprobator. Abia dacă poate face față.

– Cealaltă mătușă a mea. Dorcas.

– Nu cunosc nici o mătușă Dorcas, zise el, cu ochii mijiți.

– Nu ai cum, răspunse Cecilia. Este mătușa mamei mele.

– Și unde locuiește?

Având în vedere că era o născocire a imaginației Ceciliei, nu locuia nicăieri, dar mama mamei ei fusese din Scoția, așa că Cecilia zisese că locuia la Edinburgh.

– Ai pleca din casa ta?

Dacă însemna evitarea căsătoriei cu Horace, da.

– Te voi face să-ți vii în fire, urlase Horace, apoi, înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea de gând să facă, o sărutase.

Cecilia trăsese aer în piept după ce el îi dăduse drumul și apoi îl plesnise peste față.

Horace o plesnise la rândul său, și, o săptămână mai târziu, Cecilia plecase spre New York.

Călătoria durase cinci săptămâni – timp suficient pentru ca tânăra să-și pună la îndoială decizia. Dar chiar nu știa ce altceva ar fi putut face. Nu pricepea de ce Horace era atât de hotărât să se însoare cu ea, când oricum avea o șansă bună să moștenească Marswell. Putea doar să speculeze că avea probleme financiare și avea nevoie de un loc unde să stea. Dacă se căsătorea cu Cecilia, se putea muta imediat și putea spera că Thomas nu avea să se mai întoarcă acasă.

Cecilia știa că alegerea rațională era căsătoria cu vărul ei. Dacă Thomas chiar murea, putea rămâne în mult

îndrăgita ei casă părintească. O putea da mai departe copiilor săi.

Dar, Dumnezeule, acei copii ar fi și copiii lui Horace, și gândul de a se culca cu acel bărbat... Nu, gândul de a *trăi* cu acel bărbat...

Așa că nu o putuse face. Marswell nu merita.

Cu toate acestea, situația ei era delicată. Horace nu o putea obliga să accepte să se căsătorească, dar îi putea face viața foarte inconfortabilă, și avea dreptate în legătură cu un lucru – nu putea rămâne veșnic la Marswell de una singură. Avea vârsta de căsătorie – abia făcuse 22 de ani –, iar prietenii și vecinii ei i-ar fi permis un pic de libertate având în vedere circumstanțele, dar o tânără singură era o invitație pentru bârfe. Dacă Ceciliei îi păsa vreun pic de reputația ei, trebuia să plece.

Ironia situației era îndeajuns să o facă să vrea să țipe. Își păstra bunul renume traversând un ocean. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că nimeni din Derbyshire nu știa despre asta.

Dar Thomas era fratele ei mai mare, protectorul ei, cel mai bun prieten al ei. Pentru el, ar fi făcut o călătorie despre care chiar și ea știa că era necugetată, posibil inutilă. Oamenii mureau din cauza infecțiilor mult mai des decât o făceau din cauza rănilor de pe câmpul de luptă. Știa că era posibil ca fratele ei să nu mai trăiască până în momentul în care ea ajungea la New York.

Nu se așteptase să dispară *efectiv*.

În vâltoarea aceasta de frustrare și neputință auzise că Edward fusese rănit. Mânată de o nevoie arzătoare de a ajuta pe cineva, se dusese la spital. Dacă nu putea avea grijă de fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu, urma să

aibă grijă de cel mai bun prieten al fratelui ei. Călătoria aceasta la New York nu avea să fie degeaba.

Se dovedise că spitalul era o biserică ce fusese cucerită de către armata britanică, ceea ce era destul de ciudat, dar, când ceruse să îl vadă pe Edward, i se spusese verde în față că nu era binevenită. Căpitanul Rokesby era un ofițer, o informase o santinelă cu nas ascuțit. Era fiul unui conte, și mult prea important pentru vizitatorii comuni.

Cecilia încă încerca să își dea seama ce naiba voia să spună cu asta când acesta se uitase în jos și îi zisese că singurele persoane care aveau voie să îl vadă pe căpitanul Rokesby erau membrii armatei și familia.

– Sunt soția lui! izbucnise în acel moment Cecilia.

Din momentul în care spusese asta, nu mai avea cum să dea înapoi.

Gândind în retrospectivă, era uimitor că scăpase cu așa ceva. Probabil ar fi fost dată afară dacă nu ar fi fost comandantul lui Edward. Colonelul Stubbs nu era cel mai amabil bărbat, dar era la curent cu prietenia dintre Edward și Thomas și nu fu surprins să afle că Edward se căsătorise cu sora prietenului său.

Înainte ca tânăra să aibă măcar ocazia să gândească, spunea o poveste despre cum fusese curtată prin intermediul scrisorilor și despre căsătoria realizată prin intermediari, pe un vas.

În mod șocant, toată lumea o crezuse.

Cu toate acestea, nu își putea regreta minciunile. Nu se putea nega faptul că starea lui Edward se îmbunătățise cât timp fusese în îngrijirea ei. Îi tamponase fruntea când avusese febră și îl mișcase cât putuse pentru a preveni escarele. Este adevărat că îi văzuse mai mult din trup decât era potrivit pentru o tânără necăsătorită, dar cu siguranță

aplicarea acelor reguli ale societății era suspendată pe timp de război.

Și nimeni nu putea ști.

„Nimeni nu va ști." Asta își repeta sieși aproape în fiecare oră. Era la mii de kilometri depărtare de Derbyshire. Toată lumea pe care o cunoștea știa că plecase să-și viziteze mătușa necăsătorită. Mai mult, cei din familia Harcourt nu se învârteau în aceleași cercuri ca membrii familiei Rokesby. Se gândea că Edward putea fi considerat o persoană de interes în bârfele societății, dar ea cu siguranță nu era, și părea imposibil ca povești despre cel de-al doilea fiu al contelui de Manston să ajungă în micul ei sătuc Matlock Bath.

Cât despre ce avea să facă în clipa când el avea să se trezească în cele din urmă...

Ei bine, cu toată sinceritatea, nu găsise încă un răspuns la asta. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu mai conta. Avusese o sută de scenarii în minte, dar nici unul dintre ele nu presupunea că el o recunoștea.

– Cecilia? spuse el.

Clipea uitându-se la ea, și ea era momentan uimită, vrăjită de albastrul ochilor lui.

Trebuia să fi știut asta.

Apoi înțelese cât era de ridicolă. Nu avea nici un motiv să îi știe culoarea ochilor. Dar chiar și așa. Cumva...

Părea că era ceva ce trebuia să fi știut.

– Te-ai trezit, spuse ea încet. Încercă să spună mai multe, dar sunetul i se opri în gât. Pur și simplu, se chinuia să respire, să depășească emoția pe care nici nu conștientizase că o simțea. Cu o mână tremurândă, se aplecă și îi atinse fruntea. Nu își dădu seama de ce făcu asta; nu mai avea febră de aproape două zile. Dar era

copleșită de o nevoie de a-l atinge, de a simți cu mâinile ceea ce văzuse cu ochii.

Era treaz.

Trăia.

– Lăsați-i spațiu! ordonă colonelul Stubbs. Duceți-vă și aduceți doctorul!

– Duceți-vă și aduceți *dumneavoastră* doctorul, ripostă Cecilia, revenindu-și în cele din urmă. Sunt soț…

Cuvintele i se opriră. Nu putea spune minciuna. Nu în fața lui Edward.

Dar colonelul Stubbs deduse ceea ce ea nu spuse și, după ce bombăni ceva neinteligibil printre dinți, plecă în căutarea unui doctor.

– Cecilia? spuse din nou Edward. Ce faci aici?

– Îți voi explica totul imediat, șopti ea grăbită. Colonelul avea să revină curând, și ar fi preferat să nu ofere explicații în fața unui public. Pentru moment, doar…, adăugă ea, neputând risca însă ca el să o dea de gol.

– Unde sunt? o întrerupse el.

Ea luă o pătură. El avea nevoie de o încă pernă, dar acestea nu erau suficiente, așa că pătura trebuia să fie de ajuns.

– Ești într-un spital, spuse ea în timp ce îl ajută să se îndrepte un pic, punându-i pătura la spate.

El se uită suspicios prin cameră. Arhitectura era ecleziastică.

– Cu vitralii?

– Este o biserică. Ei bine, *a fost* o biserică. Este spital acum.

– Dar unde? întrebă el, un pic cam prea repede.

Mâinile ei încremeniră. Ceva nu era în ordine. Întoarse capul, îndeajuns cât să-i întâlnească privirea.

– Suntem în orașul New York.

– Credeam că eram…, începu el încruntându-se.

Ea așteptă, dar el nu își termină gândul.

– Ai crezut că ești ce? întrebă ea.

– Nu știu, spuse el după ce privi o clipă în gol. Eram… Cuvintele i se stinseră, și fața i se schimonosi. Părea că aproape îl durea să gândească. Trebuia să mă duc în Connecticut, spuse el în cele din urmă.

– Te-ai dus în Connecticut, zise Cecilia, îndreptându-se ușor.

– Da? întrebă el, și buzele i se întredeschiseră.

– Da. Ai fost acolo pentru mai bine de o lună.

– Poftim?

Ceva i se aprinse în privire. Cecilia se gândi că ar putea fi teamă.

– Nu îți amintești? îl întrebă ea.

El începu să clipească mult mai repede decât ar fi fost firesc.

– Mai bine de o lună, spui?

– Așa mi s-a zis. Eu abia ce am ajuns.

– Mai bine de o lună, spuse el din nou. Începu să clatine din cap. Cum este posibil…

– Nu trebuie să te suprasoliciți, zise Cecilia, întinzându-se să-i ia mâinile în ale ei.

Asta păru să îl calmeze. Cu siguranță o calma pe ea.

– Nu îmi amintesc… Am fost în Connecticut? Se uită intens și o strânse și mai tare de mână. Cum m-am întors în New York?

Ea ridică neputincioasă din umeri. Nu avea răspunsurile pe care le căuta el.

– Nu știu. Îl căutam pe Thomas și am auzit că ești aici. Ai fost găsit în apropiere de Kip's Bay, sângerând la cap.

– Îl căutai pe Thomas, repetă el, și ea aproape că îi văzu rotițele minții mișcându-se frenetic în spatele ochilor. De ce îl căutai pe Thomas?

– Am primit vești că era rănit, dar acum este dispărut, și...

– Când ne-am căsătorit? întrebă Edward respirând cu greutate.

Cecilia rămase cu gura căscată. Încercă să răspundă, chiar încercă, dar nu reuși să spună decât câteva pronume inutile. Chiar credea că erau căsătoriți? Nu o mai văzuse niciodată până în ziua aceea.

– Nu îmi amintesc, spuse el.

– Ce nu îți amintești? întrebă Cecilia, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Nu știu, răspunse el, uitându-se la ea cu o privire tulburată.

Cecilia știa că ar fi trebuit să încerce să-l aline, dar tot ce putea face era să se uite la el. Avea ochii goi și pielea deja palidă din cauza bolii, părea aproape gri. El se ținea de pat de parcă era o barcă de salvare, și ea simți nevoia nebunească de a face la fel. Camera se învârtea în jurul lor, transformându-se într-un mic tunel strâmt.

Ea abia putea respira.

Iar el părea gata să se sfărâme.

Se chinui să îi întâlnească privirea și îi adresă singura întrebare pe care o mai putea pune:

– Îți amintești ceva?

Capitolul 2

Cazărmile de aici, de la Hampton Court Palace, sunt suportabile, mai mult decât suportabile, presupun, deși nu se compară cu confortul de acasă. Ofițerii sunt cazați câte doi în apartamente de două camere, așa că avem un pic de intimitate. Am fost desemnat să stau cu un alt locotenent, un tip pe nume Rokesby. Este fiul unui conte, dacă-ți vine să crezi...

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Edward se chinuia să respire. Își simțea inima ca și cum se zbătea să iasă din piept și nu se putea gândi decât că trebuia să se ridice din acest pat de campanie. Trebuia să înțeleagă ce se întâmpla. Trebuia...

– Încetează! țipă Cecilia, aruncându-se asupra lui în încercarea de a-l opri. Trebuie să te calmezi.

– Lasă-mă să mă ridic, replică el, deși o mică parte rațională din mintea lui încerca să-i readucă aminte că nu știa unde să se ducă.

– Te rog, îl imploră ea, strângându-l cu toată puterea de încheieturi. Stai un pic, liniștește-te!

– Ce se întâmplă? întrebă el, uitându-se la ea, respirând cu greutate.

– Cred că ar trebui să îl așteptăm pe doctor, spuse ea, înghițind în sec și uitându-se în jur.

– Ce zi este azi? întrebă el, mult prea agitat pentru a asculta.

– Vineri, răspunse ea clipind, ca și cum fusese luată pe nepregătite.

– Data, se răsti el.

Ea nu răspunse imediat. Când o făcu, pronunță cuvintele încet, cu grijă.

– Este 25 iunie.

– Poftim? izbucni el, simțind cum inima începe din nou să-i bată cu putere.

– Dacă vei aștepta...

– Nu este posibil, spuse Edward ridicându-se să stea un pic mai drept. Te înșeli.

– Nu mă înșel, răspunse ea clătinând din cap încet.

– Nu, nu, continuă el uitându-se speriat prin cameră. Colonele! țipă. Doctore! Cineva!

– Edward, încetează! zise ea, încercând să-l oprească în clipa când el își mișcă picioarele spre marginea patului. Te rog, așteaptă să vină doctorul să te vadă.

– Tu de-acolo! ordonă el, făcând semn cu un braț tremurând spre un bărbat cu pielea închisă la culoare, care spăla pe jos. Ce zi este azi?

Omul se uită cu ochi mari la Cecilia, cerând îndrumări din priviri.

– Ce zi este azi? întrebă din nou Edward. Luna. Spune-mi luna.

– Este iunie, domnule, răspunse bărbatul, uitându-se din nou spre Cecilia. Sfârșitul lunii.

– Nu, spuse Edward, trântindu-se din nou pe pat. Nu.

Închise ochii, încercând să-și forțeze gândurile printre bubuiturile din cap. Trebuia să existe o metodă să repare

asta. Dacă doar se concentra îndeajuns de mult și se gândea la ultimul lucru pe care și-l putea aminti...

Deschise din nou ochii și se uită direct la Cecilia.

– Nu îmi amintesc de tine.

Ei i se puse un nod în gât, și Edward știa că ar trebui să-i fie rușine că aproape o făcea să plângă. Era o lady. Era *soția* lui. Dar cu siguranță avea să îl ierte. Trebuia să știe... trebuia să înțeleagă ce se întâmpla.

– Mi-ai spus numele, șopti ea, când te-ai trezit.

– Știu cine ești, spuse. Doar că nu *te* cunosc.

Fața ei tremura în timp ce se ridică și își aranjă o șuviță de păr pe după ureche înainte de a-și împreuna mâinile. Era agitată, asta era ușor de văzut. Și apoi, în mintea lui apăru unul dintre cele mai confuze gânduri – nu semăna deloc cu tânăra din acel portret în miniatură pe care fratele ei îl avea la el. Avea gura largă și buze pline ce nu aminteau de acel zâmbet misterios, dulce din portret. Și nici nu avea părul blond-deschis, cel puțin nu nuanța îngerească pe care o pictase artistul. Era mai degrabă un blond-închis. Ca al lui Thomas, de fapt, deși cu mai puține nuanțe deschise.

Presupuse că ea nu petrecea atât de mult timp în soare.

– Ești Cecilia Harcourt, nu-i așa? o întrebă el. Pentru că tocmai își dădu seama – ea nu confirmase asta.

– Da, bineînțeles, spuse ea încuviințând din cap.

– Și ești aici, în New York, continuă el, uitându-se insistent la ea, cercetându-i chipul. De ce?

Văzu cum privirea îi fuge în cealaltă parte a camerei, deși clătină ușor din cap.

– Este complicat.

– Dar suntem căsătoriți. Nu era sigur dacă întrebase sau afirmase asta.

Ea se așeză îngrijorată pe pat. Edward nu o învinuia pentru ezitarea ei. Se agitase precum un animal prins în cușcă. Probabil era puternică dacă reușise să-l domine. Sau poate că el devenise foarte slab.

Cecilia înghiți cu greutate, arătând ca și cum s-ar fi pregătit pentru ceva dificil.

– Trebuie să-ți spun…

– *Ce se întâmplă?*

Ea sări înapoi, în timp ce amândoi se uitau la colonelul Stubbs, care traversa capela urmat de doctor.

– De ce sunt păturile pe jos? întrebă colonelul.

Cecilia se ridică din nou, dându-se laoparte, astfel încât doctorul să-i poată lua locul lângă Edward.

– S-a zbătut, zise ea. Este confuz.

– Nu sunt confuz, ripostă Edward.

Doctorul se uită la ea. Edward vru să-l strângă de gât. De ce se uita la Cecilia? El era pacientul.

– Pare să nu-și amintească, spuse Cecilia mușcându-și buzele, uitându-se când la doctor, când la Edward.

Nu știa ce să spună. Edward nu o putea învinovăți.

– Doamnă Rokesby? o îndemnă doctorul.

Se întâmpla din nou. Doamna Rokesby. Era căsătorit. Cum naiba de era căsătorit?

– Ei bine, spuse ea neajutorată, încercând să găsească vorbele potrivite pentru o situație imposibilă. Cred că nu-și amintește, ăăă…

– Vorbește, femeie! țipă colonelul Stubbs.

Edward era pe jumătate coborât din pat înainte de a-și da seama de ceea ce făcea.

– *Tonul,* colonele, urlă el.

– Nu, nu, spuse Cecilia repede. Este în regulă. Nu vrea să fie necuviincios. Cu toții suntem nervoși.

Edward pufni, și și-ar fi dat ochii peste cap, doar că ea își alese exact momentul acela să-și pună delicat o mână pe umărul lui. Avea o cămașă subțire, aproape roasă, și îi putu simți conturul fin al degetelor apăsându-l cu o putere calmă, liniștitoare.

Îl liniști. Furia nu i se evaporă ca prin minune, dar fu în stare să tragă adânc aer în piept – exact cât avea nevoie ca să nu sară la gâtul colonelului.

– Nu era sigur de dată, spuse Cecilia, cu vocea tot mai fermă. Cred că nu se gândea că este…

Se uită din nou la Edward.

– Nu iunie, spuse el tăios.

Doctorul se încruntă și îl prinse pe Edward de încheietură, încuviințând din cap în timp ce îi lua pulsul. Când termină, se uită mai întâi la un ochi al lui Edward, apoi la celălalt.

– Ochii mei nu au nici o problemă, bombăni Edward.

– Care este ultimul lucru pe care vi-l amintiți, căpitane Rokesby? îl întrebă doctorul.

Edward deschise gura, având intenția de a răspunde la întrebare, dar văzu cu ochii minții doar ceea ce părea o pâclă cenușie nesfârșită. Era pe mare, apa albastră fiind nefiresc de neclintită. Fără nici o undă, fără nici un val.

Nici un gând sau o amintire.

Strânse în pumn cearceafurile, nervos. Cum naiba putea să-și recapete memoria dacă nici măcar nu era sigur *ce* își amintea?

– Încearcă, Rokesby, spuse colonelul Stubbs ursuz.

– *Încerc,* răspunse Edward nervos. Credeau că era prost? Că nu îi păsa? Habar nu aveau ce se întâmpla în mintea lui, cum era să ai un imens spațiu acolo unde ar fi trebuit să fie amintiri. Nu știu, spuse el în cele din urmă. Trebuia să se

controleze. Era soldat; fusese pregătit să rămână calm în fața pericolului. Cred… poate… trebuia să mă duc în Connecticut?

– Ai fost în Connecticut, spuse colonelul Stubbs. Îți amintești?

Edward clătină din cap. Încercă… voia… dar nu își amintea nimic. Doar ideea vagă că cineva îl rugase să se ducă.

– A fost o călătorie importantă, insistă colonelul. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ni le spui.

– Ei bine, nu prea pare posibil acum, nu-i așa? spuse Edward cu amărăciune.

– Vă rog, nu trebuie să puneți atât de multă presiune pe el, interveni Cecilia. Abia s-a trezit.

– Aveți dreptate, spuse colonelul Stubbs, dar acestea sunt chestiuni militare de importanță vitală și nu pot fi lăsate deoparte din cauza unei dureri de cap. Se uită la un soldat din apropiere și apoi făcu semn cu capul spre ușă. Condu-o pe doamna Rokesby afară! Se poate întoarce de îndată ce terminăm să-l chestionăm pe căpitan.

Oh, nu. Nu se putea întâmpla *asta.*

– Soția mea va rămâne alături de mine! se răsti Edward.

– Nu poate afla asemenea informații sensibile.

– Asta nici măcar nu este o problemă, din moment ce nu am nimic să vă spun.

– Trebuie să-i acordați timp să-și recapete memoria, insistă Cecilia așezându-se între colonel și pat.

– Doamna Rokesby are dreptate, spuse doctorul. Cazuri precum acesta sunt rare, dar este foarte probabil să își recapete cea mai mare parte a amintirilor, dacă nu pe toate.

– Când? întrebă colonelul Stubbs.

– Nu pot spune. Între timp, trebuie să-i acordăm toată pacea și liniștea posibile în asemenea circumstanțe dificile.

– Nu, spuse Edward, pentru că pace și liniște erau ultimele lucruri de care avea nevoie.

Asta trebuia să fie precum toate celelalte lucruri din viața lui. Dacă voiai să reușești, trebuia să muncești din răsputeri, te antrenai, exersai.

Nu stăteai întins în pat, sperând la un pic de pace și liniște.

Se uită la Cecilia. Ea îl știa. Poate că el nu își amintea fața ei, dar făcuseră schimb de scrisori timp de mai bine de un an. *Îl cunoștea.* Știa că nu putea să zacă în pat și să nu facă nimic.

– Cecilia, spuse el, sigur tu trebuie să înțelegi.

– Cred că doctorul are dreptate, spuse ea încet. Dacă doar te-ai odihni...

Dar Edward deja clătina din cap. Se înșelau cu toți. Ei nu... La naiba!

O durere usturătoare îi sfâșie capul.

– Ce s-a întâmplat? țipă Cecilia. Ultimul lucru pe care Edward îl văzu înainte de a închide ochii era imaginea ei privind îngrozită la doctor. Ce se întâmplă cu el?

– Capul meu, suspină Edward.

Probabil îl mișcase prea repede. Simțea ca și cum creierul i se lovea de craniu.

– Îți amintești ceva? întrebă colonelul Stubbs.

– Nu, neno... Edward se opri înainte de a folosi un cuvânt de neiertat. Doar mă doare.

– Ajunge, declară Cecilia. Nu vă voi mai permite să-l mai interogați.

– Dumneata nu îmi vei mai *permite* mie? răspunse colonelul Stubbs. Sunt ofițerul lui.

– Dacă pot interveni, spuse doctorul.

Edward auzi cum cineva se dădu laoparte și simți cum salteaua se cufundă în timp ce doctorul se așeză lângă el.

– Puteți deschide ochii?

Edward clătină din cap, de data asta mai încet. Simțea că singura modalitate de a se lupta cu durerea era să țină ochii strâns închiși.

– Se poate întâmpla asta în urma unei lovituri la cap, răspunse doctorul. Poate dura până să se vindece, și, de obicei, e dureros tot procesul. Mă tem că nu e de nici un folos să grăbim lucrurile.

– Înțeleg, zise Edward.

Nu îi plăcea, dar înțelegea.

– E mai mult decât ce știm noi, doctorii. Vorbea un pic mai încet, ca și cum se întorsese să i se adreseze altcuiva. Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre loviturile la cap. De fapt, aș putea pune pariu că ceea ce știm este mult mai puțin decât ceea ce nu știm.

Edward nu găsi asta reconfortant.

– Soția dumneavoastră v-a îngrijit cu mare dăruire, spuse doctorul, mângâindu-l pe Edward pe mână. Recomand să continue să facă asta, dacă este posibil în afara spitalului.

– În afara spitalului? repetă Cecilia.

Edward tot nu deschisese ochii, dar simți o undă de teamă în vocea ei.

– Nu mai are febră, zise doctorul către ea, și rana de la cap se vindecă bine. Nu văd nici un semn de infecție.

Edward își atinse capul și scânci.

– Nu aș face asta, spuse doctorul.

Edward deschise ochii în cele din urmă și se uită la degetele sale. Aproape că se așteptase să vadă sânge.

– Nu îl pot lua din spital, spuse Cecilia.

– Vă veți descurca, o asigură doctorul. Nu poate fi îngrijit mai bine decât de soția lui.

– Nu, spuse ea, nu înțelegeți. Nu am unde să-l duc.

– Unde stai acum? întrebă Edward.

I se reamintise dintr-odată că era soția lui și că el era responsabil pentru binele și siguranța ei.

– Am închiriat o cameră. Dar are un singur pat.

Pentru prima dată de când se trezise, Edward simți începutul unui zâmbet.

– Un singur pat mic, sublinie ea. Abia încap eu. Îți vor atârna picioarele. Este o pensiune pentru femei, adăugă, când nimeni nu spuse nimic îndeajuns de repede pentru a-i îndepărta stânjeneala palpabilă. Nu i s-ar permite accesul.

– Soția mea a stat la o pensiune? întrebă Edward întorcându-se spre colonel, neîncrezător.

– Nu am știut că era aici, răspunse colonelul.

– Este evident că știați de trei zile.

– Deja era cazată...

Edward simți cum îl cuprinde o furie puternică, rece. Știa cum erau pensiunile pentru femei în New York. Nu conta că nu își putea aminti nunta, Cecilia era *soția* sa.

Și armata permisese ca ea să stea în asemenea locuințe discutabile?

Edward fusese crescut ca un gentleman – un *Rokesby* –, și erau anumite insulte care nu puteau fi acceptate. Uită de durerea de cap, uită până și că își pierduse memoria. Tot ce știa era că soția sa, femeia pe care jurase că avea să o respecte și să o protejeze, fusese foarte neglijată chiar de către frații cărora el li se dedicase în ultimii trei ani.

– Îi veți găsi o locuință alternativă, spuse el cu vocea ascuțită precum un diamant.

Stubbs ridică din sprâncene. Amândoi știau cine era colonelul și cine era căpitanul.

Dar Edward era de neoprit. Își petrecuse cea mai mare parte a carierei sale militare minimizând genealogia sa nobilă, dar, în această chestiune, nu avea nici un fel de rezerve.

– Această femeie, spuse el, este onorabila doamnă Edward Rokesby.

Colonelul Stubbs deschise gura pentru a spune ceva, dar Edward nu îi permise să intervină.

– Este soția mea și nora contelui de Manston, continuă el, cu o voce glacială deprinsă de-a lungul generațiilor de aristocrați. Nu are ce căuta într-o pensiune.

Cecilia, simțindu-se evident inconfortabil, încercă să intervină:

– Am fost foarte bine, spuse ea repede. Te asigur.

– Nu sunt sigur, răspunse Edward, fără a-și lua ochii de la colonelul Stubbs.

– O să-i găsim o locuință adecvată, spuse ranchiunos colonelul Stubbs.

– În seara asta, specifică Edward.

– O putem caza la Devil's Head, spuse colonelul după un moment tensionat de tăcere, deși privirea lui spunea clar că nu considera cerința ca fiind rezonabilă.

Edward încuviință din cap. Hanul Devil's Head era destinat îndeosebi ofițerilor britanici și era considerat cel mai bun loc de cazare de acest tip din orașul New York. Asta nu spunea multe, dar, neputând să o instaleze pe Cecilia într-o casă privată, Edward nu se putu gândi la altceva mai bun. New Yorkul era îngrozitor de aglomerat,

și se părea că jumătate din resursele armatei se duseseră pe găsirea de locuri de dormit pentru oamenii săi. Devil's Head nu ar fi fost potrivit pentru o lady care călătorea singură, dar, în calitate de soție a unui ofițer, Cecilia ar fi respectată și în siguranță.

– Montby pleacă mâine, spuse colonelul Stubbs. Camera lui este îndeajuns de mare pentru amândoi.

– Mută-l cu un alt ofițer, ordonă Edward. Are nevoie de o cameră în seara asta.

– Mâine va fi bine, spuse Cecilia.

– În seara asta, insistă Edward, ignorând-o.

– Voi vorbi cu Montby, spuse colonelul Stubbs, încuviințând din cap.

Edward încuviință și el scurt din cap. Îl cunoștea pe căpitanul Montby. El, asemenea altor ofițeri, ar fi renunțat într-o clipă la camera sa dacă asta însemna siguranța unei lady.

– Între timp, spuse doctorul, trebuie să rămână calm și sedat. Se întoarse spre Cecilia. Nu trebuie să se supere sub nici o formă.

– Este greu de imaginat că pot fi mai supărat decât sunt acum, spuse Edward.

– Este semn bun că v-ați păstrat simțul umorului, comentă doctorul zâmbind.

Edward se hotărî să nu scoată în evidență faptul că nu făcuse o glumă.

– Te vom scoate de aici până mâine, spuse scurt colonelul Stubbs și apoi se întoarse spre Cecilia. Între timp, spuneți-i tot ce a pierdut. Poate că asta îi va ajuta memoria.

– O idee excelentă, spuse doctorul. Sunt sigur că soțul dumneavoastră va dori să știe cum ați ajuns aici, în New York, doamnă Rokesby.

– Bineînțeles, domnule, spuse Cecilia, încercând să zâmbească.

– Și țineți minte, nu îl supărați! Doctorul aruncă o privire indulgentă înspre Edward. Mai mult decât este deja, adăugă el.

Colonelul Stubbs vorbi scurt cu Cecilia despre mutarea ei la Devil's Head, apoi cei doi bărbați plecară, lăsându-l din nou pe Edward singur cu soția sa. Ei bine, cât se putea de singur într-o biserică plină cu soldați răniți.

El se uită la Cecilia, care stătea stânjenită lângă patul lui.

Soția lui. La naiba!

Tot nu înțelegea cum de se întâmplase, dar trebuia să fie adevărat. Colonelul Stubbs părea să o creadă, și mereu fusese un om foarte corect. În plus, era Cecilia Harcourt, sora celui mai apropiat prieten al său. Dacă era să se trezească însurat cu o femeie pe care nu o întâlnise de fapt, se gândea că ea ar putea fi aceea.

Cu toate acestea, părea genul de lucru pe care și l-ar fi amintit.

– Când ne-am căsătorit? întrebă el.

Ea se uită în gol, spre capătul naosului. Nu era sigur că îl asculta.

– Cecilia?

– Acum câteva luni, spuse ea, întorcându-se cu fața către el. Ar trebui să dormi.

– Nu sunt obosit.

– Nu? Ea îi zâmbi nesigur în timp ce își aranja scaunul lângă patul lui. Eu sunt epuizată.

– Îmi pare rău! zise el repede.

Simți că ar fi trebuit să se ridice. Să o ajute.

Să fie un gentleman.

– Nu am gândit, spuse el.

– Nu prea ai avut ocazia să o faci, spuse ea sec.

Buzele i se deschiseră, cu surprindere, și apoi se gândi – iat-o pe Cecilia Harcourt pe care o știa atât de bine. Sau credea că o știa bine. Adevărul fie spus, nu își amintea să-i fi văzut vreodată fața. Dar suna la fel ca în scrisorile ei, și îi ținuse cuvintele aproape de inimă în timpul celor mai grele vremuri din timpul războiului.

Uneori, se întreba dacă era bizar faptul că aștepta scrisorile ei către Thomas mai mult decât cele care veneau pentru el, din partea propriei familii.

– Iartă-mă, spuse ea. Am un simț al umorului complet nepotrivit.

– Îmi place, zise el.

Ea se uită la el și lui i se păru că vede un pic de recunoștință în ochii ei.

Aveau o culoare atât de interesantă. O culoare turcoaz atât de pală, încât cu siguranță ar fi fost numită de pe altă planetă într-o altă eră. Ceea ce părea cumva greșit; era la fel de realistă și de demnă de încredere ca orice altă persoană pe care o cunoscuse.

Sau credea că o cunoscuse.

– Am ceva pe față? întrebă ea atingându-și obrazul fără să vrea.

– Doar mă uitam la tine, spuse el.

– Nu este mare lucru de văzut.

– Trebuie să te contrazic, spuse el zâmbind.

Ea se înroși, și el își dădu seama că flirta cu soția lui. Ciudat! Și, cu toate acestea, era probabil cel mai puțin straniu lucru al zilei.

– Mi-ar plăcea să-mi amintesc… începu el.

Ea se uită la el.

Își dorea să-și aducă aminte cum se întâlniseră. Își dorea să-și amintească nunta lor.

Își dorea să-și aducă aminte cum o sărutase.

– Edward? spuse ea încet.

– Tot, zise el, rostind cuvântul un pic mai apăsat decât și-ar fi dorit. Mi-ar plăcea să-mi amintesc tot.

– Sunt sigură că îți vei aminti. Zâmbi ușor, dar era ceva în neregulă cu acel zâmbet. Nu i se oglindea și în privire, și apoi își dădu seama că *ea* nu îl privea în ochi. Se întrebă ce nu îi spunea. Cineva îi spusese ei mai multe despre starea lui decât îi zisese ea lui? Nu știa când ar fi putut face asta; nu plecase de lângă el de când se trezise.

– Semeni cu Thomas, spuse el dintr-odată.

– Crezi? replică ea, uitându-se încurcată la el. Nimeni altcineva nu pare să creadă asta. Ei bine, cu excepția părului.

Apoi își atinse părul, probabil fără să-și dea seama. Fusese prins la spate într-un coc nearanjat, iar firele care i se desprinseseră îi atârnau libere pe obraz. Se întrebă cât de lung era, cum îi arăta desprins, revărsat pe spate.

– Semăn mai mult cu mama, zise ea. Sau așa mi s-a spus. Nu am cunoscut-o. Thomas seamănă mai mult cu tatăl nostru.

– Nu la trăsături, spuse Edward clătinând din cap. La gesturi.

– Pardon?

– Da, exact, spuse el rânjind, simțindu-se un pic mai însuflețit decât se simțise o clipă mai devreme. Ai aceleași gesturi. Când ai spus *„Pardon?"*, ți-ai înclinat capul exact așa cum face și el.

– Spune „Pardon" atât de des? întrebă ea, zâmbind bizar.

– Nu atât de des pe cât ar trebui.

– Oh, mulțumesc! spuse ea izbucnind în râs și apoi ștergându-se la ochi. Nu am mai râs de când... Se întrerupse și clătină din cap. Nu îmi amintesc de când.

– Nu ai avut prea multe motive să râzi, spuse el încet și se întinse, luând-o de mână.

Ei i se puse un nod în gât, și, pentru un moment înfiorător, Edward crezu că avea să înceapă să plângă. Dar, cu toate acestea, știa că nu putea să nu spună nimic.

– Ce s-a întâmplat cu Thomas? întrebă el.

Ea trase aer în piept, apoi expiră încet.

– Am primit vești că a fost rănit și că se recupera în orașul New York. Eram îngrijorată – ei bine, poți vedea și singur, spuse ea, făcând un semn cu mâna spre restul camerei. Nu sunt suficienți oameni care să le acorde îngrijiri soldaților răniți. Nu am vrut ca fratele meu să fie singur.

– Sunt surprins că tatăl tău te-a lăsat să faci această călătorie, spuse el, gândindu-se la ceea ce tocmai îi zisese.

– Tatăl meu a murit.

La naiba!

– Îmi pare rău! spuse el. Se pare că tactul m-a părăsit odată cu memoria.

Adevărul fie spus, nu avea cum să știe. Era îmbrăcată într-o rochie roz și nu arăta nici un semn de doliu.

Ea îl surprinse uitându-se la culoarea rochiei ei.

– Știu, spuse ea cu o îmbufnare plină de stânjeneală. Ar trebui să fiu îmbrăcată în negru. Dar aveam o singură rochie, și era din lână groasă. M-aș fi încins ca un pui la cuptor dacă aș fi purtat-o aici.

– Uniformele noastre sunt destul de inconfortabile în lunile de vară, aprobă Edward.

– Într-adevăr. Thomas a menționat asta în scrisorile lui. Datorită descrierilor din scrisorile lui cu privire la vreme am știut că nu ar fi o idee bună să o aduc.

– Sunt convins că ești mult mai fermecătoare în roz, spuse Edward.

Ea clipi la acest compliment. Nu o putea învinui. Banalitatea complimentului părea complet nepotrivită, având în vedere faptul că erau într-un spital.

Într-o biserică.

În mijlocul războiului.

La asta se adăugau memoria pierdută și faptul că avea o soție, și nu vedea cum viața lui putea deveni și mai ciudată de-atât.

– Mulțumesc, spuse Cecilia, înainte de a-și drege vocea. Dar ai întrebat despre tatăl meu. Ai dreptate. Nu mi-ar fi dat voie să călătoresc la New York. Nu era cel mai conștiincios părinte, dar chiar și el ar fi pus piciorul în prag. Cu toate acestea... Chicoti ușor, râzând inconfortabil. Nu știu cât de repede ar fi observat lipsa mea.

– Te asigur, oricine ar observa absența ta.

– Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu, spuse ea uitându-se la el pieziș. Atât timp cât casa este – scuză-mă, era – condusă cu pricepere, nu ar fi observat nimic.

Edward încuviință din cap încet. Thomas nu spusese multe despre Walter Harcourt, dar ceea ce spusese părea să confirme descrierea Ceciliei. Se plânsese de mai multe ori că tatăl lor era mult prea mulțumit să o lase pe Cecilia să se irosească în calitate de menajeră a sa. Trebuia să găsească pe cineva cu care să se căsătorească, spunea Thomas. Trebuia să plece de la Marswell și să-și facă o viață a ei.

Făcuse Thomas pe pețitorul? Edward nu crezuse asta la momentul respectiv.

– A fost un accident? întrebă Edward.

– Nu, dar a fost o surpriză. Picotea în biroul său, spuse ea ridicând din umeri ușor. Nu s-a mai trezit.

– Inima?

– Doctorul a spus că nu se poate ști cu certitudine. Cu toate acestea, chiar nu contează, nu-i așa? spuse ea uitându-se la el cu o expresie dureros de înțeleaptă, și Edward ar fi putut jura că o *simțise.*

Era ceva în legătură cu ochii ei, culoarea, claritatea. Când îi întâlnea pe ai lui, simțea că nu mai avea aer.

Fusese mereu așa?

De aceea se căsătorise cu ea?

– Pari obosit, spuse ea. Știu că ai spus că nu ești, adăugă înainte ca el să o poată întrerupe, dar așa arăți.

Dar nu voia să doarmă. Nu suporta gândul de a-i permite minții să alunece din nou în inconștient. Deja pierduse prea mult timp. Avea nevoie să-l recupereze. Toate momentele. Toate amintirile.

– Nu ai spus ce s-a întâmplat cu Thomas, îi reaminti el.

– Nu știu, zise ea cu voce sugrumată, în timp ce un val de îngrijorare îi traversă fața. Se pare că nimeni nu știe unde este.

– Cum este posibil așa ceva?

Ea ridică din umeri neajutorată.

– Ai vorbit cu colonelul Stubbs?

– Bineînțeles.

– Cu generalul Garth?

– Nu mi-au dat voie să-l văd.

– Poftim? Așa ceva nu era de tolerat. În calitate de soție a mea…

– Nu le-am spus că sunt soția ta.

– De ce naiba nu? întrebă el uitându-se la ea.

– Nu știu, recunoscu ea și sări de pe scaun, strângându-și mâinile pe lângă corp. Cred că am fost… Ei bine, eram aici în calitate de soră a lui Thomas.

– Dar sigur când le-ai spus cum te numești...

– Nu cred că a făcut cineva legătura, spuse ea în timp ce își mușcă buza cu dinții de jos.

– Generalul Garth nu și-a dat seama că doamna Edward Rokesby era soția mea?

– Ei bine, ți-am spus că nu l-am văzut. Reveni alături de el, ținându-se ocupată aranjând păturile din jurul lui. Te superi prea tare. Putem vorbi despre asta mâine.

– *Vom* vorbi despre asta mâine, mârâi el.

– Sau poimâine.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– În funcție de starea ta.

– Cecilia...

– Nu voi accepta nici o ripostă, interveni ea. Poate că nu pot face nimic pentru fratele meu acum, dar te pot ajuta pe tine. Și dacă asta înseamnă să te forțez să te calmezi…

El se uită la ea, sorbind-o din priviri. Avea maxilarul ferm și ținea un picior ușor în față, ca și cum era gata să sară. Aproape că și-o imagina mânuind o sabie, fluturând-o pe deasupra capului cu un strigăt de luptă.

Era Ioana D'Arc. Era Boudicca. Era toate femeile care luptaseră să-și protejeze familia.

– Luptătoarea mea neînfricată, șopti el.

Ea se uită la el.

El nu își ceru scuze.

– Ar trebui să plec, spuse ea dintr-odată. Colonelul Stubbs va trimite pe cineva să mă ia în seara aceasta.

Trebuie să-mi împachetez lucrurile.

Nu era sigur câte lucruri reușise să strângă de când venise în America de Nord, dar Edward știa prea bine să nu se pună între o femeie și valiza ei.

– Te vei descurca fără mine?

El încuviință din cap.

– Mi-ai spune dacă ai crede altceva, nu-i așa? întrebă ea încruntându-se.

– Bineînțeles că nu, răspunse el zâmbind.

– Voi veni înapoi dimineață, zise ea, dându-și ochii peste cap.

– Abia aștept!

Și așa era. Nu își putea aminti când așteptase ceva cu mai mult interes.

Bineînțeles, nu își putea aminti nimic.

Dar chiar și așa.

Capitolul 3

Fiul unui conte? La-di-da, te-ai cam ajuns, frățioare. Sper că nu este un nesuferit.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Câteva ore mai târziu, în timp ce Cecilia îl urma pe veselul locotenent care fusese desemnat să o însoțească la Devil's Head, ea se întreba când avea să-i înceteze inima din a-i bate cu putere. Dumnezeule, câte minciuni zisese în această după-amiază? Încercase să rămână cât mai aproape de adevăr cu putință, atât pentru a-și elibera conștiința, cât și pentru că altfel nu știa cum avea să țină minte tot.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Edward. Fusese pe cale să facă asta, sincer, dar apoi colonelul Stubbs revenise cu doctorul. Sub nici o formă nu avea să se confeseze cu o *asemenea* audiență. Cu siguranță ar fi fost azvârlită afară din spital, și Edward încă avea nevoie de ea.

Ea încă avea nevoie de el.

Era singură într-un ținut bizar. Aproape că nu mai avea resurse. Și acum, că motivul pentru care rezistase se trezise, putea, în cele din urmă, să recunoască față de ea însăși – era îngrozitor de speriată.

Dacă Edward ar alunga-o, ar fi curând pe străzi. Nu avea de ales decât să se întoarcă în Anglia și nu putea face asta, nu fără a descoperi ce se întâmplase cu fratele ei.

Sacrificase prea multe pentru a face această călătorie. Îi trebuise fiecare dram de curaj. Nu putea renunța acum.

Dar cum putea continua să-l mintă? Edward Rokesby era un om bun. Nu merita să se profite de el într-o manieră atât de nerușinată. Mai mult, era cel mai apropiat prieten al lui Thomas. Cei doi bărbați se cunoscuseră când intraseră în armată, și, în calitate de ofițeri ai aceluiași regiment, fuseseră trimiși în America de Nord în același timp. Din câte știa Cecilia, de-atunci înainte serviseră în armată împreună.

Știa că Edward era binevoitor față de ea. Dacă îi spunea adevărul, cu siguranță ar înțelege de ce mințise. Ar dori să o ajute. Sau nu?

Dar asta nu avea nici o importanță. Sau, în cel mai bun caz, putea fi amânată până a doua zi. Devil's Head era chiar în capătul străzii, și odată cu acel loc venea și promisiunea unui pat cald și a unei mese îndestulătoare. Cu siguranță, merita măcar atât.

Obiectivul zilei: Nu te simți vinovată! Cel puțin, nu pentru că mănânci o masă adecvată.

– Aproape am ajuns, spuse locotenentul cu un zâmbet.

Cecilia încuviință din cap. New Yorkul era un loc atât de ciudat! Conform spuselor femeii care conducea pensiunea în care stătuse, erau mai mult de 20 000 de oameni înghesuiți în ceea ce nu era un teritoriu foarte mare în partea de sud a insulei Manhattan. Cecilia nu era sigură de cât de numeroasă fusese populația înainte de război, dar i se spusese că cifra crescuse odată cu preluarea controlului de către britanici și transformarea orașului în centru de comandă. Soldați îmbrăcați în uniforme roșii erau peste tot, și toate clădirile disponibile erau folosite pentru găzduirea lor. Susținătorii Congresului Continental

părăsiseră de mult orașul, dar fuseseră înlocuiți de refugiați loialiști, care fugiseră din coloniile învecinate în căutarea protecției britanice.

Dar imaginea cea mai bizară – pentru Cecilia, cel puțin – o reprezentau negrii. Nu mai văzuse niciodată persoane cu pielea atât de închisă la culoare și fusese uimită de cât de mulți erau în zbuciumatul port al orașului.

– Sclavi fugari, spuse locotenentul, urmând privirea Ceciliei spre bărbatul cu piele închisă la culoare care ieșea din fierăria de vizavi.

– Mă scuzați?

– Au venit aici cu sutele, continuă locotenentul ridicând din umeri. Generalul Clinton i-a eliberat pe toți luna trecută, dar nimeni din teritoriile patrioților nu respectă ordinul, așa că sclavii lor au fugit la noi, adăugă el încruntându-se. Sincer să fiu, nu sunt sigur că avem loc pentru ei. Dar nu poți învinui un om că vrea să fie liber.

– Nu, șopti Cecilia, uitându-se înapoi peste umăr.

Când se întoarse spre locotenent, acesta era deja la intrarea hanului Devil's Head.

– Am ajuns, spuse el, deschizând ușa pentru ea.

– Mulțumesc, zise ea și intră, dându-se apoi laoparte din calea lui pentru ca acesta să-l repereze pe hangiu. Strângându-și mica valiză în fața ei, Cecilia se uită la camera principală a hanului și la spațiul public. Semăna foarte mult cu hanurile britanice – slab luminat, un pic cam aglomerat și cu pete lipicioase pe jos, despre care Cecilia alese să creadă că erau urme de bere. O femeie tânără și durdulie se mișca încet printre mese, așezând cu dexteritate halbe cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea vesela. Din spatele barului, un bărbat cu o mustață zbârlită

cânta la scripcă pe un butoi, înjurând atunci când părea că se blochează.

S-ar fi simțit ca acasă dacă nu ar fi fost toate scaunele ocupate de soldați îmbrăcați în uniformă roșie.

Erau câteva doamne printre ei, și, din felul în care erau îmbrăcate și după cum se purtau, Cecilia se gândi că erau respectabile. Poate erau soțiile ofițerilor? Auzise că unele femei veniseră cu soții lor în Lumea Nouă. Se gândea că era una dintre ele acum, cel puțin pentru încă o zi.

– Domnișoară Harcourt!

Uimită, Cecilia se întoarse spre o masă din mijlocul încăperii. Unul dintre soldați – un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul castaniu rar – se ridică.

– Domnișoară Harcourt, repetă el. Ce surpriză să vă văd aici!

Ea rămase cu gura deschisă. Îl cunoștea pe acest bărbat. Îl *detesta* pe acest bărbat. Era prima persoană pe care o contactase în căutarea lui Thomas, și fusese, dintre toți, cel care o tratase cel mai de sus și nu o ajutase deloc.

– Domnule maior Wilkins, spuse ea, făcând o reverență de politețe chiar dacă mintea îi zumzăia de neliniște. Și mai multe minciuni. Trebuia să inventeze și mai multe minciuni, și repede.

– Sunteți bine? o întrebă el cu caracteristica-i voce tăioasă.

– Sunt, spuse ea și se uită spre locotenent, care acum vorbea cu un alt soldat. Mulțumesc de întrebare!

– Am presupus că vă pregătiți călătoria spre Anglia.

– Doamnă Rokesby! Ah, aici erați!

„Salvată de tânărul locotenent", se gândi Cecilia recunoscătoare. Acesta reveni alături de ea, cu o cheie mare din alamă în mână.

– Am vorbit cu hangiul, spuse el, și cu...

– Doamna Rokesby? interveni maiorul Wilkins.

Locotenentul deveni foarte atent când îl văzu pe maior.

– Domnule, spuse el.

– Tocmai v-a spus doamna Rokesby? întrebă Wilkins, ignorându-l pe locotenent.

– Nu așa vă numiți? întrebă locotenentul.

Cecilia se lupta cu ghearele care parcă îi strângeau inima.

– Eu...

– Credeam că sunteți necăsătorită, spuse maiorul întorcându-se către ea, încruntat.

– Eram, îi scăpă ei. Adică... La naiba, asta nu avea să țină. Nu se putea să se fi căsătorit în ultimele trei zile. Am fost. Acum ceva timp. Am fost necăsătorită. Cu toții am fost. Adică dacă cineva este căsătorit acum, cândva a fost...

Nici măcar nu se mai chinui să termine. Dumnezeule, părea cea mai mare fraieră. Le crea femeilor din întreaga lume o reputație proastă.

– Doamna Rokesby este căsătorită cu căpitanul Rokesby, îi veni în ajutor locotenentul.

– Căpitanul *Edward* Rokesby? întrebă maiorul Wilkins și se întoarse către ea cu o expresie fulgerătoare.

Cecilia încuviință din cap. Din câte știa ea, nu mai era un alt căpitan Rokesby, dar, cum deja mințea în legătură cu situația ei, consideră de cuviință să nu facă un comentariu ironic.

– De ce na... spuse el și își drese vocea. Vă rog să mă scuzați! De ce nu ați spus așa?

Cecilia își aminti discuția pe care o avusese cu Edward. „Rămâi la minciunile mici", își reaminti ea.

– Încercam să aflu detalii despre fratele meu, îi explică ea. Părea relația mai importantă.

Maiorul se uită la ea de parcă își pierduse mințile. Cecilia știa foarte bine la ce se gândea. Edward Rokesby era fiul unui conte. Ar trebui să fie o fraieră să nu se folosească de *acea* legătură.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care maiorul reveni la o expresie mai aproape de ceea ce se cuvenea.

– Am fost foarte bucuros să aflu că soțul dumneavoastră a revenit la New York, spuse el dregându-și vocea, dar se încruntă un pic suspicios. A lipsit ceva vreme, nu-i așa?

Asta voia să însemne: De ce nu îl căuta pe *soțul* ei?

– Deja știam despre întoarcerea lui în siguranță când am venit la dumneavoastră în legătură cu Thomas, spuse Cecilia, simțind cum se zbârlește.

Nu era adevărat, dar el nu trebuia să știe asta.

– Înțeleg. Avu bunul-simț să pară un pic rușinat. Vă rog să mă scuzați!

Cecilia înclină regal din cap, genul de gest care, se gândi ea, putea fi folosit de o contesă. Sau de nora unei contese.

– Voi face cercetări suplimentare în legătură cu fratele dumneavoastră, spuse maiorul Wilkins, dregându-și vocea.

– Suplimentare? repetă Cecilia.

Avusese impresia că nu făcuse nici un fel de cercetări până atunci.

– Soțul dumneavoastră va ieși curând din spital? o întrebă el, roșind.

– Mâine.

– Mâine, spuneți?

– Da, răspunse ea încet, abia rezistând să nu spună că tocmai zisese asta.

– Și veți sta aici, la Devil's Head?

– Căpitanul și doamna Rokesby vor sta în camera căpitanului Montby, spuse locotenentul, dorind să ajute.

– Ah, foarte bine pentru el. Un om bun, un om bun.

– Și sper că nu îl deranjăm, spuse Cecilia, uitându-se spre mese, întrebându-se dacă bărbatul în cauză era la vreuna dintre ele. Aș vrea să-i mulțumesc, dacă este posibil.

– Este încântat să facă asta, spuse maiorul Wilkins, deși nu avea cum să știe asta cu certitudine.

– Ei bine, zise Cecilia, încercând să nu se uite prea insistent la scările despre care presupunea că duceau către camera ei. Mi-a părut bine să vă revăd, dar am avut o zi foarte lungă.

– Bineînțeles, spuse maiorul și se înclină crispat. Voi reveni mâine cu vești.

– Veți... reveni?

– Cu vești despre fratele dumneavoastră. Sau, dacă nu asta, măcar cu rezultatul cercetărilor noastre.

– Mulțumesc, spuse Cecilia, uimită de amabilitatea lui subită.

– Când anume mâine va veni căpitanul Rokesby? îl întrebă maiorul Wilkins pe locotenent.

Serios? Îl întreba pe locotenent?

– Cândva în jurul după-amiezii, spuse Cecilia tăios, deși habar nu avea când urma să se ducă să-l ia. Este puțin probabil ca locotenentul să cunoască foarte multe detalii, adăugă după ce așteptă ca maiorul Wilkins să se întoarcă spre ea.

– Are dreptate, adăugă bucuros locotenentul. Am primit ordin să o însoțesc pe doamna Rokesby la noua sa locuință. Mâine mă întorc în Harlem.

Cecilia îi zâmbi fad maiorului Wilkins.

– Bineînțeles, spuse morocănos maiorul. Vă rog să mă scuzați, doamnă Rokesby!

– Nu vă faceți probleme, răspunse Cecilia. Oricât de mult ar fi vrut să-l plesnească pe maior, știa că nu își putea permite să-l îndepărteze. Nu era sigură de cum ar fi putut-o ajuta, dar părea că se ocupa de evidența soldaților încartiruiți în apropiere.

– Veți fi aici, împreună cu căpitanul Rokesby, la 17.30? o întrebă el.

– Dacă veniți cu vești despre fratele meu, spuse ea uitându-se drept în ochii lui, atunci da, cu siguranță vom fi aici.

– Prea bine. Vă doresc o seară bună, doamnă, spuse maiorul înclinându-și ușor bărbia. Locotenente, spuse apoi către bărbatul care o însoțea.

Maiorul Wilkins se întoarse la masa sa, lăsând-o pe Cecilia cu locotenentul.

– Aproape că am uitat, spuse acesta ușurat. Cheia dumneavoastră.

– Mulțumesc, zise Cecilia, luând cheia de la el și răsucind-o în palmă.

– Camera 12, adăugă locotenentul.

– Da, spuse Cecilia, uitându-se la cifra mare 12 de pe metal. Mă duc singură sus.

Locotenentul se înclină recunoscător; era tânăr și vizibil stânjenit de ideea de a însoți o doamnă în camera ei, chiar și una căsătorită, așa cum era ea.

Căsătorită. Dumnezeule! Cum avea să iasă din plasa asta de minciuni? Și, poate mai important, când? Nu avea să fie în ziua următoare. Poate că pretinsese că era soția lui Edward ca să poată rămâne alături de el și să-l îngrijească,

dar era clar – și îngrozitor – că soția căpitanului Rokesby avea mult mai multă trecere în fața maiorului Wilkins decât umila domnișoară Harcourt.

Cecilia știa că îi datora lui Edward să termine farsa asta cât mai curând posibil, dar atârna în balanță soarta fratelui ei.

Avea să îi spună adevărul. Evident.

În cele din urmă.

Doar că nu o putea face în ziua următoare. A doua zi trebuia să fie doamna Rokesby. Și după aceea…

Cecilia oftă în timp ce băgă cheia în ușa camerei și o răsuci. Se temea că avea să fie nevoie să fie doamna Rokesby până când urma să îl găsească pe fratele ei.

– Iartă-mă, șopti ea.

Va trebui să fie suficient.

Edward avea intenția de a fi în picioare, în uniformă și gata de plecare când Cecilia veni la spital în ziua următoare. În schimb, era în pat, purtând aceeași cămașă de-nici-nu-știa-când și dormind atât de profund, încât Cecilia se gândi că intrase din nou în comă.

– Edward, îi auzi el vocea ca prin vis. Edward?

El mormăi ceva. Sau poate bombăni ceva. Nu era sigur care era diferența. Atitudinea, probabil.

– Oh, slavă Domnului! șopti ea, și el o simți mai degrabă decât o auzi așezându-se pe scaunul de lângă patul său.

Probabil ar trebui să se trezească.

Poate că și-ar deschide ochii și și-ar aminti totul. Ar fi iunie, și ar avea sens să fie iunie. Ar fi căsătorit, și chiar și asta ar avea sens, mai ales dacă și-ar aminti cum se simte să o sărute.

Pentru că ar vrea cu-adevărat să o sărute. Doar la asta se gândise cu o seară în urmă. Sau aproape doar la asta. Era la fel de desfrânat ca oricare alt bărbat, mai ales că acum era căsătorit cu Cecilia Harcourt, dar avea și un simț olfactiv foarte dezvoltat, și tot ce voia el era să facă o baie.

Dumnezeu să-l ajute, puțea.

Stătu nemișcat timp de câteva minute, odihnindu-și mintea în spatele ochilor închiși. Era ceva mai degrabă plăcut în legătură cu faptul că stătea nemișcat. Nu trebuia să facă nimic altceva decât să gândească. Nu își putea aminti când se bucurase ultima dată de un asemenea lux.

Și, da, era conștient că nu își putea aminti nimic din ultimele trei luni și mai bine. Cu toate astea, era destul de convins că nu și le petrecuse analizându-și liniștit gândurile, ascultând sunetele înăbușite ale soției sale aflate lângă el. Îi fuseseră reamintite acele momente în ziua anterioară, cele chiar de dinainte de a deschide ochii. Și atunci o auzise cum respira. Cu toate acestea, era diferit, acum că știa cine era. Suna la fel, dar era diferit.

Sincer, era ciudat. Nu ar fi crezut vreodată că avea să fie mulțumit să stea întins în pat și să asculte cum respiră o femeie. Cu toate astea, ofta prea des pentru placul lui. Era obosită. Poate îngrijorată. Probabil ambele.

Ar trebui să-i spună că era treaz. Era timpul.

– Ce treabă am eu cu tine? o auzi el apoi șoptind.

– Cu mine? întrebă el deschizând ochii, pentru că, sincer, nu mai putea rezista.

Ea tresări, sărind atât de sus de pe scaun, încât era de mirare că nu atinse tavanul.

Edward începu să râdă. Un râs profund, care îi provocă dureri de coaste și care îi strângea plămânii, și, chiar în

timp ce Cecilia se uita la el, cu mâna în dreptul inimii care, evident, îi bătea cu putere, râdea și râdea.

Și, exact ca mai înainte, știa că era ceva ce nu mai făcuse de mult timp.

– Erai treaz, îl acuză soția lui.

– Nu eram, spuse el, dar apoi cineva a început să-mi șoptească numele.

– Asta a fost cu *secole* în urmă.

El ridică din umeri, fără să-i pară rău.

– Arăți mai bine azi, spuse ea.

El ridică din sprâncene, uimit.

– Un pic mai puțin… pământiu.

Se hotărî că era recunoscător că nimeni nu îi dăduse o oglindă.

– Trebuie să mă bărbieresc, spuse el, frecându-și bărbia. De câte zile este barba asta? De cel puțin două săptămâni. Probabil mai aproape de trei. Se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Știe cineva cât timp am fost inconștient?

– Nu cred, răspunse ea, clătinând din cap. Nimeni nu știe cât timp ai fost inconștient înainte de a fi găsit, dar nu cred că foarte mult. Au spus că rana de la cap era proaspătă.

El scânci. „Proaspăt“ era genul de cuvânt pe care cineva îl folosea când se referea la căpșune, nu la cranii.

– Așa că probabil nu mai mult de opt zile, conchise ea. De ce?

– Barba mea, spus el. A trecut cu mult peste o săptămână de când m-am bărbierit ultima oară.

– Nu sunt sigură ce înseamnă asta, spuse ea în cele din urmă, după ce se uită o clipă la el.

– Nici eu, recunoscu el. Dar merită notat acest aspect.

– Ai valet?

El se uită lung la ea.

– Nu te uita așa la mine! Știu foarte bine că mulți ofițeri călătoresc cu un servitor.

– Eu, nu.

– Probabil îți este foarte foame, spuse Cecilia după câteva clipe. Ți-am dat un pic de supă, dar asta a fost tot.

Edward își puse o mână pe abdomen. Oasele bazinului erau clar mai proeminente decât fuseseră vreodată din copilărie și până acum.

– Se pare că am slăbit.

– Ai mâncat ieri, după ce am plecat?

– Nu mult. Eram lihnit, dar apoi nu m-am simțit bine.

– Nu am apucat să-ți spun ieri, zise ea clătinând din cap și uitându-se la mâinile ei, dar mi-am permis să-i scriu familiei tale.

Familia lui. Dumnezeule! Nici măcar nu se gândise la cei dragi.

Privirile li se întâlniră.

– Au fost informați că ai dispărut, îi explică ea. Generalul Garth le-a scris acum câteva luni.

Edward își puse o mână pe față, acoperindu-și ochii. Abia și-o putea imagina pe mama sa. Nu se putea să fi primit vestea bine.

– Le-am scris că ai fost rănit, dar nu am intrat în detalii, spuse ea. M-am gândit că cel mai important este să știe că ai fost găsit.

– Găsit, repetă Edward.

Cuvântul era potrivit. Nu se întorsese, nici nu scăpase. În schimb, fusese găsit lângă Kip's Bay. Numai naiba știa cum ajunsese acolo.

– Când ai sosit în New York? o întrebă el dintr-odată. Mai bine să pună întrebări în legătură cu ceea ce nu știa decât să agonizeze întrebându-se ce nu își amintea.

– Acum aproape două săptămâni, spuse ea.

– Ai venit să mă cauți?

– Nu, recunoscu ea. Nu am... adică, nu aș fi fost atât de nebună să traversez oceanul căutând un bărbat care era dispărut.

– Și, cu toate astea, iată-te aici!

– Thomas era rănit, îi reaminti ea. Avea nevoie de mine.

– Deci ai venit pentru fratele tău, spuse el.

Ea se uită la el cu o privire sinceră, directă, ca și cum se întreba dacă acesta era un interogatoriu.

– Mi s-a spus că îl voi găsi în spital.

– Spre deosebire de mine.

– Ei bine, da, spuse ea, mușcându-și buza de jos. Nu știam, adică... nu știam că dispăruseși.

– Generalul Garth nu ți-a scris?

– Nu cred că știa despre căsătorie, spuse ea clătinând din cap.

– Deci... stai! Închise ochii strâns, apoi îi deschise. Se simțea foarte agitat, dar ceva nu avea sens. Cronologia nu se potrivea. Ne-am căsătorit aici? Nu, nu am fi putut face asta. Nu dacă lipseam.

– A fost... a fost o căsătorie prin intermediari, spuse ea și se înroși, ca și cum părea aproape stânjenită să recunoască asta.

– M-am căsătorit cu tine prin intermediari? întrebă el, confuz.

– Așa a vrut Thomas, bombăni ea.

– Este măcar legal?

Ea făcu ochii mari dintr-odată, și el se simți imediat ca un tiran. Femeia aceasta avusese grijă de el timp de trei zile cât timp fusese în comă, și iată cum el insinua că era posibil ca nici măcar să nu fie căsătoriți. Nu merita o asemenea lipsă de respect.

– Uită că am întrebat, spuse el repede. Putem să lămurim toate astea mai târziu.

Ea încuviință din cap recunoscătoare, apoi căscă.

– Te-ai odihnit ieri? o întrebă el.

– Cred ca asta este ceea ce trebuie să întreb eu, zise ea și afișă cel mai mic – și mai obosit – zâmbet cu putință.

– Din ce înțeleg, continuă el cu o expresie îngrijorată, nu am făcut nimic altceva decât să mă odihnesc zilele astea.

Ea înclină capul, aprobându-l în liniște.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti el. Te-ai odihnit?

– Un pic. Prefer să mă gândesc că nu mai am antrenament. Și a fost o cameră bizară. O șuviță de păr i se desprinse din coafură, și ea se încruntă înainte de a o da pe după ureche. Mereu îmi este greu să mă odihnesc în primele zile în locuri necunoscute.

– Atunci aș putea pune pariu că nu te-ai mai odihnit de săptămâni bune.

– De fapt, răspunse ea zâmbind, am dormit foarte bine pe vas. Mi-a plăcut să mă legene.

– Sunt invidios. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului vărsându-mi mațele.

– Îmi pare rău, zise înăbușindu-și un zâmbet.

– Doar fii recunoscătoare că nu ai fost acolo. Nu aș fi fost așa o partidă bună de căsătorie. Deși nu sunt un premiu acum, continuă el.

– Oh, nu fi…

– Nespălat, nebărbierit...

– Edward...

– Urât mirositor, spuse el și așteptă. Văd că nu mă contrazici aici.

– Ai un anumit, ah, *miros*.

– Și nu uita că-mi lipsește o mică parte din minte.

– Nu ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea încordându-se.

– Dacă nu reușesc să râd de situație, va trebui să plâng, spuse el cu voce lejeră, dar uitându-se direct în ochii ei.

Ea încremeni.

– La figurat vorbind, spuse el, făcându-i-se milă de ea. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi izbucni în lacrimi.

– Dacă ai face asta, spuse ea cu poticniri, nu te-aș desconsidera. Aș... aș...

– Ai avea grijă de mine? Mi-ai îngriji rănile? Ai usca râurile sărate ale lacrimilor mele?

Rămase cu gura căscată, însă nu pentru că era șocată, ci mai degrabă uimită, credea el.

– Nu mi-am dat seama că te împaci atât de bine cu sarcasmul, spuse ea.

– Nu sunt sigur că o fac, răspunse el ridicând din umeri.

Se îndreptă un pic în timp ce se gândea la asta, încruntându-se până când trei linii i se formară în centrul frunții. Nu se mișcă preț de câteva secunde și, abia când simți un val de aer cald pe buze, conștientiză că își ținuse respirația.

– Pare că mă analizezi, spuse el.

– Este foarte interesant, spuse ea, fără a nega afirmația lui, ce îți amintești și ce nu îți amintești.

– Îmi este greu să o consider o misiune academică, zise el fără resentimente, dar, te rog, tu ar trebui să o faci. Orice

progres va fi binevenit.

– Ți-ai mai amintit ceva nou? întrebă ea foindu-se pe scaun.

– De ieri?

Ea încuviință din cap.

– Nu. Cel puțin, nu cred. Este dificil de spus, când nu îmi amintesc ce nu îmi amintesc. Nici măcar nu sunt sigur unde începe golul de memorie.

– Ți-am spus că ai plecat în Connecticut la începutul lui martie, zise ea și își înclină capul într-o parte, și acea șuviță rebelă de păr îi căzu din nou. Îți amintești asta?

– Nu, spuse el după ce se gândi un moment. Îmi amintesc vag că mi s-a zis să mă duc sau mai degrabă că urma să mi se spună să mă duc... Se frecă cu palma la unul din ochi. Ce însemna asta? Se uită în sus la Cecilia. Cu toate astea, nu știu de ce.

– Îți vei aduce aminte în cele din urmă, spuse ea. Doctorul a zis că, atunci când capul este lovit, creierul are nevoie de timp pentru a se reface.

El se încruntă.

– Înainte de a te trezi, îl lămuri ea.

– Ah!

– Te doare? îl întrebă ea, întinzându-se stângaci spre rana lui, după ce stătură tăcuți timp de câteva momente.

– Ca dracu'.

– Îți pot aduce laudanum, spuse ea, dând să se ridice.

– Nu, spuse el repede. Mulțumesc! Aș vrea, mai degrabă, să am mintea limpede. Apoi își dădu seama cât de ridicol suna asta, având în vedere situația. Sau cel puțin să-mi amintesc evenimentele ultimei zile, adăugă el.

Ea își ținu buzele strâns lipite.

– Haide, râzi!

– Chiar nu ar trebui.

Dar râse. Doar un pic. Și sunetul râsului ei era minunat. Apoi căscă.

– Dormi, o îndemnă el.

– Oh, nu aș putea. Abia am ajuns aici.

– Nu te voi spune.

Ea se uită lung la el.

– Cui i-ai putea spune?

– Ai dreptate, admise el. Dar, chiar și așa, tot ai nevoie să dormi.

– Voi putea dormi la noapte, zise ea foindu-se un pic pe scaun, încercând să se așeze confortabil. Doar îmi voi odihni ochii pentru câteva clipe.

El chicoti.

– Nu râde de mine, îl avertiză ea.

– Sau ce? Nici măcar nu ai avea timp să reacționezi.

– Am reflexe remarcabile, replică ea deschizând ochii.

Edward chicoti din nou, uitându-se în timp ce ea închise iar ochii și se relaxă, căscând și de data aceasta nici măcar nemaiîncercând să se ascundă.

Asta însemna să fii căsătorit? Să poți căsca fără jenă? Dacă da, Edward credea că instituția căsătoriei avea multe calități.

Se uită la ea în timp ce „își odihnea ochii". Era chiar încântătoare. Thomas spusese că sora lui era drăguță, dar în felul acela degajat, frățesc. Vedea ceea ce Edward presupunea că vedea el la propria soră, Mary: o față drăguță, cu tot ce trebuia la locul său. Thomas nu ar fi văzut niciodată, de exemplu, că genele Ceciliei aveau o nuanță mai închisă decât cea a părului ei sau că, atunci când avea ochii închiși, sprâncenele formau două arce delicate, aproape precum două părți ale unei luni argintii.

Avea buzele pline, deși nu sub forma aceea de boboc de trandafir după care erau înnebuniți poeții. Când dormea, buzele nu prea se atingeau, și își putea imagina susurul care trecea printre ele.

– Crezi că vei putea să vii la Devil's Head în după-amiaza asta? îl întrebă ea.

– Credeam că dormi.

– Ți-am spus, doar îmi odihnesc ochii.

Nu mințea cu asta. Doar ridica un pic din pleoape în timp ce vorbea.

– Ar trebui să pot, spuse el. Doctorul vrea să mă mai vadă o dată înainte de a pleca. Să înțeleg că este acceptabilă camera?

– Este posibil să ți se pară mică, spuse ea clătinând din cap, cu ochii tot închiși.

– Dar ție, nu?

– Nu am nevoie de spații mari.

– Nici eu.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să sugerez că ai avea nevoie.

– Am dormit multe nopți dormind în condiții austere. Orice cameră cu un pat va fi un lux. Ei bine, cu excepția acesteia, cred, spuse el. Băncile bisericii fuseseră mutate la perete și bărbații zăceau într-o adunătură pestriță de paturi de campanie și paturi normale. Câțiva erau pe jos.

– Este deprimant, spuse ea încet.

El încuviință din cap. Ar trebui să fie recunoscător. Era întreg. Poate că era slăbit, dar se putea vindeca. Alții din acea încăpere nu erau la fel de norocoși.

Dar, cu toate astea, voia să plece.

– Îmi este foame, spuse el dintr-odată.

Ea înălță capul, și el descoperi că îi plăcea surprinderea din ochii ei uimiți.

– Dacă doctorul dorește să mă vadă, poate să... Edward își drese vocea. Mă poate găsi la Devil's Head.

– Ești sigur? întrebă ea, cu o privire îngrijorată. Nu aș vrea....

El o întrerupse făcând semn spre un maldăr de haine – roșii și decolorate – de pe o bancă din apropiere.

– Cred că aceea este uniforma mea. Ești amabilă să o iei?

– Dar doctorul...

– Sau o voi face singur și, te avertizez, sunt complet dezbrăcat pe sub această cămașă.

Ea se înroși – nu la fel de roșie precum nuanța hainei lui, dar surprinzător de aproape –, și dintr-odată el se gândi: „O căsătorie prin intermediari".

El: Câteva luni în Connecticut.

Ea: Două săptămâni în New York.

Nici nu era de mirare că nu îi recunoscuse fața. Nu o mai văzuse vreodată.

Căsătoria lor?

Nu fusese niciodată consumată.

Capitolul 4

Locotenentul Rokesby nu este deloc insuportabil. De fapt, este chiar un tip de treabă. Cred că ți-ar plăcea de el. Este din Kent și este, practic, logodit cu vecina lui.

I-am arătat portretul cu tine. A spus că ești foarte drăguță.

de la Thomas Harcourt către sora lui, Cecilia

Edward insistase să se îmbrace singur, așa că Cecilia profitase de acest timp pentru a se duce afară și a găsi ceva de mâncare. Petrecuse cea mai mare parte a săptămânii în acest cartier și știa fiecare magazin de pe stradă. Cea mai economică opțiune – și, prin urmare, alegerea ei obișnuită – erau chiflele cu stafide de la doamna Mather. Erau destul de gustoase, deși ea suspecta că prețul lor scăzut se datora faptului că nu erau mai mult de trei stafide la o chiflă.

Domnul Lowell, un pic mai departe pe stradă, vindea chifle Chelsea adevărate, cu cocă răsucită și scorțișoară. Cecilia nu îi numărase niciodată stafidele; mâncase una singură, veche de o zi, și o devorase mult prea repede pentru a putea face și altceva în afară de a geme de plăcere în vreme ce glazura zaharoasă i se topea pe limbă.

Dar după colț – acolo se găsea magazinul domnului Rooijakkers, brutarul olandez. Cecilia intrase în magazin o singură dată; fusese de ajuns pentru a vedea că (a) nu își

permitea produsele lui și (b) dacă și le-ar permite, ar fi cât casa într-o clipă.

Cu toate acestea, dacă exista un timp potrivit pentru extravaganțe, cu siguranță aceasta era ziua, cu Edward care se trezise și se simțea mai bine. Cecilia avea două monede în buzunar, suficiente pentru o tratație bună, și nu trebuia să-și mai facă griji pentru plata camerei sale la pensiune. Se gândea că ar trebui să facă economii – numai Dumnezeu știa unde avea să fie în săptămânile ce urmau –, dar nu se putea abține de la cheltuieli. Nu azi.

Deschise ușa, zâmbind când auzi sunetul clopoțelului de deasupra, și apoi oftă de plăcere simțind mirosul dumnezeiesc ce o întâmpină, venind dinspre bucătăria din spate.

– Vă pot ajuta? întrebă femeia cu părul roșcat care stătea în spatele tejghelei.

Probabil era cu câțiva ani mai mare decât Cecilia și vorbea cu un ușor accent, pe care Cecilia nu l-ar fi putut identifica dacă nu ar fi știut deja că proprietarii erau din Olanda.

– Da, vă mulțumesc, aș dori o pâine rotundă, vă rog, spuse Cecilia, îndreptându-se spre un șir de trei bucăți rotunde și drăguțe așezate pe un raft, cu o crustă aurie pestriță care nu semăna cu nimic din ce văzuse acasă. Toate au același preț?

– Aveau, dar acum, că ați întrebat, cea din dreapta pare un pic mai mică, spuse femeia înclinându-și capul într-o parte. O puteți avea cu o jumătate de penny mai puțin.

– De la ce este mirosul acesta delicios? întrebă Cecilia, gândindu-se unde s-ar fi putut duce pentru a cumpăra unt și brânză ca să le mănânce cu pâinea.

– *Speculaas.* Proaspăt copți. Nu ați încercat niciodată vreunul? întrebă femeia luminându-se la față.

Cecilia clătină din cap. Îi era atât de foame. Avusese, într-un final, o masă decentă cu o seară în urmă, dar păruse doar să-i amintească stomacului ei cât de rău îl tratase. Și, cu toate că friptura și plăcinta cu rinichi de la Devil's Head fuseseră bune, Cecilia cu siguranță poftea la ceva dulce.

– Am rupt unul când i-am luat de pe tavă, spuse femeia. Vi-l dau gratis.

– Oh, nu, nu aș putea…

– Nu ați gustat niciodată unul, spuse femeia, făcând un semn cu mâna. Nu vă pot cere bani ca să încercați.

– De fapt, ați putea, spuse Cecilia zâmbind, dar nu mă voi mai contrazice cu dumneavoastră.

– Nu v-am mai văzut în magazin până acum, spuse femeia peste umăr, în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

– Am mai venit o dată, zise Cecilia, fără a spune că nu cumpărase nimic. Săptămâna trecută. Era un domn mai în vârstă aici.

– Tatăl meu, zise femeia.

– Atunci dumneavoastră sunteți domnișoara Rooey... ăăă... Roojak... Dumnezeule, cum se pronunță?

– Rooijakkers, spuse femeia zâmbind în timp ce se întorcea. Dar, de fapt, sunt doamna Leverett.

– Slavă Domnului! spuse Cecilia cu un zâmbet ce îi trăda ușurarea. Știu că tocmai mi-ați spus numele, dar nu cred că aș putea să-l pronunț.

– I-am spus adesea soțului meu că ăsta este motivul pentru care m-am căsătorit cu el, glumi doamna Leverett.

Cecilia râse până când își dădu seama că și ea se legase de soțul ei pentru numele lui. Cu toate acestea, în cazul ei,

era pentru ca maiorul Wilkins să-și facă naibii treaba.

– Olandeza nu este o limbă ușoară, spuse doamna Leverett, dar, dacă aveți de gând să stați mai mult timp în New York, ați putea găsi util să învățați câteva fraze.

– Nu știu cât timp voi sta aici, spuse Cecilia cu sinceritate.

Spera că nu mult. Voia doar să-l găsească pe fratele ei.

Și să se asigure că Edward își recăpăta puterile. Nu putea pleca sub nici o formă până când nu se asigura că el era în siguranță.

– Engleza dumneavoastră este excelentă, îi spuse ea brutăresei.

– M-am născut aici. Și părinții mei la fel, dar vorbim olandeza acasă. Poftim, încercați! adăugă ea ținând în mână două bucăți de biscuiți plați, de culoarea caramelului.

Cecilia îi mulțumi din nou, aranjând bucățile înapoi în forma lor originală înainte de a o ridica pe cea mai mică și de a lua o îmbucătură.

– Oh, Dumnezeule! Este divin.

– Vă place, așadar? întrebă doamna Leverett cu ochii mari de plăcere.

– Cum ar putea să nu îmi placă?

Avea gust de cardamom, de cuișoare și de zahăr ușor ars. Era un gust complet străin și, cu toate acestea, o făcea să îi fie dor de casă. Poate că era simplul fapt că savura un biscuit în vreme ce stătea de vorbă cu cineva. Cecilia fusese prea ocupată pentru a-și da seama că se simțea și singură.

– Unii dintre ofițeri spun că sunt prea subțiri și prea sfărâmicioși, zise doamna Leverett.

– Sunt nebuni, răspunse Cecilia cu gura cumva plină. Deși, trebuie să spun, ar fi excelenți cu ceai.

– Nu se găsește ușor, mă tem.

– Nu, zise Cecilia cu regret.

Știuse asta și adusese un pic de ceai cu ea, dar nu împachetase nici pe-aproape de cât ar fi fost nevoie și terminase două treimi în timpul traversării Atlanticului. În ultima săptămână, refolosea frunzele și înjumătățea porțiile pentru fiecare ceainic.

– Nu ar trebui să mă plâng, spuse doamna Leverett. Încă putem face rost de zahăr, și acesta este mult mai important pentru o brutărie.

Cecilia încuviință din cap, mușcând din cea de-a doua bucată de biscuit. Trebuia să o savureze și mai mult.

– Ofițerii beau ceai, continuă doamna Leverett. Nu mult, dar mai mult decât oricine altcineva.

Edward era ofițer. Cecilia nu voia să profite de averea lui, dar, dacă putea face rost de niște ceai…

Se gândi că ar putea să-și dea o bucată din suflet pentru o cană bună.

– Nu ați spus cum vă cheamă, zise doamna Leverett.

– Oh, îmi pare rău! Sunt un pic în ceață azi. Sunt doamna Har… Îmi cer scuze, doamna Rokesby.

– Proaspăt căsătorită? întrebă cealaltă femeie, zâmbind cu un aer de cunoscător.

– Cam da. Cecilia nu putea explica și cât însemna acel „cam". Soțul meu – încercă să nu se bâlbâie pronunțând cuvântul – este ofițer. Căpitan.

– Am bănuit, remarcă doamna Leverett. Nu ar fi un alt motiv pentru a fi aici, în orașul New York, în mijlocul unui război.

– Este ciudat, mustăci Cecilia. Nu se simte ca și cum ar fi război. Dacă nu aș vedea soldații răniți... Se opri, gândindu-se din nou la ce spusese. Poate că nu era martoră la luptele propriu-zise în acest avanpost britanic, dar semne de luptă și de lipsuri erau peste tot. Portul era plin de vase-închisoare, și, într-adevăr, când ajunsese vasul Ceciliei, fusese avertizată să rămână jos în timp ce treceau acestea.

Mirosul, auzise, era aproape imposibil de suportat.

– Vă rog să mă scuzați, îi spuse celeilalte femei. Vorbesc prostii. Războiul este mai mult decât luptele de pe front.

Doamna Leverett zâmbi, dar era un zâmbet trist. Obosit.

– Nu trebuie să vă cereți scuze. A fost relativ liniște aici timp de doi ani buni. Să ne rugăm Domnului să rămână așa.

– Într-adevăr, șopti Cecilia. Se uită pe fereastră – nu era sigură de ce. Probabil va trebui să plec în curând. Dar, înainte, vă rog să îmi dați șase *speculaas*. Se încruntă, făcând niște calcule în minte. Avea bani suficienți în buzunar. Nu, mai bine puneți doisprezece.

– Doisprezece? întrebă doamna Leverett cu un zâmbet larg. Sper să găsiți acel ceai.

– Și eu sper. Sărbătoresc. Soțul meu – iarăși cuvântul acela – pleacă din spital astăzi.

– Oh, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama. Dar presupun că asta înseamnă că este bine.

– Aproape, spuse Cecilia gândindu-se la Edward, atât de slab și de palid. Nici măcar nu îl văzuse dat jos din pat. Încă are nevoie de timp să se odihnească, continuă ea, și să-și recapete puterea.

– Cât de norocos este să o aibă pe soția sa alături!

Cecilia încuviință din cap, dar i se puse un nod în gât. Și-ar fi dorit să poată să spună că era din cauză că biscuitul o făcuse să îi fie sete, dar era aproape sigură că era propria conștiință.

– Știți, spuse doamna Leverett, sunt multe lucruri de făcut aici, în New York, chiar și cu războiul atât de aproape. Înalta societate încă dă petreceri. Eu nu merg, bineînțeles, dar văd din când în când doamne elegante.

– Serios? întrebă Cecilia uimită.

– Oh, da. Și cred că se va juca *Macbeth* săptămâna viitoare la Teatrul John Street.

– Glumiți!

– Jur pe cuptoarele tatălui meu, spuse doamna Leverett și ridică o mână.

Cecilia nu putu să nu râdă.

– Poate ar trebui să încerc să merg. A trecut ceva vreme de când am fost ultima oară la teatru.

– Nu pot să garantez calitatea producției, spuse doamna Leverett. Cred că majoritatea rolurilor sunt jucate de ofițeri britanici.

Cecilia încercă să și-l imagineze pe colonelul Stubbs sau pe maiorul Wilkins jucând rolurile. Nu era o imagine frumoasă.

– Sora mea s-a dus când au jucat *Othello,* continuă doamna Leverett. A spus că piesa a fost frumos pusă în scenă.

Dacă astea nu erau laude mincinoase, Cecilia nu știa ce altceva erau. Dar nu avea de ales, și, sincer fie spus, nu avea ocazia să-l vadă pe Shakespeare în Derbyshire. Poate avea să încerce să se ducă.

Dacă Edward voia.

Dacă erau în continuare „căsătoriți".

Cecilia oftă.

– Ați spus ceva?

Cecilia clătină din cap, dar probabil că era o întrebare retorică, pentru că doamna Leverett deja împacheta biscuiții într-o cârpă.

– Mă tem că nu avem hârtie, spuse ea cu o expresie spășită. Precum ceaiul, se găsește greu.

– Înseamnă că va trebui să revin să vă înapoiez cârpa, zise Cecilia. Eu sunt Cecilia, adăugă ea când își dădu seama de cât de fericită o făcea asta – doar gândul de a schimba un salut cu o femeie de vârstă cu ea.

– Beatrix, spuse cealaltă femeie.

– Mă bucur foarte tare că te-am cunoscut, spuse Cecilia. Și mulțumesc pentru... Nu, stai! Cum spun „Mulțumesc" în olandeză?

– *Dank u,* zise Beatrix zâmbind larg.

– Serios? Asta este tot? întrebă Cecilia clipind surprinsă.

– Ai ales un cuvânt ușor, răspunse Beatrix ridicând din umeri. Dacă vrei să înveți „Te rog"...

– Oh, nu-mi spune, zise Cecilia, știind că totuși îi va spune.

– *Alstublieft,* spuse Beatrix rânjind. Și nu o spune ca și cum ai strănuta.

– Mă voi rezuma la *dank u,* zise Cecilia chicotind. Cel puțin pentru moment.

– Haide, o îndemnă Beatrix. Du-te la soțul tău!

Din nou, cuvântul acela. Cecilia îi zâmbi la despărțire, dar se simți ca o prefăcută. Ce ar crede Beatrix Leverett dacă ar ști că nu era nimic mai mult decât o mincinoasă.

Ieși din magazin înainte de a-i da lacrimile.

– Sper că îți plac dulciurile, pentru că am cumpărat... Oh!

Edward ridică privirea. Soția lui se întorsese cu o cârpă făcută mototol și cu un zâmbet hotărât.

Nu era destul de hotărât totuși, pentru că îi dispăru când îl văzu stând cu umerii plecați pe marginea patului.

– Te simți bine? îl întrebă ea.

Nu chiar. Reușise să se îmbrace singur, dar asta pentru că ea îi pusese uniforma pe pat înainte de a pleca. Sincer, nu știa dacă era în stare să traverseze camera de unul singur. Știuse că era slăbit, dar nu își dăduse seama cât de slăbit era până când nu își coborâse picioarele din patul lui de campanie și nu încercase să se ridice.

Era jalnic.

– Sunt bine, mormăi el.

– Bineînțeles, mormăi și ea neconvingător. Am... ah... ai vrea un biscuit?

El îi privi mâinile slabe în timp ce despacheta biscuiții.

– *Speculaas,* spuse el, recunoscându-i imediat.

– Ai mai mâncat? Oh, bineînțeles că ai mai mâncat. Uit, ești aici de ani buni.

– Nu de ani buni, zise el, luând unul dintre biscuiții subțiri. Am fost în Massachusetts timp de aproape un an. Apoi, în Rhode Island. Luă o înghițitură. Dumnezeule, erau buni. Își ridică privirea. Și se pare că și în Connecticut, nu că mi-aș aminti.

Cecilia se așeză la capătul patului. Ei bine, mai degrabă se cocoță. Avea privirea aceea a cuiva care nu voia să se simtă prea confortabil.

– Olandezii s-au stabilit și în colonii?

– Doar aici.

El termină biscuitul și mai luă unul. Nu a fost Noul Amsterdam timp de mai bine de un secol, dar toți olandezii au rămas când insula a schimbat proprietarii, spuse el încruntându-se. De fapt, habar nu avea dacă majoritatea rămăseseră, dar, plimbându-te prin oraș, cu impresia asta rămâneai. Influența olandeză se simțea în întreaga insulă, de la fațadele distinctive ale clădirilor în formă de zigzag la biscuiții *speculaas* și la pâinea crocantă de la brutărie.

– Am învățat cum să spun „Mulțumesc", zise ea.

– Foarte ambițios din partea ta, spuse el, simțind că zâmbește.

– Înțeleg că tu știi cum se spune.

– *Dank u,* zise el mai luând un biscuit.

– Cu mare plăcere, spuse ea cu o mică licărire în ochi, dar poate că ar fi bine să mănânci mai încet. Nu cred că este o idee bună să mănânci prea mult deodată.

– Probabil că nu, admise el, dar îl mâncă oricum.

Ea așteptă răbdătoare ca el să termine, apoi așteptă răbdătoare ca el să se așeze pe marginea patului de campanie, încercând să-și recapete puterea.

Cecilia era o femeie răbdătoare, soția lui. Trebuie să fi fost așa, stând trei zile la marginea patului său plicticos. Nu prea avusese ce face cu un soț inconștient.

Se gândi la călătoria ei de-a lungul Atlanticului. Să primească vești despre fratele ei, apoi să se hotărască să plece pentru a-l ajuta, știind în același timp că avea să dureze luni în șir...

Și acest lucru era un semn al unei persoane răbdătoare.

Se întrebă dacă ei îi venea vreodată să țipe de nervi.

Va trebui să mai fie răbdătoare o vreme, se gândi el posomorât. Avea picioarele ca de plastilină. Abia putea

merge. La naiba, chiar și să stea în picioare era o corvoadă, cât despre a face căsătoria lor legală în toate privințele...

Asta chiar mai trebuia să aștepte.

Din păcate.

Deși se gândi că încă puteau să sfârșească această uniune dacă alegeau să facă asta. Anularea pe motiv de neconsumare a căsătoriei era o manevră legală dificilă, dar, în definitiv, așa era și o căsătorie prin intermediari. Dacă nu voia să fie căsătorit, era destul de sigur că nu trebuia să fie.

– Edward?

Simți cum vocea ei îi gâdilă mintea, dar era prea cufundat în gânduri pentru a răspunde. Voia să fie căsătorit cu ea? Dacă nu, nu putea, la naiba, să o însoțească la Devil's Head. Poate că nu avea puterea să se culce cu ea cum se cuvenea, dar, dacă împărțeau o cameră, chiar și pentru o noapte, ea ar fi complet compromisă.

– Edward?

El se întoarse, încet, chinuindu-se să se concentreze. Ea se uita la el îngrijorată, dar nici măcar asta nu îi putea umbri privirea limpede.

– Ești sigur că te simți îndeajuns de bine cât să pleci azi? îl întrebă ea, punându-și o mână peste mâna lui. Să mă duc să-l găsesc pe doctor?

– Vrei să fii căsătorită cu mine? o întrebă el, uitându-se la ea.

– Poftim? răspunse ea, și îngrijorarea i se putea citi în trăsături. Nu înțeleg.

– Nu trebuie să fii căsătorită cu mine, spuse el cu grijă. Nu am consumat căsătoria.

Ea rămase cu gura căscată, și, destul de bizar, el văzu că nu respiră.

– Am crezut că nu îți amintești, șopti ea.

– Nu trebuie să-mi amintesc. Este logică simplă. Eram în Connecticut când ai ajuns. Nu am fost niciodată împreună într-o cameră înainte ca tu să vii la spital.

Ea înghiți și simți un nod în gât și cum o cuprinde un val de teamă.

Dumnezeule, el își dorea să o sărute!

– Ce vrei, Cecilia?

„Spune că mă vrei pe mine!"

Gândul îi țâșni prin minte. Nu voia ca ea să-l părăsească. Abia se putea descurca de unul singur. Aveau să treacă săptămâni până să își recapete jumătate din putere. Avea nevoie de ea.

Și o dorea.

Dar, cel mai mult, voia ca ea să îl dorească.

Cecilia nu vorbi preț de câteva secunde. Își luă mâna de pe mâna lui și își lăsă brațele pe lângă corp.

– Te oferi să-mi dai drumul? întrebă ea, părând a se uita la un soldat din partea cealaltă a bisericii.

– Dacă asta este ceea ce vrei.

– Tu ce vrei? întrebă ea, și, încet, privirile li se întâlniră.

– Nu asta este întrebarea.

– Ba cred că este.

– Sunt un gentleman, spuse el încordat. Mă voi supune dorinței tale în această situație.

– Eu... spuse ea și își mușcă buza de jos. Eu... nu vreau să te simți prins în capcană.

– Nu mă simt prins în capcană.

– Nu? întrebă ea, părând sincer surprinsă.

– Oricum trebuia să mă căsătoresc la un moment dat, spuse el ridicând din umeri.

Dacă ea considera că asta nu era ceva romanic, nu i se văzu pe față.

– În mod clar am fost de acord cu căsătoria, spuse el. Îl iubea pe Thomas Harcourt ca pe un frate, dar Edward nu își putea imagina ce l-ar fi putut obliga să accepte o căsătorie pe care nu o voia. Dacă era căsătorit cu Cecilia, voise, la naiba, să fie.

Se uită cu atenție la ea.

Avea privirea în pământ.

Își cântărea opțiunile? Încercând să se hotărască dacă chiar își dorea să fie soția cuiva care nu mai avea mintea întreagă? Putea rămâne așa pentru tot restul vieții. Din câte știau, consecințele erau mai profunde, fără a se opri la memorie. Dacă se trezea într-o zi și nu mai putea vorbi? Sau să se miște cum trebuie? S-ar putea să fie nevoită să aibă grijă de el așa cum ar avea grijă de un copil.

S-ar putea întâmpla. Nu aveau cum să știe.

– Ce vrei, Cecilia? întrebă el, conștient de neliniștea care i se simțea în voce.

– Eu… spuse ea și înghiți în sec. Cred că ar trebui să mergem la Devil's Head, spuse, de data aceasta cu voce mai sigură. Asta nu este o conversație pe care vreau să o am aici.

– Nimic nu se va schimba în următoarea jumătate de oră.

– Chiar și așa, ți-ar prinde bine o masă care nu este compusă din făină și zahăr. Și o baie. Și să te bărbierești. Se ridică, dar nu atât de repede încât el să nu vadă că roșise. Îți voi oferi intimitate pentru ultimele două.

– Foarte generos din partea ta.

Nu comentă despre tonul lui sec. În schimb, se întinse după haina lui, aflată la capătul patului lui.

– Avem o întâlnire în această după-amiază, spuse ea ridicându-i haina. Cu maiorul Wilkins.

– De ce?

– Aduce vești despre Thomas. Sau cel puțin sper că așa va face. L-am văzut la han aseară. A spus că va face cercetări.

– Nu a făcut deja asta?

– Ți-am urmat sfatul și i-am spus despre căsătoria noastră, zise ea, părând a se simți un pic inconfortabil.

Ah! Acum, deveni clar. Și ea avea nevoie de el. Edward se forță să zâmbească printre dinții murdari. Nu era prima dată când o femeie îi găsea numele ca fiind cel mai atractiv lucru la el. Cel puțin femeia aceasta nu avea motive egoiste.

– Îți va fi cald, îl avertiză ea.

– Este, așa cum spui, iunie.

– Nu iunie precum în Derbyshire, mormăi ea.

El își permise să zâmbească la comentariul ei. Aerul de vară în colonii avea ceva tare neplăcut. Mai degrabă precum ceața, dacă ar fi fost încălzită la temperatura corpului.

– Voi... voi avea nevoie de ajutor, spuse el trăgând aer în piept și uitându-se spre ușă.

– Toți avem nevoie de ajutor, replică ea încet. Îl luă de un braț și apoi, încet, fără nici un cuvânt, ieșiră în stradă, unde îi aștepta o trăsură, să îi ducă scurta distanță până la Devil's Head.

Capitolul 5

I-ai arătat portretul cu mine? Cât de teribil de stânjenitor! Thomas, ce-a fost în mintea ta? Bineînțeles că a spus că sunt drăguță. Nici nu ar putea face altfel. Ești fratele meu. Nu poate spune prea multe despre nasul meu îngrozitor de lung.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

O oră mai târziu, Cecilia stătea în camera de zi de la Devil's Head, terminându-și metodic prânzul, în timp ce Edward citea cu atenție o copie a *Royal Gazette*. Și ea își începuse masa cu ziarul în mână, dar fusese atât de uimită de paragraful care promova vânzarea „unui bărbat negru, un bun bucătar și fără rău de mare", încât îl pusese jos și, în schimb, își ațintise privirea la farfuria ei cu carne de porc și cartofi.

Edward, pe de altă parte, citi știrile de la început și până la sfârșit, și apoi, după ce îl rugă pe hangiu să îi procure o copie a ziarului de săptămâna trecută, făcu la fel și cu acesta. Nu se obosi să-i explice, dar Ceciliei îi era clar că încerca să-i umple golurile din minte. Nu era sigură că avea să reușească; se îndoia că urma să găsească indicii într-un ziar public despre perioada petrecută în Connecticut. Dar cu siguranță nu avea ce rău să îi facă, și, oricum, părea genul de bărbat care voia să fie la curent cu știrile zilei. La capitolul acesta, semăna cu Thomas. Fratele

ei nu se ridica niciodată de la micul-dejun fără a parcurge în totalitate *London Times*. Era vechi de câteva zile atunci când ajungea la ei, în Matlock Bath, dar nu părea ca asta să-l deranjeze. Mai bine să afli știrile cu întârziere decât să fii cu totul ignorant, spunea el adesea, și, în plus, nu puteau face nimic în privința asta.

„Schimbă ceea ce poți", îi spusese el odată, „și acceptă ce nu poți schimba." Se întrebă ce ar gândi Thomas despre comportamentul ei recent. Avea senzația că ar fi pus rana lui și dispariția ulterioară în categoria „acceptă ce nu poți schimba".

Pufni ușor. Era puțin cam târziu pentru asta acum.

– Ai spus ceva? întrebă Edward.

– Doar mă gândeam la Thomas, zise ea clătinând din cap, având în vedere că încerca să nu mintă atunci când era cu putință.

– Îl vom găsi, spuse Edward. Sau vom primi vești. Într-un fel sau altul.

Cecilia înghiți cu greutate, încercând să împingă în jos nodul din gât în timp ce se uita la el cu o privire recunoscătoare. Nu mai era singură în asta. Încă era speriată, și agitată, și se îndoia de sine, dar nu mai era singură.

Era uluitor ce mult conta asta.

Edward dădu să mai spună ceva, dar fură întrerupți de tânăra care le adusese mâncarea mai devreme. La fel ca toată lumea din New York, se gândi Cecilia, arăta obosită și muncită peste puteri. Și înfierbântată. Sincer, Cecilia nu știa cum trăiau oamenii pe timpul unor asemenea veri. Acasă, aerul nu era niciodată atât de încărcat de umezeală decât dacă ploua.

Auzise că iernile erau la fel de extreme. Se rugă să nu mai fie aici când avea să cadă prima zăpadă. Unul dintre soldații din spital îi spusese că pământul îngheța atât de tare, încât devenea precum o stâncă, și vântul putea să-ți rupă o ureche.

– Domnule, zise tânăra cu o plecăciune rapidă, baia dumneavoastră este gata.

– Ai nevoie de ea și mai mult acum, spuse Cecilia, uitându-se la degetele lui murdare de cerneală tipografică.

Nu era nevoie să fie spus că nimeni de la Devil's Head nu avea timpul sau dispoziția să usuce cerneala cu un fier încins.

– Te face să-ți fie dor de confortul de acasă, șopti el, uitându-se alene la vârfurile degetelor lui.

– Serios? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană. De asta îți este cel mai dor? De ziarele bine călcate?

El se strâmbă la ea, dar ea se gândi că mai degrabă îi plăcea când îl tachina. Nu era genul de bărbat care ar vrea să fie tratat precum un invalid, cu oamenii mergând în vârful picioarelor în jurul lui și având grijă la fiecare cuvânt. Cu toate acestea, când puse ziarul jos și se uită spre ieșire, Cecilia nu se mai întrebă dacă avea nevoie de ajutor să urce scările, ci, în schimb, se ridică și îi întinse brațul în liniște. Văzuse în spital cât de greu îi fusese să ceară ajutorul.

Unele lucruri se făceau mai bine fără cuvinte.

De fapt, era recunoscătoare că o ignorase în favoarea ziarului pe durata întregii mese. Încă era speriată de oferta lui de a pune capăt căsătoriei. Niciodată – *niciodată* – nu se așteptase ca el să facă asta. Gândind în retrospectivă, se consideră norocoasă că nu îi cedaseră genunchii. Ea stătea

acolo cu o grămadă de biscuiți olandezi, și el se oferise să o elibereze.

Ca și cum el fusese cel care o prinsese în capcană.

Ar fi trebuit să accepte. Încercă să se mintă singură și să-și spună că ar fi făcut-o, doar că...

Expresia de pe fața lui.

Nici un mușchi nu i se mișcase. Dar nu fusese ca și cum înghețase. Pur și simplu, fusese... neclintit.

Se gândise că poate își ținuse respirația.

Se gândise că poate nici nu conștientizase că își ținea respirația.

Nu voia ca ea să plece.

Cecilia nu știa de ce era așa sigură de asta; nu avea cum să-i cunoască expresiile feței, să îi poată interpreta emoțiile pe care le ținea bine ascunse în spatele ochilor de culoarea safirului. Îl cunoștea cu-adevărat – fața în față – de o zi.

Nu își putea imagina de ce voia el ca ea să rămână, în afara faptului că avea nevoie de cineva care să-l îngrijească și ea era la îndemână, dar părea că voia să rămână căsătorit cu ea.

Ironia era din ce în ce mai mare.

Dar, își reaminti, nu putea risca să spună adevărul înainte de întâlnirea lor cu maiorul Wilkins. Căpitanul Edward Rokesby era, foarte probabil, un model de sinceritate, și ea nu știa dacă el voia, sau dacă putea, să își mintă superiorul din armată. Probabil ar fi simțit că era datoria lui să-i spună că, deși voia să o ajute pe domnișoara Cecilia Harcourt în căutarea fratelui ei, nu era, de fapt, soțul ei.

Cecilia nici măcar nu își putea imagina rezultatul *acelei* conversații.

Nu, dacă îi mărturisea duplicitatea ei lui Edward, trebuia să fie după ce se întâlneau cu maiorul.

Își spuse că așa era acceptabil.

Își spuse multe lucruri.

Și apoi încercă să nu se gândească la ele.

– Treptele sunt înguste, îi spuse ea lui Edward în timp ce se apropiară de scări, și contratreapta este abruptă.

El mormăi în semn de mulțumire pentru avertisment, și, sprijinindu-se de brațul ei, urcară. Ea nu își putea imagina ce însemna pentru el să fie dependent de alte persoane. Nu îl văzuse niciodată sănătos și în putere, dar era înalt, avea probabil aproape 1,80, și umerii lui păreau să fi fost lați și puternici pe când avea mai mulți mușchi pe oase.

Nu era genul de bărbat care avea nevoie de ajutor pentru a urca un rând de trepte.

– Aproape am ajuns pe hol, spuse ea, înclinându-și capul spre stânga când ajunseră la etajul lor. Numărul 12.

El încuviință din cap și, când se apropiară de ușa lor, ea îi dădu drumul la braț și îi întinse cheia. Nu era mult, dar era ceva ce el putea face pentru ea, și ea știa că asta avea să îl facă să se simtă un pic mai bine, chiar dacă el nu își dădea seama de ce.

– Asta este ultima ta șansă, spuse el atunci, chiar înainte de a băga cheia în ușă.

– Poftim?

Cheia se întoarse în încuietoare, sunetul auzindu-se cu putere în tot holul.

– Dacă vrei să anulezi căsătoria noastră, spuse el fără a ezita, trebuie să-mi spui acum.

Cecilia încercă să spună ceva, chiar încercă, dar inima îi bătea cu putere, și își simți degetele de la mâini și de la

picioare furnicând-o de la cât era de agitată. Nu credea că fusese vreodată atât de uimită. Sau de panicată.

– Voi mai spune asta o singură dată, zise Edward, hotărârea lui fiind în contrast clar cu haosul care izbucnise în interiorul ei. De îndată ce intri în cameră, căsătoria noastră este definitivă.

Ea simți un râset nervos urcându-i în gât.

– Nu te prosti! Nu este ca și cum mă vei răvăși în această după-amiază. Și apoi, își dădu seama că era posibil ca tocmai să-i fi insultat masculinitatea. Sau... cel puțin nu înainte să faci baie.

– Știi la fel de bine ca mine că nu contează *când* mă culc cu tine, spuse el, uitându-se cu o privire arzătoare în ochii ei. De îndată ce intrăm în camera aceea împreună, ca un cuplu căsătorit, vei fi compromisă.

– Nu îți poți compromite soția, spuse ea, încercând să glumească.

El înjură cu un mârâit încet, nervos. Blasfemia nu îi stătea în fire, și era suficient pentru a o face să se dea cu un pas în spate, uimită.

– Nu este ceva de luat în glumă, spuse el. Din nou, părea că se controla foarte bine, dar de data asta fu trădat de pulsul care îi bătea furios în gât. Îți ofer șansa de a pleca.

– Dar de ce? întrebă ea, simțind cum scutură din cap.

– Pentru că sunt al naibii de afectat, spuse el printre dinți după ce aruncă o privire înspre coridor.

Ar fi fost un strigăt dacă nu s-ar fi aflat într-un loc public, de asta Cecilia era sigură. Intensitatea din vocea lui i-ar fi fost impregnată în minte pentru totdeauna.

Și i-ar fi frânt inima.

– Nu, Edward, încercă ea să-l asigure. Nu trebuie să gândești așa. Ești…

– Îmi lipsește o parte din minte, i-o reteză el.

– Nu. Nu.

Era tot ce părea că putea spune.

El o prinse de umeri, înfigându-și degetele în pielea ei.

– Trebuie să înțelegi asta, Cecilia. Nu sunt întreg.

Ea clătină din cap. Voia să-i spună că era perfect și că ea era o mincinoasă. Și că îi părea atât de rău că profita de situația lui.

Nu avea să poată niciodată să îl răsplătească.

– Nu sunt bărbatul cu care te-ai căsătorit, spuse el dându-i brusc drumul.

– Probabil nici eu nu sunt femeia cu care te-ai căsătorit, bâigui ea.

El se uită uimit la ea. Se uită la ea atât de mult timp, încât pielea începu să o furnice.

– Dar, șopti ea, dându-și seama abia atunci când rosti cuvintele, cred că ai putea avea nevoie de mine.

– Dumnezeule, Cecilia, habar nu ai.

Și apoi, chiar în mijlocul coridorului, o strânse în brațe și o sărută.

Nu plănuise să o facă. Pentru numele lui Dumnezeu, *încercase* să facă ceea ce trebuia. Dar ea se uita la el cu ochii aceea de culoarea spumei mării, și, când șoptise că el avea nevoie de ea…

Singurul lucru care l-ar fi excitat și mai tare ar fi fost să spună că avea nevoie de el.

Nu avea nici un pic de putere. Slăbise aproape șase kilograme și nici măcar nu putea urca singur treptele, dar, pentru numele lui Dumnezeu, își putea săruta soția.

– Edward, spuse ea trăgând aer în piept.

– Rămânem căsătoriți, zise el și o trase dincolo de ușă.

– Oh, Dumnezeule!

El nu avea habar ce voia ea să spună cu asta, dar nu credea că îi păsa.

Camera era micuță, cu un pat care ocupa aproape jumătate din podea, așa că nu îi fu dificil că găsească drumul spre marginea saltelei și să se așeze, trăgând-o și pe ea după el.

– Edward, eu…

– Șșșttt, îi porunci el, cuprinzându-i fața în mâini. Vreau să mă uit la tine.

– De ce?

– Pentru că ești a mea, spuse el zâmbind.

Ea își deschise buzele uimită, iar el consideră că ar fi un semn de sus și o sărută din nou. Ea nu răspunse la început, dar nu îl îndepărtă. Mai degrabă, lui i se păru că o simte cum se încordează, ținându-și respirația, așteptând să vadă dacă momentul era real.

Și apoi, chiar când credea că trebuia să se îndepărteze, simți – o mișcare delicată a buzelor ei, sunetul vocii ei în timp ce gemu ușor.

– Cecilia, șopti el.

Nu știa ce făcuse în aceste ultime luni, dar avea sentimentul că nu era ceva de care să fi fost mândru. Nu era pur, și drăguț, și tot ce vedea când se uita în ochii ei.

Când o sărută, gustă promisiunea mântuirii.

Își trecu ușor buzele peste buzele ei, încet, precum o șoaptă. Dar nu era chiar suficient, și, când ea scânci ușor de dorință, o mușcă încet, trecându-și dinții peste pielea moale a buzei ei.

Voise să facă asta întreaga după-amiază. Doar să stea întins alături de ea pe pat și să o venereze ca pe zeița care era. Ar fi doar un sărut; abia era capabil de ceva mai mult.

Dar ar fi un sărut nesfârșit – tandru, încet și adânc, fiecare mângâiere topindu-se în următoarea.

Era atât de ciudat – dorința fără grabă. Se hotărî că îi plăcea – pentru moment. Când avea să își recapete puterile și să se simtă din nou el însuși, avea să facă dragoste cu ea cu fiecare parte din sufletul lui, și se cunoștea îndeajuns de bine – și pe ea – cât să știe că experiența avea să îl ducă pe marginea plăcerii.

Și apoi, avea să îl arunce peste.

– Ești frumoasă, șopti el, și bună, adăugă, pentru că părea important să știe că îi vedea și frumusețea din interior.

Ea se încordă. Era o mișcare abia perceptibilă, dar era atât de atent la ea, încât ar fi știut dacă ar fi respirat diferit.

– Trebuie să ne oprim, spuse ea, și, deși auzi regretul din vocea ei, nu auzi o lipsă de hotărâre.

El oftă. O dorea. Simțea cum îi creștea dorința în interior, dar nu putea face dragoste cu ea în starea în care era – nespălat, epuizat. Ea merita cu mult mai mult; și, sincer, și el.

– Ți se va răci apa, spuse ea.

El se uită la cadă. Nu era mare, dar era de ajuns, și știa că aburii care ieșeau la suprafață nu aveau să dureze mult.

– Ar trebui să mă duc jos, spuse ea, ridicându-se stângaci. Rochia pe care o purta era de un roz-deschis, și mâna păru să i se piardă pe ea în timp ce își strânse fustele, răsucind materialul între degete.

Arăta complet rușinată, și el nu se putu abține să nu considere asta adorabil.

– Nu trebuie să te rușinezi, îi reaminti el. Sunt soțul tău.

– Nu încă, bolborosi ea. Nu în felul acela.

El simți cum zâmbește în sinea lui.

– Chiar ar trebui să plec, spuse ea, fără a face însă vreun pas.

Surâsul i se transformă într-un zâmbet complet.

– Nu pleca din cauza mea. Cred că, în vremurile medievale, îmbăiatul soțului era o sarcină importantă a soției.

Ea își dădu ochii peste cap, și el se simți cuprins de o fericire plină de căldură. Era amuzantă când era stânjenită, dar îi plăcea mai mult când îl înfrunta.

– Știi, m-aș putea îneca, spuse el.

– Oh, fii serios!

– Aș putea. Sunt foarte obosit. Dacă adorm în cadă?

Ea se opri, și, pentru câteva secunde, el se gândi că avea să îl creadă.

– Nu vei adormi în cadă, spuse ea în cele din urmă.

El oftă dramatic, ca și cum ar spune: „Nu se știe niciodată".

– Revino în zece minute, continuă el, făcându-i-se milă de ea.

– Doar zece?

– Este acesta un comentariu referitor la gradul meu de murdărie?

– Da, spuse ea oarecum sec.

– Ești foarte amuzantă, știai asta, Cecilia Rokesby?

Ea își dădu din nou ochii peste cap, dându-i prosopul care fusese lăsat împăturit la capătul patului.

– Aș spune că de aceea m-am căsătorit cu tine, zise el oftând, dar amândoi știm că nu este adevărat.

– Ce ai spus? întrebă ea, întorcându-se spre el, în mod ciudat fără nici o urmă de expresie pe față.

– În mod evident, nu îmi amintesc de ce m-am căsătorit cu tine, spuse el ridicând din umeri în timp ce își dădu

haina jos.

– Oh! Am crezut că te-ai referit...

El se uită la ea surprins.

– Nu contează.

– Nu, spune-mi!

– Am crezut poate că te referi la... începu ea, deja roșie la față.

El așteptă, dar ea nu încheie fraza.

– Sărut? completă el.

Crezuse că pielea ei nu se poate înroși și mai tare, dar se înșelase. El făcu cei doi pași care îi despărțeau și o atinse pe bărbie îndeajuns de ferm cât să-i ridice privirea către el.

– Dacă te-aș fi sărutat înainte de nunta noastră, spuse el încet, nu ar fi nici o îndoială acum cu privire la permanența căsătoriei noastre.

Ea se încruntă într-o confuzie adorabilă.

– Dacă aș fi știut ce înseamnă să te sărut, îi șopti el peste obraz, după ce își trecu ușor buzele peste buzele ei, nu aș fi permis armatei să mă ia.

– Doar spui asta, zise ea, cuvintele ei fiind un bombănit în urechea lui.

El se retrase cu un zâmbet amuzat.

– Nu ai refuza un ordin direct, spuse ea.

– De la tine? Niciodată.

– Încetează! zise ea, îndepărtându-l jucăuș. Știi că nu la asta m-am referit.

El îi luă mâna și o sărută ușor pe încheietură. La naiba dacă nu se simțea ridicol de romantic.

– Te asigur, doamnă Rokesby, aș fi găsit timp pentru o noapte a nunții.

– Trebuie să te speli.

– Auci!

– Doar dacă nu cumva îți place ca apa să fie rece.

Începea să creadă că avea nevoie de apă rece.

– Bine spus. Dar, dacă aș putea să mai zic ceva...

– De ce cred că mă voi înroși precum un rac peste câteva secunde?

– Deja te-ai înroșit, zise el cu plăcere, și voiam doar să spun...

– Voi fi jos, strigă ea, îndreptându-se în grabă spre ușă.

Edward zâmbi cu toată ființa, chiar dacă se uita acum numai la ușa dormitorului.

– Voiam doar să spun, zise el cu voce tare, fericirea colorându-i fiecare cuvânt cu afecțiune și drăgălășenie, că ar fi fost spectaculos.

„Are să fie spectaculos", se gândi el în timp ce se dezbrăcă și intră în cadă.

Curând, dacă depindea de el.

Capitolul 6

Despre ce naiba vorbești? Nu ai un nas îngrozitor de mare.

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Edward a spus că avea nevoie de zece minute, dar Cecilia așteptă mai bine de douăzeci și cinci de minute înainte de a se aventura înapoi în camera 12. Plănuise să rămână jos timp de o jumătate de oră, dar apoi începu să se gândească... Era încă incredibil de slăbit. Dacă nu reușea să iasă din cadă?

Apa sigur se răcise. Ar putea să răcească. Avea nevoie de intimitate, și cu siguranță ea voia să i-o ofere, dar nu în detrimentul sănătății sale.

Este adevărat că îl văzuse într-o stare cum nu se poate de nepotrivită cât timp îl îngrijise în spital, dar nu văzuse totul. Învățase să fie foarte creativă cu așternuturile. Îl înfășurase mereu în așa fel încât să-i protejeze demnitatea.

Și pudoarea ei.

Poate că tot New Yorkul o considera o femeie căsătorită, dar, cu toate acestea, încă era o inocentă, chiar dacă un sărut din partea căpitanului Edward Rokesby o lăsase fără suflare.

Fără suflare?

Îi luase mințile.

Ar trebui să nu fie legal ca un bărbat să aibă acea culoare a ochilor. Undeva între acvamarin și safir, puteau vrăji o fată dintr-o privire. Și, da, avusese ochii închiși când o sărutase, dar asta puțin conta când tot ce își putea imagina era ultimul moment înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, când crezuse că se putea scufunda în adâncul albastru al ochilor lui.

Ceciliei îi plăcuseră mereu ochii ei, mândrindu-se cu culoarea lor verde care o distingea de mulțime. Dar Edward...

Era un bărbat frumos, asta nu putea fi contestat.

Dar putea deveni și rece precum moartea, se gândi ea. Sau mai degrabă rece până când nu mai simțea nimic, și Dumnezeu știa că asta îl putea omorî.

Urcă scările.

– Edward? strigă ea, bătând ușor la ușă. Apoi se întrebă de ce făcea liniște. Edward? repetă ea și bătu mai tare la ușă.

Nici un răspuns.

Un mic fior îi străbătu brațul, și apucă mânerul ușii și îl răsuci.

Îl strigă din nou pe nume în timp ce deschise ușa și intră, ferindu-și privirea. Când el nu răspunse, ea se întoarse în cele din urmă spre cadă.

– Chiar ai adormit! exclamă ea înainte de a se gândi că nu ar vrea să-l trezească atât de brusc.

– Ah! spuse Edward trezindu-se și împrăștiind apa prin cameră în timp ce Cecilia o zbughi în cealaltă parte dintr-un motiv la care nu se putea gândi.

Dar nu putea sta acolo, în fața lui. Era dezbrăcat.

– Ai spus că nu vei adormi, îl acuză ea, stând cu spatele la cadă.

– Nu, *tu* ai spus că nu voi adormi, replică el.

Avea dreptate, la naiba cu totul!

– Bine, spuse ea pe un ton care arăta clar că habar nu avea cum să se poarte. Presupun că ți s-a răcit apa.

– Este tolerabilă, spuse el după o clipă de tăcere.

Ea își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, apoi renunță și își strânse brațele la piept. Nu era nervoasă; mai degrabă, nu știa ce să facă cu corpul ei.

– Nu aș vrea să răcești, spuse ea uitându-se în jos.

– Nu.

Nu? Asta era tot ce avea să spună? Nu?

– Ah, Cecilia?

Ea se foi un pic.

– Crezi că ai putea închide ușa?

– Oh, Dumnezeule, îmi pare rău! spuse ea și alergă de-a lungul camerei – ceea ce nu era un gest foarte grațios având în vedere spațiul strâmt – și trânti ușa cu mai mult zel decât era necesar.

– Încă ești aici? o întrebă Edward.

Cecilia își dădu târziu seama că el nu o putea vedea. El stătea cu spatele la ușă, și cada era mult prea mică pentru ca el să se poată întoarce confortabil.

– Er, da? spuse ea părând că mai degrabă pune o întrebare.

Habar nu avea de ce.

Urmă o scurtă pauză, timp în care probabil că el se gândea ce să zică la un răspuns atât de ridicol.

– Crezi că ai putea să-mi dai prosopul? spuse el în cele din urmă.

– Oh! Da. Bineînțeles.

Rămânând în continuare cu spatele la cadă, ea se duse spre pat și luă prosopul. De acolo, nu trebuia decât să-și

întindă brațul în spate pentru a i-l da.

– Nu întreb asta pentru a te face să te simți inconfortabil, zise el după ce luă prosopul.

Ceea ce însemna că urma să fie îngrozită.

– ... Și apreciez eforturile tale de a-mi păstra intimitatea, dar nu m-ai văzut, ah, când aveai grijă de mine mai devreme săptămâna asta?

– Nu așa, mormăi ea.

Din nou, o mică pauză, și de data asta putea să-și imagineze cum se încruntase în timp ce se gândea ce să răspundă.

– Te-am acoperit cu cearceaful, spuse ea în cele din urmă.

– Tot timpul?

– Am fost foarte motivată.

El chicoti auzind răspunsul ei.

– Cred că mă voi duce înapoi jos, spuse ea, pornind spre ușă. Am vrut doar să mă asigur că nu răceai.

– În iunie?

– Ai fost bolnav, spuse ea cu afectare.

– Încă sunt, oftă el.

Cecilia își lipi strâns buzele, adunându-și curajul. Avea dreptate, și sănătatea lui era mai importantă decât sensibilitățile ei. Trase aer în piept.

– Ai nevoie de ajutor ca să ieși din cadă?

– Nu, spuse el încet. Adică sper că nu.

– Poate ar trebui să rămân, spuse ea apropiindu-se un pic mai mult de ușă. Doar cât să ieși. În caz că ai nevoie de mine.

Spera să nu aibă nevoie de ea. Nu era un prosop mare.

O clipă mai târziu, îl auzi cum se chinuia să iasă din apă, apoi sunetul apei care se lovește de marginea căzii.

– Ești...

– Sunt bine! se răsti el.

– Îmi pare rău!

Nu ar fi trebuit să întrebe. Era mândru. Dar Cecilia avea grijă de el de zile întregi; era dificil să se abțină acum, chiar dacă încerca cu disperare să nu se uite.

– Nu este vina ta.

Ea încuviință din cap, chiar dacă habar nu avea dacă el se uita la ea.

– Te poți întoarce acum.

– Ești sigur?

– Sunt acoperit, spuse el, părând un pic sătul de pudibonderia ei.

– Mulțumesc, spuse ea și se întoarse.

Încet. Nu era sigură cum definea el „acoperit".

Era pe pat, sprijinit de perne, cu păturile acoperindu-i poala. Avea pieptul dezgolit. Nu era mai mult decât văzuse atunci când îl spălase cu buretele când avusese febră în spital, dar părea foarte diferit când avea ochii deschiși și ageri.

– Arăți mai bine, spuse ea.

Era adevărat. Se spălase pe păr, și pielea avea o nuanță mai îngrijită.

– Nu m-am bărbierit, replică el zâmbind obosit către ea, atingându-și barba.

– Este în regulă, îl asigură ea. Nu este nici o grabă.

– Nu cred că mă voi simți cu adevărat curat până când nu o voi face.

– Oh. Ei bine...

Cecilia știa că trebuia să se ofere să-l bărbierească ea. Era, în mod evident, ceva ce putea face pentru el care ar fi făcut o mare diferență pentru confortul lui, dar era un gest

atât de intim. Singurul bărbat pe care îl bărbierise fusese tatăl ei. Nu avea valet, și, cum artrita îi afectase mâinile, preluase ea sarcina.

– Nu trebuie să faci asta, spuse Edward.

– Nu, nu. O pot face.

Se purta prostește și ca o domnișoară. Traversase Oceanul Atlantic de una singură. Îl înfruntase pe colonelul Zachary Stubbs din Armata Regală și îl mințise în față pentru a salva viața unui om. Cu siguranță putea să-l bărbierească.

– Probabil ar trebui să te întreb dacă ai mai bărbierit vreun bărbat înainte, șopti Edward.

Ea își reprimă un zâmbet în timp ce se uită prin cameră după lamă de ras și pămătuf.

– Pare o întrebare prudentă înainte de a mă lăsa să-ți pun un cuțit la gât.

– Este o cutie mică din piele în valiza mea, spuse el chicotind. Vei găsi acolo ce ai nevoie.

Corect. Valiza lui. Lucrurile lui Edward fuseseră păstrate în siguranță cât fusese dispărut; colonelul Stubbs aranjase să-i fie trimise la Devil's Head mai devreme.

Cecilia se uită prin valiză, la hainele împăturite cu grijă, la cărți, ziare. Părea incredibil de intim să-i umble prin lucruri. Ce adusese un bărbat cu el într-un tărâm necunoscut? Se gândi că nu ar trebui să fie o întrebare atât de ciudată pentru ea. Până la urmă, și ea își făcuse bagajele pentru o călătorie peste ocean. Dar, spre deosebire de Edward, niciodată nu intenționase să stea mult. Adusese minimum necesar; niște obiecte ce-i aminteau de acasă nu fuseseră o prioritate. De fapt, singurul obiect luat era un portret în miniatură al fratelui ei, și asta numai pentru că

se gândise că ar putea-o ajuta să afle unde era odată ajunsă în America de Nord.

Trase aer în piept. Se gândise că ar putea avea nevoie de ajutor să-l găsească pe Thomas într-un spital. Habar nu avusese că urma să îl caute în întreaga colonie.

– O vezi? întrebă Edward.

– Ăăă, nu, șopti ea, punând deoparte o cămașă moale din bumbac. Era uzată și se vedea că fusese spălată de multe ori, dar ea cunoștea destule despre croitorie încât să vadă că fusese deosebit de bine lucrată. Thomas nu avea cămăși atât de bune. Ale lui rezistaseră la fel de bine ca ale lui Edward? Încercă să și-l imagineze pe fratele ei reparându-și hainele și nu reuși. Mereu făcuse ea astfel de lucruri pentru el. Se plânsese, dar le făcuse.

Ce nu ar da să facă din nou astfel de lucruri.

– Cecilia?

– Îmi pare rău! Văzu cu coada ochiului o cutie din piele și puse mâna pe ea. Mintea mea era în altă parte.

– Sper că undeva interesant.

– Mă gândeam la fratele meu, spuse ea, întorcându-se către el.

– Bineînțeles, zise Edward, cu o față serioasă. Îmi pare rău!

– Mi-ar fi plăcut să-l fi ajutat să-și facă bagajele, spuse ea, uitându-se peste umăr la Edward.

El nu răspunse, dar încuviință ușor din cap într-un fel care spunea că înțelegea.

– Nu a venit acasă înainte de a pleca în America de Nord, continuă Cecilia. Nu știu dacă l-a ajutat cineva, zise ea și își ridică privirea. Pe tine cine te-a ajutat?

– Mama mea, confirmă Edward. A insistat. Dar am reușit să mă duc acasă înainte de a lua vaporul. Reședința

Crake nu este departe de coastă. Călătoria durează mai puțin de două ore.

Cecilia încuviință din cap cu tristețe. Regimentul lui Edward și al lui Thomas plecase spre Lumea Nouă din zbuciumatul port Chatham, în Kent. Era mult prea departe de Derbyshire pentru ca Thomas să aibă în vedere o călătorie spre casă.

– Thomas a venit acasă cu mine de câteva ori, spuse Edward.

– Da? întrebă Cecilia, surprinsă de cât de fericită o făcea să audă asta. Relatările lui Thomas despre cazărmi erau oarecum sumbre. Era bucuroasă că avusese ocazia să petreacă un pic de timp într-o casă adevărată, cu o familie adevărată.

– Nu a spus niciodată asta, zise ea uitându-se la Edward, cu un mic zâmbet pe față și clătinând din cap.

– Și eu care credeam că voi doi vă spuneți totul unul altuia.

– Nu totul, spuse Cecilia, mai mult pentru ea. Cu siguranță nu îi scrisese lui Thomas despre cât de mult o bucura faptul că primea vești de la Edward în scrisorile pe care i le trimitea el. Dacă ar fi avut ocazia să stea cu fratele ei, să discute cu el față în față, i-ar fi spus că era un pic îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui?

Nu credea că i-ar fi spus. Unele lucruri rămâneau ascunse, chiar și față de fratele favorit.

Înghiți ca să alunge nodul care i se pusese în gât. Lui Thomas îi plăcea mereu să spună că era fratele ei favorit, ea răspunzându-i că era *singurul* ei frate. Și apoi, tatăl lor, care nu avusese niciodată un simț prea dezvoltat al umorului, ar mormăi că mai auzise asta înainte, și, sincer, n-ar putea ei doi să rezolve treaba asta?

– La ce te gândești? o întrebă Edward.

– Îmi pare rău! La Thomas, din nou, răspunse ea zâmbind trist din colțul gurii. Par tristă?

– Nu. Mai degrabă, fericită, de fapt.

– Oh, răspunse ea și clipi de câteva ori. Cred că eram.

– Ai spus că ți-ar fi plăcut să-l ajuți să împacheteze? întrebă Edward făcând semn către valiza deschisă.

Ea se gândi preț de câteva clipe, privirea devenindu-i meditativă.

– Cred că da. Ar fi fost plăcut să mi-l pot imagina cu lucrurile sale.

Edward încuviință din cap.

– Nu ar fi fost necesar, bineînțeles, adăugă ea repede, întorcându-se pentru ca el să nu vadă că aproape îi dăduseră lacrimile. Dar ar fi fost plăcut.

– Nu am avut, de fapt, nevoie de ajutorul mamei, spuse Edward.

Cecilia se întoarse încet pentru a se uita la el, la fața care îi devenise atât de dragă într-un timp atât de scurt. Nu știa cum arăta mama lui, dar cumva tot își putea imagina scena: Edward, înalt, puternic și capabil, mimând un pic de nepricepere pentru ca mama lui să se agite în jurul lui.

– Ești un bărbat bun, Edward Rokesby, spuse ea, întâlnindu-i privirea cu un respect solemn.

Pentru o clipă, el păru aproape surprins de compliment, apoi roși, deși fața îi era aproape în întregime ascunsă de barbă. Ea își plecă ușor capul pentru a-și ascunde zâmbetul. El nu se putea ascunde în spatele bărbii pentru mult timp.

– Este mama mea, mormăi Edward.

– Cum am spus, un bărbat bun, zise Cecilia în timp ce deschise una dintre cataramele setului pentru bărbierit.

El roși din nou. Ea nu putu să vadă – deja se întorsese – dar putea jura că simțise, fremătând prin aerul închis al camerei.

Îi plăcea faptul că el roșea.

Îi plăcea că ea era cea care provocase asta.

Încă zâmbind pentru sine, ea se uită din nou spre valiză, plimbându-și degetele pe marginea ei. La fel ca toate lucrurile lui, era bine lucrată, din lemn de bună calitate și fier, cu inițialele lui Edward formate de un model din cuie în partea de sus.

– De la ce vine G?

– G?

– Inițialele tale, EGR.

– Ah. George.

– Bineînțeles, spuse ea încuviințând din cap.

– De ce spui „bineînțeles“?

– Ce altceva ar fi putut fi? zise ea uitându-se la el.

– Gregory. Geoffrey, răspunse el dându-și ochii peste cap.

– Nu, spuse ea zâmbind ușor.

– *Gawain.*

– Te rog, continuă ea dându-și ochii peste cap. Tu ești un George.

– Fratele meu este un George, o corectă el.

– Așa ești și tu, se pare.

– Este un soi de nume de familie, spuse el ridicând din umeri, uitându-se cum ea deschide cutia din piele și scoate de acolo lama lui. Care este al tău?

– Numele meu mijlociu? Esmeralda.

– Serios? întrebă el făcând ochii mari.

– Nu. Nu chiar, zise ea râzând. Nu sunt atât de exotică. Este Anne. Ca mama mea.

– Cecilia Anne. Sună încântător!

Ea își simți obrajii înfierbântându-i-se, ceea ce i se păru ciudat, având în vedere câte alte lucruri, care ar fi putut să o facă să roșească și mai tare, se întâmplaseră în ziua aceea.

– Cum te-ai bărbierit cât timp ai fost în Connecticut? îl întrebă ea. Lama, evident, îi fusese împachetată împreună cu celelalte lucruri. Nu o avusese cu el când reapăruse în Kip's Bay.

– Nu știu, spuse el după ce clipi câteva minute.

– Oh, îmi pare rău!

Ce prostuță era! Bineînțeles că nu știa.

– Dar, spuse el, într-o încercare evidentă de a o face să nu se mai simtă stânjenită, am două lame. Cea din mâna ta este de la bunicul meu. Cealaltă a fost cumpărată chiar înainte de a pleca. De obicei, o iau pe aceea când călătoresc în condiții aspre. Se încruntă. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

– Nu-mi amintesc să o fi văzut printre lucrurile tale, la spital.

– Am *avut* lucruri la spital?

– Acum, că întrebi, nu, spuse ea încruntându-se. Doar hainele cu care erai îmbrăcat, mi s-a spus. Și ce aveai în buzunare. Nu am fost acolo când te-au adus.

– Bine, spuse el și își scărpină bărbia. Presupun că de aceea nu îmi iau la mine lama cea bună.

– Este foarte frumoasă, șopti Cecilia. Mânerul era din fildeș, frumos gravat și cald în mâna ei. Lama, din cel mai bun oțel Sheffield.

– Îi port numele, spuse Edward. Pe al bunicului meu. Inițialele lui sunt pe mâner. De aceea mi-a fost dat mie.

Cecilia privi în jos. Cu siguranță, literele „EGR“ fuseseră gravate cu delicatețe pe suprafața din fildeș.

– Lama tatălui meu era la fel, spuse Cecilia, ducându-se la bazinul cu apă. Era gol, așa că scufundă lama în cadă. Mânerul nu este la fel de frumos, dar oțelul este la fel.

– Ești o cunoscătoare a lamelor de oțel?

– Îți este teamă? întrebă ea uitându-se la el uimită.

– Cred că ar trebui să îmi fie.

– Oricine locuiește atât de aproape de Sheffield le cunoaște oțelul, spuse ea chicotind. Câțiva dintre bărbații din sat au plecat în ultimii ani să muncească la cuptoare.

– Nu este o ocupație plăcută, mă gândesc.

– Nu. Cecilia se gândi la vecinii ei – foștii ei vecini, presupunea ea. Toți erau bărbați tineri, majoritatea fiii fermierilor chiriași. Dar nici unul nu mai arăta tânăr după un an sau doi la cuptoare. Mi s-a spus că plata este considerabil mai bună decât munca la câmp, continuă ea. Sper sincer că așa este.

El încuviință din cap în timp ce ea adăugă un pic de săpun într-o farfurie și îl transformă în clăbuc cu pămătuful pe care îl găsise alături de lamă. Îl aduse lângă marginea patului și se încruntă.

– Ce este?

– Barba ta este destul de lungă.

– Nu este atât de neîngrijită.

– Este mai lungă decât a fost vreodată a tatălui meu.

– Așa ți-ai perfecționat îndemânarea?

– În fiecare zi în ultimii ani din viața lui, zise ea plecându-și capul într-o parte, precum un artist care își examinează pânza. Ar fi bine dacă am putea să o tundem mai întâi.

– Vai, nu am foarfecă.

Ceciliei îi apăru deodată în minte imaginea grădinarului care se ducea după el cu foarfeca de tuns iarba și trebui să-

și înăbușe un râs.

– Ce este? întrebă Edward.

– Oh, nu vrei să știi, spuse ea în timp ce ridică pămătuful. Hai să încercăm!

Edward își ridică bărbia, lăsând-o să-i săpunească partea stângă a feței cu clăbuc. Nu era pe cât de gros ar fi vrut ea să fie, dar mergea. Ea lucra cu grijă, folosind o mână pentru a-i întinde pielea, în timp ce cu cealaltă plimba lama în jos de la obraz către bărbie. Cu fiecare mișcare, clătea lama, uitându-se cum apa se umplea de părul lui.

– Ai destul de multe fire roșcate în barbă, observă ea. Vreunul dintre părinții tăi este roșcat?

El începu să clatine din cap.

– Nu te mișca!

– Nu îmi pune întrebări, spuse el uitându-se pieziș.

– Ai dreptate.

– Mama are părul blond, spuse Edward când ea clăti din nou lama. Al tatălui meu este castaniu. La fel ca al meu. Sau, mai degrabă, obișnuia să fie. Acum, a albit. Sau este argintiu, așa cum preferă el să spună. El se încruntă, și privirea îi fu întunecată de ceva ce semăna foarte mult cu regretul. Cred că va avea și mai mult atunci când îl voi vedea din nou.

– Păr cărunt? întrebă ea, cu o voce dinadins delicată.

– Într-adevăr, zise el ridicându-și privirea, în timp ce ea începu să-l bărbierească pe gât. Mulțumesc din nou că le-ai scris!

– Bineînțeles. Îmi doresc doar să existe o metodă prin care să le trimit vești mai repede. Reușise să trimită scrisoarea către familia Rokesby cu următorul vas, dar, chiar și așa, dura cel puțin trei săptămâni până când

ajungea în Anglia. Și apoi, încă cinci până să aibă un răspuns.

Tăcură în timp ce Cecilia continuă să îl bărbierească. I se părea mai dificil acum să facă o treabă bună decât atunci când îl bărbierise pe tatăl său. Barba lui Edward avea cel puțin doi centimetri jumătate lungime – cu mult diferită decât barba de o zi cu care era ea obișnuită.

În plus, acesta era Edward. Și tocmai o sărutase.

Și ei îi plăcuse. Foarte mult.

Când se aplecă spre el, păru că aerul se schimbă în jurul ei, făcând-o conștientă de sine. Era aproape electric, lăsând-o fără răsuflare și făcând-o să simtă cum o furnica pielea. Și apoi, când într-un final trase aer în piept, era ca și cum îl respira pe el. Mirosea delicios, ceea ce nu avea nici un sens, din moment ce mirosea a săpun. Și a bărbat.

Și a căldură.

Dumnezeule, înnebunea. Nu puteai mirosi căldura. Și săpunul nu era delicios. Dar nimic nu părea să aibă sens atunci când stătea atât de aproape de Edward Rokesby. Îi zăpăcea mintea, și simțea că rămânea fără aer... sau lumină... sau ceva de genul ăsta.

– Îți poți întoarce capul un pic? îl întrebă ea. Trebuie să iau partea aceea de după ureche.

El făcu întocmai, și ea se apropie și mai mult. Trebuia să pună corect lama ca să nu-l taie. Era atât de aproape acum, încât vedea cum respirația ei îi mișca părul. Ar fi atât de ușor doar să ofteze, să se lase să se topească în el, să-i simtă corpul lipit de al ei.

– Cecilia?

Îi auzi vocea, dar părea că nu putea face nimic în legătură cu asta. Se simțea aproape suspendată, ca și cum aerul era îndeajuns de gros ca să o țină. Și apoi, ca și cum

creierul ei avu nevoie de un moment în plus pentru a-i conduce corpul, ea se retrase, alungând ceea ce putea doar ghici că era aburul dorinței.

– Îmi pare rău, spuse ea, sunetul părând a veni mai degrabă din gâtul ei decât de pe buze. M-am pierdut în gânduri.

Nu era o minciună.

– Nu trebuie să fie perfect, spuse el, cu vocea încordată. Atât timp cât iei cea mai mare parte, pot să mă bărbieresc mai bine mâine.

– Bineînțeles, răspunse ea, făcând un pas tremurător în spate. Eu... ah... va dura mult mai puțin timp. Și ești obosit.

– Corect, fu el de acord.

– Vei dori... ăăă... Clipi de câteva ori. Pieptul lui dezgolit îi distrăgea atenția. Vrei să te îmbraci cu o cămașă?

– Poate după ce terminăm. Ca să nu se ude.

– Bineînțeles, spuse ea.

Din nou. Se uită în jos, la pieptul lui. Un mic bob de clăbuc se prinse de firele de păr, chiar deasupra sfârcului. Se întinse să-l șteargă, dar, în momentul în care îi atinse pielea, el o prinse de încheietură.

– Nu, zise el.

Era un avertisment.

O dorea.

Poate chiar mai mult decât îl dorea ea.

Ea își umezi buzele, care erau inexplicabil de uscate.

– Nu face asta, spuse cu voce răgușită.

Ea se uită la el și fu electrizată, fascinată de intensitatea privirii lui albastre pătrunzătoare. O simți în piept, ceva ce

bătea, pulsa, și, pentru o clipă, nu putu vorbi. Îi simțea mâna fierbinte pe piele, atingerea inexplicabil de tandră.

– Nu te pot lăsa așa, spuse ea.

El se uită la ea, fără a înțelege. Sau ca și cum credea că nu înțelege bine.

Ea se mișcă spre barba lui, neatinsă pe partea dreaptă, complet rasă pe partea stângă.

– Ești doar pe jumătate terminat.

El își atinse bărbia, chiar acolo unde barba se întâlnea cu pielea, și scoase un pufnet amuzat.

– Arăți ridicol, spuse ea.

El se lovi ușor peste un obraz, apoi peste celălalt.

– Poate ar trebui să termin, spuse Cecilia ridicând lama și pămătuful.

– Nu crezi că ar trebui să mă întâlnesc cu maiorul Wilkins așa? întrebă el arcuindu-și perfect sprânceana.

– Cred că aș plăti bine să văd asta, spuse ea ducându-se de cealaltă parte a patului, ușurată că tensiunea părea să se fi evaporat. Dacă aș avea bani.

Edward se mișcă pe saltea, pentru a fi mai aproape de margine, apoi rămase neclintit cât timp ea îl săpuni.

– Nu mai ai bani? o întrebă el.

Cecilia făcu o pauză, întrebându-se cât de mult ar trebui să-i spună.

– S-a dovedit a fi o călătorie mai scumpă decât am anticipat, se mulțumi ea să spună.

– Cred că așa stau lucrurile când vine vorba despre orice călătorie.

– Așa mi s-a spus, zise ea clătind lama în vasul cu apă. Este prima dată când m-am aventurat la mai mult de 30 de kilometri depărtare de Derbyshire.

– Serios?

– Nu te mișca, îl certă ea.

Avea lama exact la gâtul lui când el sărise surprins.

– Îmi pare rău, dar serios? Prima dată?

– Unde să mă fi dus? întrebă ea ridicând din umeri și clăti din nou lama.

– La Londra?

– Nu aveam nici un motiv să merg.

Familia Harcourt era o familie respectabilă, asta era cert, dar puțin probabil să trimită o fiică în capitală pentru sezon. În plus, tatăl ei ura orașele. Se plângea mereu când trebuia să se ducă la Sheffield. Când fusese nevoit să meargă cu treabă în Manchester, se plânsese zile în șir.

– Nici pe cineva care să mă ducă, adăugă Cecilia.

– Te voi duce eu.

Ea încremeni. El credea că erau căsătoriți. Bineînțeles că se gândea că avea să o ducă într-o zi la Londra.

– Asta, dacă vrei, adăugă el, interpretându-i greșit ezitarea.

– Ar fi minunat, spuse ea cu un zâmbet forțat.

– Vom merge la teatru, spuse el căscând. Sau poate la operă. Îți place opera?

Dintr-odată, ea era disperată să încheie conversația. Mintea îi era plină de imagini cu un viitor care îi includea pe amândoi, un viitor unde numele ei de familie era într-adevăr Rokesby și ea locuia într-o casă frumoasă în Kent, cu trei copii mici, toți cu ochii izbitor de albaștri, ca ai tatălui lor.

Era un viitor frumos. Doar că nu era al ei.

– Cecilia?

– Am terminat, spuse ea, o idee cam prea tare.

– Deja? întrebă el contrariat în timp ce își atingea obrazul. Ai făcut partea asta mult mai repede.

– Cred că a devenit mai ușor pe măsură ce am exersat, spuse ea ridicând din umeri. Nu acordase atât de multă atenție părții drepte, dar nu se vedea decât dacă cineva se apropia de el. Și, oricum, zisese că avea să se bărbierească din nou a doua zi.

– Ar trebui să te las să te odihnești. Ești obosit, și avem întâlnirea aceea mai târziu.

– Nu trebuie să pleci.

Trebuia. Pentru binele ei.

– Te voi deranja, spuse ea.

– Nu și dacă dorm, îi răspunse el căscând din nou, și Cecilia aproape că fu dată pe spate de puterea frumuseții lui.

– Ce este? întrebă el, atingându-și fața. Ai ratat un loc?

– Arăți diferit proaspăt bărbierit, spuse ea.

Sau șopti?

– Mai frumos, sper, zise el zâmbind.

– Ar trebui să plec. Vom avea nevoie de cineva care să se îngrijească de apă și...

– Stai, spuse el simplu. Îmi place să te am aici.

Și, în timp ce Cecilia se așeză cu atenție pe marginea îndepărtată a patului, părea imposibil ca el să nu-i audă bătăile inimii.

Capitolul 7

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, știu că nu am un nas îngrozitor de mare. Încercam numai să spun ceva. Nu te poți aștepta la sinceritate din partea domnului Rokesby când subiectul conversației este sora ta. Trebuie să facă niște complimente. Cred că este o regulă nescrisă între bărbați, nu-i așa?

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Când coborâră la ora 17.30 în după-amiaza aceea, maiorul Wilkins deja îi aștepta în sufragerie, stând pe un scaun lângă perete, cu o halbă de bere în mână și un platou cu brânză și pâine. Edward se înclină încordat când acesta se ridică să-i salute. Nu fusese pe câmpul de luptă împreună cu Wilkins, dar drumurile lor se intersectaseră destul de des. Maiorul servea ca un fel de administrator pentru garnizoana britanică în New York, și acela era, cu certitudine, un loc bun pentru a începe căutările unui soldat dispărut.

Edward îl considera cumva înțepat, dar cu această atitudine venea și o respectare rigidă a regulilor și a ordinelor, ceea ce el considera că era o trăsătură necesară pentru un administrator militar. Și, adevărul fie spus, nu ar fi vrut slujba lui.

– Aveți vreo veste despre fratele meu? întrebă Cecilia fără a pierde timp, de îndată ce se așezară.

– Este un teatru de război mare, draga mea, spuse maiorul Wilkins și apoi se uită la ea cu ceea ce până și Edward recunoscu ca fiind o privire de sus. Nu ne putem aștepta să găsim un om atât de repede, continuă el, împingând farfuria în centrul mesei. Brânză?

Cecilia fu pentru moment consternată de schimbarea subiectului, dar păru să își revină repede.

– Asta este armata, protestă ea. Armata britanică. Nu suntem forța cea mai avansată, cea mai bine organizată din lume?

– Bineînțeles, dar...

– Cum am putut pierde un om?

– Haosul războiului poate pune la încercare chiar și cea mai bine pregătită armată. Chiar și eu am lipsit luni bune, spuse Edward punând tandru o mână pe mâna ei.

– Dar nu dispăruse când a dispărut, țipă ea.

Wilkins chicoti amuzat de replica ei, și Edward aproape mârâi la lipsa lui de sensibilitate.

– Oh, acum, asta este una bună, spuse maiorul, tăind o bucată mare de brânză cheddar. Nu dispăruse când a dispărut. Ha, ha! Colonelului îi va plăcea asta.

– Am greșit, spuse Cecilia încordată.

Edward o privi cu atenție. Se gândi să intervină în numele ei, dar părea să controleze foarte bine situația. Sau, dacă nu situația, cel puțin pe ea.

– Ceea ce am vrut să spun, continuă ea, cu o privire glacială care ar fi trebuit să-l înspăimânte pe maiorul Wilkins, era că Thomas se afla aici, în New York. În spital. Și apoi, nu a mai fost. Nu este ca și cum s-ar fi aflat pe un câmp de luptă sau în recunoaștere în spatele liniilor inamice.

în recunoaștere în spatele liniilor inamice. Edward se încruntă în timp ce auzi cuvintele. Asta făcea el în Connecticut? Părea cel mai probabil scenariu. Dar de ce? Nu își amintea să fi făcut ceva de genul acesta înainte.

– Ei bine, asta este treaba, spuse maiorul Wilkins. Nu găsesc nici o înregistrare cum că fratele dumitale a fost în spital.

– Poftim? izbucni Cecilia, ridicând capul în timp ce se uită la Edward și apoi înapoi la maior. Este imposibil.

– Mi-am pus oamenii să caute prin înregistrări, spuse Wilkins ridicând din umeri fără părere de rău. Numele și gradul fiecărui soldat care este adus în spital sunt trecute în registru. Notăm data sosirii și data... ăăă... plecării.

– A plecării? repetă Cecilia.

– Sau a morții. Wilkins avu decența să pară un pic inconfortabil aducând în discuție această posibilitate. Indiferent de situație, nu am putut găsi nici o înregistrare despre fratele tău.

– Dar a fost rănit, protestă Cecilia. Am primit o scrisoare, spuse ea și se întoarse către Edward, vizibil agitată. Tatăl meu a primit o scrisoare de la generalul Garth. Scria că Thomas fusese rănit, dar nu era o rană mortală, și că se refăcea în spital. Există un alt spital?

Edward se uită la maiorul Wilkins.

– Nu pe această parte a insulei.

– Nu pe *această parte*? spuse Cecilia, agățându-se de alegerea lui de cuvinte.

– Este un fel de infirmerie în Harlem, răspunse Wilkins cu un fel de oftat care spunea că și-ar fi dorit să nu menționeze așa ceva. Nu o pot numi spital, continuă el și se uită la Edward cu subînțeles. Nu aș vrea să stau acolo, dacă mă înțelegeți.

Cecilia se făcu albă la față.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sări Edward, vorbiți despre fratele doamnei.

Maiorul se întoarse spre Cecilia cu o expresie spăsită.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă!

Ea încuviință din cap cu o mișcare încordată făcută să pară sfâșietoare de nodul care i se pusese în gât.

– Infirmeria din Harlem este cel mult rudimentară, îi spuse maiorul Wilkins Ceciliei. Fratele dumneavoastră este ofițer. Nu ar fi putut fi dus într-un asemenea loc.

– Dar dacă era locul cel mai apropiat....

– Rana lui nu era mortală. Ar fi fost mutat.

Lui Edward nu îi plăcea ideea ca bărbații înrolați să fie forțați să petreacă perioada de convalescență în condiții proaste din cauza rangului lor, dar nu erau foarte multe paturi în spitalul de aici, din sudul insulei Manhattan.

– Are dreptate, îi spuse el Ceciliei. Armata ar muta ofițerii mai întâi.

– Poate că Thomas a avut un motiv să refuze transferul, sugeră Cecilia. Dacă era cu soldații lui, poate nu a vrut să-i părăsească.

– Asta ar fi fost cu luni bune în urmă, spuse Edward, displăcându-i faptul că trebuia să-i distrugă speranțele în felul acesta. Chiar dacă ar fi rămas cu oamenii lui, cu siguranță ar fi fost mutat aici până acum.

– Oh, cu siguranță, spuse maiorul Wilkins. Cu siguranță nu ar fi în Harlem.

– Abia îl poți numi oraș, îi zise Edward Ceciliei. Este Morris Mansion, dar, în afară de asta, este mai degrabă o colecție de tabere militare coloniale.

– Dar nu avem bărbați acolo?

– Mai mult pentru a nu cădea din nou în mâinile inamicilor, spuse maiorul Wilkins. Este teren bun pentru ferme. Avem niște culturi numai bune pentru recoltat.

– Avem? nu se putu abține Edward să întrebe.

– Fermierii din Harlem sunt loiali regelui, spuse maiorul ferm.

Edward nu era sigur în legătură cu asta, dar nu era momentul să discute despre înclinațiile politice ale localnicilor.

– Am verificat înregistrările spitalului din ultimele șase luni, spuse maiorul Wilkins, revenind la subiect. Se întinse să mai ia o bucată de pâine cu brânză cheddar, înjurând când brânza se fărâmiță pe cuțit. Nu am putut găsi nici o mențiune despre fratele tău. Sincer, este ca și cum nu ar fi existat.

Edward se abținu să țipe. Dumnezeule, bărbatul ăsta nu avea nici un pic de tact.

– Dar veți continua să faceți cercetări? îl întrebă Cecilia.

– Bineînțeles, bineînțeles, spuse maiorul uitându-se la Edward. Măcar atâta pot face.

– Cel puțin, bombăni Edward.

– Poftim? întrebă maiorul Wilkins oprindu-se din ceea ce făcea.

– De ce nu i-ați spus soției mele aceste informații când ați vorbit cu ea săptămâna trecută? întrebă Edward.

Maiorul înlemni, cu brânza la câțiva centimetri de gură.

– Nu am știut că este soția dumneavoastră, spuse el.

– Și cu ce este asta diferit? replică Edward, care l-ar fi strâns bucuros de gât.

Maiorul Wilkins doar se uită la el.

– Tot era sora căpitanului Harcourt. Merita respectul și considerația dumneavoastră indiferent de statutul ei

marital.

– Nu suntem obișnuiți să răspundem întrebărilor membrilor familiei, spuse maiorul cu voce încordată.

Edward avea cam șase răspunsuri diferite la replica lui, dar se hotărî că nu avea nimic de câștigat dacă îl teroriza și mai mult pe maior. În schimb, se întoarse către Cecilia.

– Ai scrisoarea aceea de la generalul Garth cu tine?

– Bineînțeles, spuse ea și își vârî mâna în buzunar. O am cu mine tot timpul.

Edward o luă din mâna ei subțire și o desfăcu. O citi în tăcere, apoi i-o dădu maiorului Wilkins.

– Ce este? întrebă Cecilia. Ce s-a întâmplat?

– Asta nu sună ca venind de la generalul Garth, spuse maiorul încruntându-și sprâncenele dese, fără a ridica privirea din hârtie.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Cecilia întorcându-se speriată spre Edward. Ce vrea să spună?

– Este ceva în neregulă cu ea, spuse Edward. Nu pot să spun exact ce.

– Dar de ce mi-ar trimite cineva așa ceva?

– Nu știu, spuse el și își duse degetele la tâmple, căci începuse să-l doară capul.

– Ești în regulă? îl întrebă Cecilia, surprinzând imediat mișcarea.

– Sunt bine.

– Pentru că putem…

– Suntem aici în legătură cu Thomas, spuse el tăios. Nu este despre mine, continuă, trăgând aer în piept. Putea rezista întâlnirii. Era posibil să fie nevoie să se ducă direct în pat după ce terminau, poate chiar avea să ia doza aceea de laudanum cu care îl amenința ea, dar putea să reziste la o afurisită de întâlnire cu maiorul Wilkins.

Nu era atât de afectat.

Își ridică privirea și observă că atât Cecilia, cât și maiorul se uitau la el îngrijorați.

– Sper că rana nu vă supără prea tare, spuse Wilkins ursuz.

– Doare ca naiba, răspunse Edward printre dinți, dar sunt în viață, așa că încerc să fiu recunoscător pentru asta.

Cecilia se uită la el cu surprindere. El se gândea că nu o putea învinovăți. Nu era în mod normal atât de acid.

– Bine, atunci, spuse Wilkins dregându-și vocea. Oricum, am fost ușurat să aud despre întoarcerea dumneavoastră în siguranță.

– Îmi cer scuze, spuse el oftând. Mă pierd cu firea când mă doare capul mai tare decât în mod normal.

– Să te duc sus? întrebă Cecilia încet, aplecându-se spre el.

– Nu este nevoie, șopti Edward. Respira cu greutate în timp ce durerea de la tâmple se intensifică. Cel puțin, nu deocamdată, continuă el uitându-se iar la Wilkins, care se încrunta în timp ce recitea scrisoarea de la general.

– Ce este? întrebă Edward.

– De ce ar face Garth...? începu maiorul în timp ce își scărpina bărbia, clătinând din cap. Nu contează.

– Nu, zise Cecilia repede. Spuneți-mi!

Maiorul Wilkins ezită, ca și cum încerca să-și dea seama care era cea mai bună cale de a spune ceea ce gândea.

– Cred că este o adunătură bizară de informații, zise el în cele din urmă.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Cecilia.

– Nu este ceva ce ar scrie cineva într-o scrisoare pentru familia unui soldat, spuse maiorul și se uită la Edward pentru confirmare.

– Se prea poate, spuse Edward încă frecându-și tâmplele. Nu îl ajută prea tare, dar nu se putea opri. Eu nu am scris o asemenea scrisoare.

– Dar ai spus că este ceva în neregulă cu scrisoarea, îi reaminti Cecilia.

– Nimic atât de specific, îi spuse Edward, doar că am un sentiment ciudat. Îl cunosc pe generalul Garth. Nu pot să spun exact de ce anume, dar nu sună ca și cum ar fi fost scrisă de el.

– Eu am scris astfel de scrisori, spuse maiorul Wilkins. Multe scrisori de acest gen.

– Și...? îl îmboldi Cecilia.

– Și nu aș scrie niciodată că un om este rănit, dar că rana lui nu e mortală. Nu ai de unde să știi așa ceva. Durează o lună sau două ca vestea să ajungă acasă. În acest timp, s-ar putea întâmpla orice. Am văzut mai mulți oameni cedând mai degrabă din cauza infecției decât din cauza traumei provocate de rana inițială, continuă maiorul când Cecilia încuviință din cap. Am pierdut un om luna trecută din cauza unei bășici, continuă el uitându-se la Edward cu o expresie de neîncredere. O bășică.

Edward se uită repede la Cecilia. Se ținea tare, era întruparea stoicismului britanic. Dar avea ochii tulburi, și el avea senzația ciudată că, dacă o atingea – dacă punea un deget pe mâna ei –, avea să se sfărâme. Și, cu toate astea, era disperat să o țină în brațe. Voia să o țină atât de strâns în brațe, cât să nu se sfărâme. Să o țină în brațe atât de mult timp, încât grijile și fricile sale să se topească din corpul ei și să se infiltreze în al lui.

Voia să-i absoarbă durerea.

Voia să fie puterea ei.

Avea să fie, își jură. Avea să își revină. Avea să se vindece. Avea să fie soțul pe care ea îl merita.

Soțul care merita să fie.

– A fost la picior, spuse maiorul, indiferent la supărarea Ceciliei. Probabil l-au frecat șosetele. Mărșăluise prin mlaștină. Știi, este imposibil să-ți ții picioarele uscate.

Cecilia, spre marele său merit, reuși să încline din cap cu compasiune.

Maiorul Wilkins își puse mâna pe halba de bere, dar nu o ridică. Părea că șovăie un pic, ca și cum amintirea încă îl afecta.

– A naibii chestie probabil s-a spart, pentru că peste doar o zi era infectat și peste o săptămână era mort.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse Cecilia înghițind cu greutate.

Se uită în jos la mâinile ei, împreunate pe masă, și Edward avu senzația clară că încerca să le oprească din tremurat. Ca și cum singurul mod de a face asta era să țină ochii pe ele, să le cerceteze căutând vreun semn de slăbiciune.

Soția lui era atât de puternică. Se întreba dacă ea conștientiza asta.

Maiorul clipi ca și cum fu surprins de compasiunea ei.

– Mulțumesc, spuse el stângaci. A fost... ei bine, a fost o pierdere.

– Toate sunt, spuse Edward încet, și, pentru un moment, el și maiorul, cu care avea atât de puține în comun, erau frați de arme.

Trecură câteva momente înainte să spună careva ceva.

– Pot să păstrez asta? întrebă maiorul Wilkins într-un final, dregându-și vocea, și ridică scrisoarea de la generalul Garth.

Cecilia abia se mișca, dar Edward văzu zbuciumul pe care ea îl ascundea bine în spatele ochilor săi de un verde-deschis. Își trase bărbia înapoi – doar un vag semn de mișcare – și buza de jos îi tremură înainte de a fi prinsă între dinți. Scrisoarea de la general era singura legătură pe care o avea cu fratele ei, și era clar că ezita să se despartă de ea.

– Lasă-l să o ia, spuse el când ea se uită la el pentru sprijin.

Poate că Wilkins era un porc, dar era un soldat bun, și avea nevoie de scrisoare dacă voiau să facă progrese în căutarea lui Thomas.

– Voi avea foarte mare grijă de ea, o asigură Wilkins. Puse scrisoarea împăturită într-un buzunar interior al hainei și o mângâie. Vă dau cuvântul meu.

– Mulțumesc, spuse Cecilia. Îmi cer iertare dacă par nerecunoscătoare, chiar apreciez ajutorul dumneavoastră.

Un sentiment foarte amabil, se gândi Edward, mai ales având în vedere lipsa de cooperare a maiorului până în acel punct.

– Păi, bine. Eu voi pleca, spuse maiorul Wilkins, ridicându-se și înclinându-se politicos în fața Ceciliei, înainte de a se întoarce către Edward. Chiar sper că rana dumneavoastră se va vindeca.

Edward mulțumi înclinând din cap.

– Vă rog să mă scuzați dacă nu mă ridic.

Dintr-odată, se simțea rău și avea senzația ciudată că risca să-și golească conținutul stomacului dacă se ridica.

– Bineînțeles, bineînțeles, spuse maiorul cu atitudinea sa morocănoasă obișnuită. Nu face nimic.

– Stați! strigă Cecilia ridicându-se în timp ce Wilkins se pregătea să plece.

– Doamnă? întrebă el întorcându-și capul către ea.

– Mă duceți mâine în Harlem?

– Poftim?

La naiba cu stomacul care îl durea, Edward sări în picioare la auzul acelor cuvinte.

– Aș vrea să vizitez infirmeria, îi spuse Cecilia maiorului.

– Te voi duce eu, interveni Edward.

– Nu cred că starea ta...

– Te voi duce *eu.*

– Nu pot trece peste dorințele unui soț, spuse Wilkins ridicând ușor din umeri după ce se uită de la Edward la Cecilia și înapoi cu o privire doar ușor amuzată.

– Dar trebuie să merg, protestă Cecilia. Thomas ar putea...

– Deja am stabilit că este puțin probabil să fie în Harlem, spuse Edward. Strânse marginea mesei, sperând că nu o făcea într-o manieră prea evidentă. Îl luase amețeala din cauză că se ridicase prea repede.

– Dar se poate să fi fost acolo, spuse Cecilia. Și, dacă așa stau lucrurile, cineva își va aminti de el.

– Te voi duce eu, spuse Edward din nou.

Harlem era la numai 16 kilometri depărtare, dar, de când britanicii pierduseră (și apoi recâștigaseră) teritoriul, în 1776, părea a fi mai degrabă un avanpost sălbatic al fostului sat olandez de demult. Nu era un loc potrivit pentru o doamnă singură, și, deși nu se îndoia de capacitatea maiorului Wilkins de a avea grijă de Cecilia, nu se putea abține să nu își spună că era datoria lui în calitate de soț să aibă grijă de siguranța ei.

– Dacă-mi permiteți să mă retrag, spuse maiorul Wilkins, înclinându-se din nou în fața Ceciliei.

Ea încuviință scurt din cap. Cu toate acestea, Edward era destul de sigur că furia ei nu era îndreptată către maior.

– Trebuie să mă duc la infirmerie, spuse ea de îndată ce maiorul Wilkins plecă, ridicându-și bărbia și întorcându-se către Edward.

– Și vei merge, spuse el așezându-se înapoi pe scaun. Doar că nu mâine.

– Dar...

– Nu se va schimba nimic într-o zi, i-o tăie el, mult prea obosit pentru a se certa cu ea în această privință. Wilkins face cercetări. Va obține mult mai multe informații de la atașatul colonelului Garth decât vom obține noi dintr-o excursie pe insulă.

– Cu siguranță ar fi mai bine dacă am merge pe ambele piste, spuse ea, așezându-se lângă el.

– Nu te contrazic în privința asta, replică el. Închise un pic ochii, luptându-se cu valul de oboseală care îl cuprinsese precum o pătură. Nu vom pierde nimic dacă așteptăm o zi sau două, continuă, oftând. Îți promit!

– Cum poți promite?

Dumnezeule, era atât de insistentă! Edward i-ar fi admirat tenacitatea dacă nu s-ar fi simțit atât de rău.

– Bine, sări el. Nu pot promite. Din câte știu, Armata Continentală ar putea veni mâine și am muri cu toții înainte de a avea ocazia să investigăm infirmeria. Dar pot să promit că, având în vedere tot ce știu – ceea ce, adevărul fie spus, nu înseamnă mult, dar este mai mult decât știi tu –, câteva zile nu vor face nici o diferență.

Ea se uită la el șocată. Lui îi trecu prin minte că poate nu ar fi trebuit să se însoare cu o femeie cu ochii atât de nemaipomeniți. Pentru că, atunci când se uita la el, îi trebuia toată puterea să nu se foiască în scaun.

Dacă ar fi fost un adept al metafizicii, ar fi putut crede că ea are capacitatea de a-i vedea direct în străfundul sufletului.

– M-ar fi putut duce maiorul Wilkins, spuse ea cu o ușoară sfidare.

– Chiar vrei să petreci ziua cu maiorul Wilkins? întrebă el, forțându-se să nu urle.

– Bineînțeles că nu, dar...

– Dacă ești obligată să stai peste noapte? Ai luat în calcul posibilitatea asta?

– Am traversat Atlanticul de una singură, Edward. Sunt convinsă că pot rezista o noapte în Harlem.

– Dar nu ar trebui, spuse el răspicat. Te-ai căsătorit cu mine, Cecilia. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să te protejez!

– Dar nu poți.

Edward se mișcă în scaun. Cuvintele ei fură calde, dar, dacă i-ar fi tras un pumn în gât, nu ar fi nimerit mai bine.

– Îmi pare foarte rău! spuse ea repede. Îmi pare atât de rău! Nu am vrut...

– Știu la ce te-ai referit.

– Nu, nu cred că știi.

Furia lui, care mocnea spre suprafață, începu să dea pe dinafară.

– Ai dreptate, zise el cu voce răgușită. Nu știu. Știi de ce? Pentru că nu *te* cunosc. Sunt căsătorit cu tine – sau așa mi s-a spus...

Ea tresări.

– ... Și, deși îmi pot imagina tot felul de motive pentru care să fi înfăptuit o astfel de uniune, nu îmi pot aminti nici unul dintre ele.

Ea nu spuse nimic, nu se mișcă deloc, cu excepția unui mic tremur al buzelor.

– *Ești* soția mea, nu-i așa? întrebă el, dar avea un ton atât de neplăcut, încât retrase întrebarea imediat. Iartă-mă, bâigui el. Nu era necesar.

Ea se uită la el preț de câteva secunde, nepermițând să i se vadă pe chip nimic din ce gândea.

– Cred că trebuie să te odihnești, spuse ea, dar fața îi era palidă, și părea tulburată.

– Știu că trebuie să mă odihnesc, îi răspunse el iritat. Crezi că nu simt ce se întâmplă în capul meu? Este ca și cum cineva mi-ar lovi capul cu un ciocan. Din interior spre exterior.

Ea se întinse peste masă și își puse mâna peste mâna lui.

– Nu mă simt bine, zise el.

Patru cuvinte, însă atât de greu de rostit de către un bărbat. Și totuși, se simți mult mai bine pentru că le spusese.

Nu, nu mai bine. Ușurat. Ceea ce se gândea că era o formă de mai bine.

– Te descurci remarcabil, spuse ea. Nu trebuie să uiți că a trecut abia o zi de când te-ai trezit.

– Nu spune că Roma nu a fost construită într-o zi, zise el uitându-se pieziș la ea.

– Niciodată nu aș spune asta, promise ea, și el îi putu auzi zâmbetul din voce.

– M-am simțit mai bine în această după-amiază, recunoscu el.

Avea o voce plăpândă, ce suna aproape ca a unui copil în urechile lui.

– Mai bine? Sau ameliorat?

– Ameliorat, recunoscu el. Deși când te-am sărutat…

Zâmbi. Când o sărutase, aproape că se simțise întreg.

– Hai să mergem sus! propuse Cecilia ridicându-se și luându-l ușor de braț.

Nu avea energia să o contrazică.

– Voi cere să ne fie adusă cina în cameră, zise ea în timp ce se îndreptau spre scări.

– Nu multă, spuse el. Stomacul meu... nu știu ce pot mânca.

Ea se uită la el cu atenție. Probabil cercetând cât de palid devenise.

– Supă, spuse ea. Trebuie să mănânci ceva. Altfel, nu îți vei recăpăta puterea.

El încuviință din cap. Supă părea în regulă.

– Poate niște laudanum, zise ea încet.

– O cantitate mică.

– Foarte mică, promit!

Când ajunseră în capătul scărilor, el căută în buzunarul hainei și scoase cheia. Fără cuvinte, i-o dădu și se sprijini de perete în timp ce ea descuie ușa.

– Te voi ajuta cu ghetele, spuse ea, și el văzu că îl condusese înăuntru și îl așezase pe pat fără ca măcar să bage de seamă. Îți voi aminti că nu trebuie să te extenuezi, spuse ea în timp ce îi trăgea o gheată, dar sunt conștientă că eforturile tale de azi au fost pentru Thomas.

– Și pentru tine, spuse el.

Ea se opri, dar numai pentru o clipă. Poate că nu ar fi observat dacă nu ar fi fost atât de conștient de atingerea ei.

– Mulțumesc, zise ea în timp ce îi prinse călcâiul și îi scoase cealaltă gheată, smucind-o un pic înainte de a o trage.

Edward se târî sub pături în vreme ce ea puse meticulos ghetele în colț.

– Voi prepara laudanum, continuă ea.

El închise ochii. Nu îi era somn, dar se simțea mai bine când își ținea ochii închiși.

– Mă întreb dacă ar fi trebuit să mai rămâi în spital o zi.

Vocea ei era mai aproape acum, și o auzi cum agită un lichid într-o sticlă.

– Nu, spuse el. Prefer să fiu aici, cu tine.

Din nou, ea se opri. Nu avea nevoie să o vadă ca să știe asta.

– Spitalul era de nesuportat, spuse el. Unii dintre bărbați... Nu știa cât de mult să-i spună, cât de mult știa deja. Petrecuse noaptea alături de el cât timp fusese inconștient? Știa ce însemna să încerci să dormi în timp ce în cealaltă parte a camerei un bărbat gemea în agonie, plângând după mama sa?

– Sunt de acord cu tine, spuse ea, aranjându-l astfel încât să stea un pic mai sus în pat. Acesta este un loc mult mai plăcut în care să te recuperezi. Dar medicul este la spital.

– Crezi? replică el zâmbind ușor. Pun pariu că este jos, bând o bere. Sau poate este dincolo, la Fraunces. Cred că acolo este mai bună berea.

– Vorbind despre băuturi, spuse Cecilia, în vocea ei fiind un amestec de nonșalanță și umor, iată laudanumul tău!

– Cu siguranță mult mai puternic decât o halbă de bere, răspunse Edward, deschizând ochii.

Camera nu mai era așa luminată; Cecilia trăsese draperiile.

– Pot să o fac singur, spuse el când ea îi ținu cana la buze.

– Este o doză foarte mică, promise ea.

– Medicul ți-a dat instrucțiuni?

– Da, și am un pic de experiență cu medicina. Tatăl meu avea uneori migrene.

– Nu am avut habar, șopti el.

– Nu erau dese.

El bău medicamentul, strâmbându-se la gustul amar.

– Este îngrozitor, știu, spuse ea, dar nu părea chiar plină de compasiune.

– Ai crede că alcoolul l-ar face mai tolerabil.

– Cred că singurul lucru care îl face mai tolerabil este promisiunea alinării, răspunse ea zâmbind.

– Doare, Cecilia, zise el frecându-și tâmpla.

– Știu.

– Vreau doar să mă simt din nou ca mine însumi.

– Toți ne dorim asta, spuse ea cu buze tremurânde.

El căscă, chiar dacă, logic, era mult prea curând ca opiaceul să-și facă efectul.

– Tot trebuie să-mi spui, insistă el, strecurându-se înapoi sub pături.

– Ce să-ți spun?

– Hmm... Scoase un sunet pițigăiat amuzant în timp ce se gândea la asta. Totul.

– Totul, zici? Ar putea fi puțintel cam ambițios.

– Avem timp.

– Da? replică ea, acum părând amuzată.

El încuviință din cap și se gândi că medicamentul își făcuse, probabil, efectul, pentru că avea cel mai ciudat sentiment – era prea obosit ca să mai caște. Dar tot putea spune câteva cuvinte.

– Suntem căsătoriți, zise el. Avem tot restul vieții noastre.

Capitolul 8

Edward Rokesby arată precum un bărbat, așa arată. Sincer, Cecilia, ar trebui să știi mai bine decât să mă rogi să descriu un alt bărbat. Are părul castaniu. Ce pot să spun mai mult?

În plus, dacă trebuie să știi, le arăt tuturor portretul tău în miniatură. Știu că nu sunt tot timpul atât de sentimental pe cât ți-ai dori, dar te iubesc, dragă soră, și sunt mândru că ești sora mea. De asemenea, ești de departe o scriitoare de scrisori mult mai prolifică decât cei de la care primesc scrisori bărbații de aici, și chiar mă delectez cu gelozia lor.

Edward, în mod deosebit, suferă de gelozie de fiecare dată când vine poșta. Are trei frați și o soră, și, în termeni de corespondență, îi depășești pe toți trei puși la un loc.

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Trei ore mai târziu, Cecilia încă era bântuită de cuvintele lui.

„Suntem căsătoriți."

„Avem tot restul vieții noastre."

Stând la mica masă înghesuită în camera lor de la Devil's Head, își sprijini fruntea în mâini. Trebuia să-i spună adevărul. Trebuia să-i spună totul.

Dar cum?

Și, mai ales, când?

Își spusese că trebuia să aștepte până după întâlnirea cu maiorul Wilkins. Ei bine, asta se întâmplase, dar starea lui Edward părea să se fi înrăutățit. Nu îl putea supăra acum. Încă avea nevoie de ea.

„Oh, încetează să te minți singură“, aproape că spuse cu voce tare. Nu avea nevoie de ea. Poate că îi făcea refacerea mai plăcută și poate că o grăbea, dar, dacă ar dispărea dintr-odată din viața lui, ar fi în regulă.

Avusese nevoie de ea cât fusese inconștient. Acum, că se trezise, nu mai era atât de esențială.

Se uită la el cum dormea liniștit în pat. Părul său închis la culoare îi alunecă pe frunte. Trebuia să se tundă, dar descoperi că îi plăcea nearanjat și răvășit. Îi dădea un aer ușor libertin, care era în contrast cu caracterul său demn. Buclele lui neglijente îi aminteau că acest bărbat onorabil avea un simț al umorului sec și poznaș și că și el putea cade pradă frustrării și nervilor.

Nu era perfect.

Era *real.*

Și, cumva, asta o făcea să se simtă și mai rău.

„Mă voi revanșa față de tine“, promise ea.

Avea să îi câștige iertarea.

Dar devenea din ce în ce mai dificil să-și imagineze cum era asta posibil. Simțul de neclintit al datoriei pe care îl avea Edward – chiar lucrul care o convinse că nu putea spune adevărul înainte de întâlnirea cu maiorul Wilkins – însemna că era prinsă într-o nouă dilemă.

În ochii lui, făcuse o promisiune către ea.

Poate că nu dormeau în același pat, dar împărțeau un dormitor. De îndată ce Edward ar afla că nu era, fapt, soția lui, ar insista să se căsătorească numaidecât cu ea. Era

înainte de toate un gentleman, și onoarea lui de gentleman nu i-ar permite niciodată să facă altfel.

Și, în timp ce Cecilia nu se putea opri din visat – doar un pic – la o viață în calitate de doamna Edward Rokesby, cum putea trăi împăcată dacă îl păcălea într-o căsătorie adevărată?

Ar fi disprețuit-o. Nu, ar urî-o.

Nu, nu ar urî-o, dar nu ar ierta-o niciodată.

Oftă. Oricum ar fi, nu ar ierta-o niciodată.

– Cecilia?

– Te-ai trezit, spuse ea tresărind.

– Cu greu, zise Edward cu un zâmbet somnoros.

Cecilia se ridică și traversă mica distanță până la pat. Edward adormise complet îmbrăcat, dar, la o oră de când adormise, ea se gândise că nu este confortabil și îi dăduse jos lavaliera. Ca urmare a laudanumului, el abia de se mișcase când ea făcuse asta.

– Cum te simți? îl întrebă ea.

El se încruntă, și Cecilia consideră că era un semn bun că trebuia să se gândească la asta.

– Mai bine, spuse, apoi se corectă, strâmbând din buze. Ameliorat.

– Îți este foame?

Trebuia să se gândească și la asta.

– Da, deși nu știu dacă mâncarea nu îmi va face rău la stomac.

– Încearcă niște supă, spuse ea. Se ridică și luă mica supieră pe care o adusese de la bucătărie în urmă cu zece minute. Încă este caldă.

– Am dormit mult? o întrebă el ridicându-se.

– Cam trei ore. Laudanumul și-a făcut efectul repede.

– Trei ore, șopti el, părând surprins.

Se încruntă în timp ce clipi de câteva ori.

– Încerci să te hotărăști dacă încă te doare capul? îl întrebă Cecilia zâmbind.

– Nu, spuse el sec. Clar încă mă doare.

– Oh! Nu știa ce să spună la asta. Îmi pare rău! adăugă ea.

– Deși este o durere diferită.

Ea puse supiera pe masa de lângă pat și se așeză lângă el.

– Diferită?

– Mai puțin pătrunzătoare, cred. Mai degrabă, o durere de cap surdă.

– Cu siguranță asta e o îmbunătățire.

– Cred că da, spuse el încet în timp ce își atinse tâmplele ușor.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Cecilia, dându-i supa.

– Mă descurc, deși ar fi de ajutor o lingură.

– Oh, spuse ea și sări în picioare. Îmi pare atât de rău! Știi, cred că au uitat să-mi dea una.

– Nu contează. Pot să o beau pur și simplu, zise el ridicând supiera la gură și luând o înghițitură.

– E bună? întrebă Cecilia când el oftă satisfăcut.

– Destul de bună. Mulțumesc că mi-ai adus-o!

– Chiar arăți mai bine decât arătai la întâlnirea cu maiorul Wilkins, spuse ea după ce așteptă ca el să mai ia câteva înghițituri. Apoi își dădu seama că el ar putea crede că voia să îl convingă să o ducă acolo cât mai curând, așa că adăugă: Nu într-atât de bine totuși încât să ne punem mâine pe drum.

El păru amuzat de replica ei.

– Poate poimâine.

– Probabil nici atunci, admise ea și răsuflă zgomotos. Am avut timp să mă gândesc la întâlnirea noastră cu

maiorul. A zis că va pune întrebări la infirmeria din Harlem. Încă vreau să mă duc acolo, dar, pentru moment, este suficient, spuse ea înghițind în sec. Voi avea răbdare, continuă, și nu era sigură pe care din ei încerca să-l liniștească.

Ce altă opțiune avea?

– Vreau să-l găsesc pe Thomas la fel de mult ca tine, spuse el și puse supa pe masă, luându-i mâna.

– Știu. Cecilia se uită la degetele lor împreunate. Era ciudat cât de bine păreau a se potrivi. Mâinile lui erau late și aveau formă pătrată, cu pielea bronzată și aspră de la muncă. Ale ei – ei bine, nu mai erau albe și delicate, dar era mândră de noile ei bătături. Păreau să spună că era capabilă, că avea controlul asupra propriului destin. Văzu putere în mâinile ei, putere pe care nu știa să o aibă.

– Îl vom găsi, spuse Edward.

– S-ar putea să nu, răspunse ea, uitându-se la el.

Ochii lui, de un albastru-închis în lumina difuză, se ațintiră asupra ei.

– Trebuie să fiu realistă, spuse ea.

– Realistă, da, admise el, dar nu fatalistă.

– Nu, răspunse ea cu un mic zâmbet. Nu sunt asta.

Nu încă, cel puțin.

Nu vorbiră preț de câteva momente, și liniștea, care inițial părea plăcută, deveni apăsătoare și bizară, în timp ce Cecilia își dădu seama că Edward încerca să găsească modalitatea cea mai bună să deschidă un subiect inconfortabil.

– Aș vrea să știu mai multe despre căsătoria noastră, spuse el într-un final, după ce își drese vocea de câteva ori.

Inima ei încetă să mai bată. Știuse că momentul acesta avea să vină, dar, cu toate astea, pentru o clipă, nu putu să

respire.

– Nu îți pun cuvântul la îndoială, spuse el. Ești sora lui Thomas, și sper că nu mă vei considera prea îndrăzneț dacă îți spun că am simțit de mult că te cunosc din scrisorile tale către el.

Ea trebui să își ferească privirea.

– Dar aș vrea să știu cum s-a întâmplat totul.

Cecilia înghiți în sec. Avusese la dispoziție câteva zile ca să inventeze o poveste, dar a se gândi la o minciună nu era la fel cu a o spune cu voce tare.

– A fost dorința lui Thomas, îi zise ea. Asta măcar era adevărat – sau cel puțin credea că era. Cu siguranță fratele ei ar vrea să-l vadă pe prietenul lui drag căsătorindu-se cu sora sa. Era îngrijorat pentru mine, adăugă.

– Din cauza morții tatălui vostru?

– Nu știe despre asta, spuse Cecilia cu sinceritate. Dar știu că își făcea de mult griji cu privire la viitorul meu.

– Mi-a spus și mie asta, confirmă Edward.

– Da? întrebă ea și se uită la el surprinsă.

– Iartă-mă, nu vreau să vorbesc morții de rău, dar Thomas a spus că tatăl vostru era mai puțin preocupat de viitorul tău decât era preocupat de prezentul lui.

Cecilia înghiți în sec. Tatăl ei fusese un om bun, dar și unul extrem de egoist. Cu toate astea, îl iubise. Și știa că și el o iubise cât de mult putuse.

– I-am făcut viața mai confortabilă tatălui meu, spuse ea, alegându-și cuvintele ca și cum ar fi mers pe un câmp cu flori. Fuseseră și vremuri frumoase, și asta era ceea ce dorea să își amintească. Și mi-a oferit un țel, continuă ea.

Edward o privise cu atenție în timp ce vorbea și, când îndrăzni să se uite în ochii lui, văzu ceva ce interpretă

drept mândrie. Amestecată, negreșit, cu scepticism. Văzu dincolo de cuvintele ei, dar o admiră că le spuse.

– În orice caz, spuse ea, încercând să destindă atmosfera, Thomas știa că tatăl meu suferea.

– Am crezut că ai spus că s-a întâmplat dintr-odată, zise Edward înclinându-și capul într-o parte.

– Într-adevăr, spuse ea repede. Adică cred că mereu este așa. Foarte încet și apoi destul de repede.

El nu spuse nimic.

– Sau poate nu este așa, zise ea. Dumnezeule, suna ca o prostuță, dar părea incapabilă să își țină gura. Nu am foarte mult experiență cu moartea. Deloc, de fapt, cu excepția morții tatălui meu.

– Nici eu, zise Edward. Nu cu moartea naturală, cel puțin.

Cecilia se uită la el. Privirea i se întunecă.

– Nu consider câmpul de luptă ca fiind ceva natural, spuse el încet.

– Nu, sigur că nu.

Cecilia nici nu voia să se gândească la ceea ce văzuse el. Moartea unui tânăr în floarea vârstei era mult diferită de moartea unui bărbat de vârsta tatălui ei.

Edward mai luă o înghițitură din supă, și Cecilia consideră acest lucru drept un semn că ar trebui să continue cu povestea.

– Apoi vărul meu m-a cerut în căsătorie, spuse ea.

– Înțeleg din tonul tău că nu a fost o cerere binevenită.

– Nu, spuse ea, încordându-se.

– Tatăl tău nu l-a respins? Stai... Edward ridică mâna câțiva centimetri, îndoindu-și degetul arătător așa cum făcea când deschidea un nou subiect în conversație. Asta a fost înainte sau după ce a murit?

– Înainte, răspunse Cecilia, simțindu-și inima grea. Aici, începu minciuna.

Horace nu devenise o amenințare decât după moartea tatălui ei, și Thomas nu avea habar că începuse să o preseze pe Cecilia să se căsătorească cu el.

– Bineînțeles. Și trebuie să fi fost… Edward se încruntă, trăgându-și mâna din mâna ei și frecându-și bărbia. Poate că îmi dau seama mai greu din cauza rănii de la cap, dar nu pricep cum au decurs lucrurile. Aș avea nevoie să-mi scrii toate astea.

– Bineînțeles, spuse Cecilia, dar simțea cum vinovăția bătea în ea precum o tobă. Nu îi venea să creadă că îl lăsa să considere că *el* era motivul pentru care povestea era atât de dificil de urmărit. Încercă să zâmbească, dar nu era sigură că reuși mai mult decât să-și miște buzele. Nici mie nu prea îmi vine să cred.

– Poftim?

– Doar că nu prea îmi vine să cred că sunt aici, spuse ea știind că va trebui să îi explice remarca ei. Aici, în New York.

– Cu mine.

– Cu tine, repetă ea, uitându-se la el, la acest bărbat onorabil și generos pe care nu îl merita.

El îi luă mâna și i-o duse la buze. Inima Ceciliei se topi un pic, deși conștiința ei suspina. De ce trebuia să fie bărbatul acesta atât de al naibii de amabil?

– Marswell nu poate fi vândut, și Horace va moșteni totul dacă ceva se va întâmpla cu Thomas.

– De asta te-a cerut în căsătorie?

– Doar nu crezi că a fost dat pe spate de șarmul meu natural și de frumusețea mea, spuse ea uitându-se la el.

– Nu, acestea ar fi motivele pentru care te-am cerut *eu* în căsătorie. Edward începu să zâmbească larg, dar apoi zâmbetul i se transformă într-o grimasă. Te-am cerut în căsătorie, nu-i așa?

– Într-un fel. Ah... Simți cum îi ia fața foc. A fost mai mult, ah... Se agăță de singurul răspuns posibil. De fapt, Thomas a fost cel care s-a ocupat de toate formalitățile.

Edward nu păru încântat de această turnură a evenimentelor.

– Greu s-ar fi putut întâmpla altfel, sublinie Cecilia.

– Unde a avut loc ceremonia?

– Pe vas, spuse ea, căci se gândise dinainte la asta.

– Serios? întrebă el, părând sincer uimit de întreaga situație. Atunci cum am...

– Nu sunt sigură, spuse Cecilia.

– Dar, dacă erai pe vas, *când* am...

– Chiar înainte de a pleca în Connecticut, minți Cecilia.

– Am făcut ceremonia cu trei luni înaintea ta?

– Nu trebuie să aibă loc în același timp, spuse Cecilia, conștientă că se afunda și mai mult în minciună.

Avea mai multe scuze pregătite – că preotul din satul ei refuzase să facă o nuntă prin intermediari; că ea nu voise să-și spună jurămintele decât atunci când devenise absolut necesar, astfel încât Edward să se poată retrage din căsătorie în caz că se răzgândea. Dar, înainte de a putea spune o altă minciună, își dădu seama ea el îi mângâia degetul exact acolo unde ar fi trebuit să fie un inel.

– Nici măcar nu ai un inel, remarcă el.

– Nu am nevoie de unul, zise ea repede.

– Ai nevoie de unul, spuse el, încruntându-se.

– Cu toate acestea, poate aștepta.

Apoi, cu o mișcare rapidă de care nu l-ar fi crezut capabil având în vedere starea lui actuală, el se ridică și îi atinse bărbia.

– Sărută-mă! îi ceru el.

– Poftim? practic țipă ea.

– Sărută-mă!

– Ești nebun.

– Posibil, spuse el amuzat, dar cred că orice bărbat ar fi perfect normal la cap dacă ar vrea să te sărute.

– Orice bărbat, repetă ea, încercând în continuare să înțeleagă ce se întâmpla.

– Poate nu, zise el prefăcându-se că se gândește la ce spusese. Cred că aș putea fi genul gelos. Așa că ar fi mai degrabă o prostie din partea lor.

Ea clătină din cap. Apoi își dădu ochii peste cap. După aceea, ambele.

Trebuie să te odihnești.

– Mai întâi, un sărut.

– *Edward.*

– Cecilia, o imită el perfect.

Ea rămase cu gura căscată.

– Îmi faci ochi dulci?

– Funcționează?

„Da."

– Nu.

– Nu ești o mincinoasă foarte bună, nu-i așa? spuse el indignat.

Oh, habar nu avea.

– Termină-ți supa, îi ordonă ea, încercând – fără succes – să pară serioasă.

– Vrei să spui că nu am putere să te sărut?

– Oh, Doamne, ești insuportabil!

– Pentru că trebuie să știi că voi lua asta ca pe o provocare, spuse el arcuindu-și una din sprâncene într-o aroganță perfectă.

– Ce te-a apucat? întrebă ea, încercând în zadar să-și țină buzele lipite pentru a nu zâmbi.

– Fericirea, zise el ridicând din umeri.

Un singur cuvânt, și o lăsă fără aer. Sub aspectul lui onorabil, Edward Rokesby era foarte jucăuș. Se gândi că nu ar trebui să fie surprinsă. Văzuse indicii ale acestui comportament în scrisorile lui.

Nu avea nevoie decât de un pic de bucurie pentru a redeveni astfel.

– Sărută-mă, îi ceru el din nou.

– Trebuie să te odihnești.

– Tocmai am dormit trei ore. Sunt ridicol de treaz acum.

– Un sărut, se auzi spunând, chiar în timp ce mintea ei o avertiza să nu facă asta.

– Unul singur, fu el de acord. Mint, bineînțeles, adăugă el.

– Nu cred că se pune ca minciună dacă recunoști chiar în timp ce o spui.

El își mângâie obrazul, amintindu-i.

Cecilia își mușcă buza de jos. Cu siguranță un sărut nu putea face nimic rău. Și pe obraz. Se aplecă.

El își mișcă capul. Buzele ei i le atinseră pe ale lui.

– M-ai păcălit!

– Da? spuse el și își duse mâna la ceafa ei.

– Știi că asta ai făcut.

– Îți dai seama, șopti el, cu respirația fierbinte și seducătoare în colțul buzei ei, că, atunci când vorbești și îmi atingi buzele, se simte ca un sărut?

Ea aproape gemu. Nu avea putere să-i reziste. Nu când era așa – amuzant și adorabil, și atât de evident de încântat să se trezească și să fie căsătorit cu ea.

Și acum, buzele lui îi atingeau buzele, mișcându-se în sus și în jos într-un sărut care ar fi trebuit să fie unul cast. Dar nu era nimic inocent în felul în care corpul ei se arcui spre el, dornic de mai mult. Fusese îndrăgostită de acest bărbat înainte de a se cunoaște, și acum corpul ei recunoștea ceea ce mintea ei nu voia să admită – îl dorea, cu disperare, în toate felurile.

Dacă nu ar fi fost bolnav, dacă nu ar fi fost slăbit, numai Dumnezeu știa ce s-ar fi putut întâmpla. Pentru că nu era sigură că ar avea puterea să se oprească din a consuma o căsătorie care nici măcar nu exista.

– Ești cel mai bun medicament, șopti Edward cu buzele pe pielea ei.

– Nu reduce efectul laudanumului, încercă ea să glumească.

Trebuia să destindă momentul.

– Nu fac asta, replică el, trăgându-se înapoi cât să se uite în ochii ei. Apreciez că ai insistat să îl iau. Chiar cred că m-a ajutat.

– Cu plăcere, spuse Cecilia, un pic ezitant.

Schimbarea subiectului era oarecum derutantă.

– Este o parte din motivul pentru care am spus că ești cel mai bun medicament, spuse el mângâind-o pe obraz. Știi, am vorbit cu personalul spitalului. Ieri, după ce ai plecat.

Ea clătină din cap. Nu era sigură ce voia să spună cu asta.

– Mi-au spus cu toții cât de bine ai avut grijă de mine. Mi-au zis că ai insistat să fiu mai bine îngrijit decât aș fi

fost în mod normal.

– Bineînțeles, se bâlbâi ea.

Asta nu avea nimic de-a face cu faptul că era soția lui. Oricum ar fi făcut asta.

– Unul dintre ei chiar a spus că e de părere că nu m-aș fi trezit dacă nu ai fi fost tu.

– Sunt sigură că nu este adevărat, spuse ea, pentru că nu își putea asuma meritele pentru așa ceva.

Și nu îl putea lăsa să creadă că îi era dator pentru asta.

– Este amuzant, șopti el. Nu îmi amintesc să mă fi gândit mult la căsătorie. Cu siguranță nu îmi amintesc să mă fi gândit la faptul că *eram* căsătorit. Dar cred că îmi place.

Cecilia începu să plângă. Întinse mâna și își șterse lacrimile.

– Nu plânge, șopti el.

– Nu plâng, spuse ea, chiar dacă asta făcea.

– Cred că este posibil ca asta să fie prima dată când am sărutat o fată și am făcut-o să plângă, spuse el zâmbind indulgent.

– Georgie Porgie, șopti ea, recunoscătoare pentru distragere.

– Este numele meu mic, răspunse el părând amuzat de remarca ei.

Ea se trase înapoi, având nevoie să pună un pic de distanță între ei. Dar mâna lui alunecă de pe obrazul ei pe umăr și apoi pe brațul și mâna ei. Nu i-ar fi dat drumul, și ea știu că, adânc în inima ei, nu voia ca el să facă asta.

– Se face târziu, spuse el.

Ea privi spre fereastră. Trăsese de mult draperiile, dar vedea pe la margini că trecuse ora înserării și se așternuse noaptea.

– Vei dormi la noapte?

Știa ce întreba el de fapt. Avea să doarmă în acest pat?

– Nu trebuie să te simți inconfortabil, spuse el. Oricât de mult aș vrea să fie altfel, nu sunt în stare să fac dragoste cu tine.

Ea se înroși. Nu se putu abține.

– Am crezut că ai spus că nu ești obosit, bombăni ea.

– Eu nu sunt. Dar tu ești.

Avea dreptate. Era extenuată. Ar fi dormit atunci când dormise și el, doar că simțise nevoia să-l privească. Arăta atât de rău când îl dusese în pat mai devreme. Aproape mai rău decât atunci când fusese în spital.

Dacă se întâmpla ceva cu el, după tot ce se auzise…

Nu se putea gândi la asta.

– Ai mâncat? o întrebă el.

Ea încuviință din cap. Mâncase ceva ușor când coborâse să ducă supa.

– Bine. Nu vrem ca asistenta să devină pacientă. Te asigur, nu voi fi deloc atât de eficient ca tine în acest rol, spuse el, devenind serios. Trebuie să te odihnești.

Știa asta. Doar că nu își putea imagina cum era asta posibil.

– Sunt convins că încă dorești un pic de intimitate, spuse el, expresia tulburându-i-se un pic.

Cecilia se simți un pic mai bine știind că și el era conștient de aspectele stânjenitoare ale situației lor curente.

– Îți dau cuvântul meu că mă voi întoarce cu spatele, spuse el.

Ea doar se uită la el.

– În timp ce te schimbi în hainele pentru dormit, îi explică el.

– Oh, bineînțeles.

Doamne, era o prostuță.

– Chiar îmi pot trage așternuturile peste cap.

– Nu va fi nevoie, spuse ea ridicându-se cu dificultate.

– Ar putea fi nevoie, spuse el cu voce răgușită, după o pauză semnificativă.

Cecilia fu un pic surprinsă de această afirmație, apoi se grăbi la dulap, unde își despachetase puținele haine. Adusese o cămașă de noapte, o rochie de culoare albă, din bumbac, fără dantelă sau zorzoane. Nu genul de lucruri pe care o lady ar putea să le pună în geamantanul ei.

– Mă voi duce în colț, spuse ea.

– Deja sunt sub pătură.

Chiar era. Cât timp ea își luase cămașa de noapte, alunecase până când ajunsese întins pe spate și își trăsese pătura peste față.

Ar fi râs dacă nu ar fi fost chiar așa îngrozită.

Cu mișcări rapide și eficiente, Cecilia se dezbrăcă și își puse cămașa de noapte. O acoperea din cap până în picioare, la fel ca oricare dintre rochiile ei de zi și cu siguranță mai mult decât ar fi făcut-o o rochie de seară, dar, cu toate acestea, se simțea indecent de expusă.

În mod normal, și-ar fi periat părul de cincizeci de ori, dar asta părea o exagerare, mai ales când el avea o pătură peste cap, așa că, în schimb, îl împleti. Cât despre dinții ei... Se uită la periuța de dinți și la pudra pe care o adusese cu ea din Anglia, apoi se uită înapoi către pat. Edward nu se mișcase.

– Voi sări peste periatul dinților în seara asta, spuse ea.

Poate că avea să îl facă mai puțin dornic să o sărute în dimineața următoare.

Puse periuța de dinți înapoi în dulap și se grăbi spre partea cea mai îndepărtată a patului. Cu grijă, astfel încât

să deranjeze lenjeria cât mai puțin cu putință, ridică pătura și se strecură sub ea.

– Poți deschide ochii acum, spuse ea.

– Ești foarte departe, zise el, dezvelindu-și fața.

Cecilia își trase piciorul drept, care atârna pe jumătate peste marginea patului.

– Cred că este cel mai bine, spuse ea. Se aplecă și stinse lumânarea, lăsând întunericul să cuprindă camera.

Asta nu o făcea să fie mai puțin conștientă de bărbatul care stătea întins lângă ea.

– Noapte bună, Cecilia! spuse el.

– Noapte bună! Își schimbă poziția, rostogolindu-se ciudat pe o parte, cu spatele la el. Așa dormea în mod normal, pe partea dreaptă, cu mâinile sub obraz ca într-o rugăciune. Dar nu se simțea confortabil în seara asta și cu siguranță nu se simțea în largul ei.

Nu avea să adoarmă niciodată. Niciodată.

Și totuși, cumva, adormi.

Capitolul 9

Transmite-i salutările mele locotenentului Rokesby și asigură-l că faptul că frații lui nu îi scriu atât de des ca mine poate fi doar din cauză că duc o viață mult mai interesantă ca mine. Derbyshire este plictisitor în această perioadă a anului. Oh, ce spun eu? Derbyshire este mereu plictisitor. Așadar, este un lucru bun că prefer o viață fără evenimente.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Edward se trezi ușor în dimineața următoare, mintea nedorind să termine un vis care era extrem de agreabil. Era în pat, ceea ce era în sine un lucru de notat – era destul de sigur că nu dormise într-un pat în adevăratul sens al cuvântului de luni bune. Și era cald. Plăcut, dar nu prea cald, așa cum se întâmpla în verile înăbușitoare din New York.

Era ciudat că nimic nu părea să se întâmple, de fapt, în visul său; era totul despre cum se simțea. Confortul pufos al acestuia. Chiar și propriul corp părea dornic să savureze sentimentul plăcut. Se trezise înțepenit, așa cum se trezea adesea, dar fără frustrarea care îl însoțea dată de conștientizarea faptului că nu se putea face nimic. Pentru că în visul său se împletise în jurul unui fund foarte apetisant, rotund și plin, cu o despicătură foarte ispititoare

care îl cuprindea într-o îmbrățișare foarte confortabilă, feminină.

Mâinile îi coborâră pentru a-i prinde una din fese.

Oftă. Perfecțiune.

Mereu îi plăcuseră femeile, îi plăcuseră formele unduitoare ale corpurilor lor, felul în care pielea lor deschisă la culoare se vedea lângă pielea lui. Nu fusese niciodată un crai și nici nu alesese fără discernământ. Cu ani în urmă, tatăl său îl luase deoparte și îi insuflase teama de Dumnezeu și de sifilis. Așa că, deși Edward vizitase bordeluri cu prietenii, nu se bucurase niciodată de ce ofereau acestea. Era mult mai sigur și, după el, cu mult mai agreabil să stea lângă o femeie pe care chiar o cunoștea. În general, văduve discrete. Ocazionalele cântărețe de operă.

Dar nu erau prea multe văduve discrete și cântărețe de operă în coloniile americane, și trecuse mult timp de când se găsise atât de binecuvântat împletit cu trupul unei femei.

Chiar îi plăcea să simtă o femeie lângă el. Sub el.

Care să-l înconjoare.

O trase mai aproape pe această lady perfectă din visul lui, și apoi...

Se trezi.

De-a binelea.

„Doamne!“

Aceasta nu era o lady misterioasă din vis în brațele sale, ci Cecilia, și cămașa de noapte i se ridicase pentru a scoate la iveală fundul foarte gol, foarte ademenitor.

El era încă aproape complet îmbrăcat, adormind de două ori în hainele de zi, dar penisul său protesta cu putere, și chiar nu îl putea condamna, așa cum era lipit de fundul Ceciliei

Cu siguranță nici un bărbat nu se găsise într-o situație atât de superb de frustrantă. Era *soția* lui. Cu siguranță avea tot dreptul să o tragă mai aproape, să o întindă pe spate și să înceapă să o sărute până când era cuprinsă de dorință. Ar fi început de la gura ei, apoi ar fi coborât pe linia elegantă a gâtului ei până la golul claviculei.

De acolo, ar fi o alunecare ușoară spre sâni, pe care tot nu îi văzuse încă, dar era destul de sigur că aveau forma și mărimea potrivite pentru mâinile lui. Nu era sigur cum de știa asta, cu excepția faptului că tot restul legat de ea se dovedise perfect, așa că de ce nu și asta?

Și avea o presimțire că la un moment dat în timpul nopții strânsese unul din acei sâni în mână. Sufletul lui părea să-și aducă aminte, chiar dacă nu și mintea lui.

Dar îi promisese că nu avea să profite de apropierea lui forțată. Își promisese sieși că avea să îi ofere o noapte a nunții așa cum se cuvine, nu ceva stângaci și rapid cu un bărbat care funcționa cu jumătate de putere și rezistență.

Când avea să facă dragoste cu ea, urma să îi ofere tot romantismul pe care îl merita.

Așa că acum trebuia să găsească un mod de a se sustrage fără a o trezi. Chiar dacă fiecare mușchi masculin din el îl contrazicea.

Unii mușchi contrazicându-l mai mult decât alții.

„Ia-le pe rând", își spuse el. „Mișcă mâna."

Gemu. Chiar nu voia să-și miște mâna.

Dar apoi, Cecilia făcu un mic zgomot, ca și când s-ar putea trezi, și asta păru să-l smulgă din starea în care rămăsese. Cu o mișcare înceată și atentă, își trase mâna, lăsându-și palma să se odihnească pe șoldul lui.

Ea bolborosi ceva în somn, ceva ce sună a „ciuperci cu somon", apoi oftă în timp ce se cuibări în așternuturi.

Dezastru evitat. Edward respiră din nou.

Acum, trebuia să-și scoată mâna de sub ea. Nu era o sarcină ușoară, având în vedere că îi folosea mâna ca pe o jucărie preferată, lipind-o de obrazul ei.

El smuci brațul un pic. Ea nu se mișcă.

Trase cu un pic mai multă forță, doar pentru a îngheța când ea scoase un sunet de iritare și își lipi și mai mult fața de mâna lui.

Nervozitate în somn. Cine ar fi crezut că există așa ceva?

Ei bine, își spuse el, era timpul să devină serios. Mutându-și în mod straniu greutatea corporală, apăsă salteaua cu toată puterea, creând spațiu suficient pentru a-și lua mâna de sub ea fără a o deranja.

Desprins în cele din urmă. Edward începu să se retragă, centimetru cu centimetru cu... la naiba cu asta, nu reuși să treacă de primii cinci centimetri. Se dovedi că nu el fusese cel care își depășise partea de pat în timpul nopții, ci Cecilia. Și, aparent, ea nu făcea lucrurile cu jumătate de măsură, pentru că acum el se legăna pe marginea saltelei.

Nu putea face nimic. Trebuia să se trezească și să-și înceapă ziua.

Ziua? Se uită spre ferestre. Răsăritul, mai degrabă. Deloc surprinzător, se gândi el, din moment ce adormiseră destul de devreme cu o noapte în urmă.

Cu o ultimă privire la Cecilia, pentru a se asigura că încă dormea profund, Edward își trase picioarele spre marginea patului și se ridică. Nu se simțea la fel de slăbit ca în ziua precedentă, ceea ce avea sens. Poate că nu mâncase nimic altceva decât supă cu o seară în urmă, dar reușise să mănânce o masă ca lumea când veniseră prima dată la Devil's Head. Era surprinzător ce puteau face pentru un bărbat un pic de carne și cartofi.

Și își simțea și capul mai bine, deși ceva îi spunea să nu facă mișcări bruște, necugetate. Ceea ce scotea din ecuație o călătorie de 15 kilometri în Harlem, dar măcar Cecilia se resemnase în privința asta. Chiar credea sincer că nu puteau găsi vești despre Thomas în cel mai nordic avanpost, dar avea să o ducă acolo de îndată ce avea să fie în stare. Și, între timp, puteau continua cercetările aici.

Nu avea să stea liniștit până când nu aflau ce se întâmplase cu Thomas. Edward îi datora măcar atâta lucru prietenului său.

Și, de asemenea, Ceciliei.

Încă mișcându-se încet, traversă scurta distanță până la fereastră și trase un pic perdelele.

Soarele răsărea peste Lumea Nouă, pictând cerul cu dungi late în nuanțe de portocaliu și roz. Se gândi la membrii familiei lui din Anglia. Pentru ei, ziua deja începuse. Mâncau masa de prânz? Era vremea suficient de bună pentru o călătorie pe întinsul domeniu al reședinței Crake? Sau încă era primăvară în Anglia, gâdilând aerul cu răcoarea și vântul său?

Îi era dor de casă, îi lipsea verdele profund al pajiștilor și al gardurilor vii, aerul rece al dimineții. Îi lipseau tufele de trandafiri ale mamei sale, chiar dacă nu îi plăcuse niciodată mirosul lor dulceag. Îi mai fusese dor de casă înainte? Nu credea, deși această durere crescuse în el în timpul lunilor pe care nu și le mai amintea.

Sau poate era ceva nou. Acum, avea o soție, și, cu voia lui Dumnezeu, ar urma și copii. Nu se gândise niciodată să aibă o familie aici, în colonii. Mereu se imaginase înapoi în Kent, stabilindu-se pe o proprietate a sa, nu prea departe de restul membrilor familiei Rokesby.

Nu că și-ar fi imaginat o femeie anume în aceste viziuni tulburi. Nu făcuse curte nimănui în mod serios, deși se părea că toată lumea credea că avea să se căsătorească, în cele din urmă, cu vecina lor, Billie Bridgerton. Nu se sinchisise niciodată să infirme asta, și nici Billie, dar ei doi ar fi un dezastru ca soț și soție. Se purtau mult prea mult ca frații pentru a se gândi la căsătorie.

Chicoti, gândindu-se la ea. Fuseseră dezlănțuiți pe când erau copii, el și Billie, împreună cu fratele său, Andrew, și sora lui, Mary. Era o minune că ajunseseră adulți zdraveni și sănătoși. Își dislocase un umăr și își scosese un dinte de lapte înainte de aniversarea de opt ani. Andrew mereu se julea într-un fel sau altul. Doar Mary fusese ferită de rănile constante, deși asta era mai puțin datorită norocului și mai mult acuității simțurilor ei crescute.

Și George, bineînțeles. George nu pusese niciodată la încercare răbdarea mamei lor cu lovituri și vânătăi. Totuși, era cu câțiva ani mai mare decât restul. Avea lucruri mult mai importante de făcut decât să alerge de colo-colo cu frații lui mai mici.

Ceciliei avea să îi placă familia lui? Se gândi că era foarte probabil și știa că ei toți aveau să o placă pe ea. Spera să nu îi lipsească Derbyshire-ul prea mult, dar oricum nu păreau să mai fie multe lucruri care să o lege de acel loc. Thomas nu exprimase un atașament profund față de satul lor; Edward nu ar fi fost surprins ca prietenul lui să rămână în armată și să închirieze moșia Marswell, acum, că era proprietar.

Desigur, era necesar ca mai întâi să-l găsească.

În sinea sa, Edward nu era optimist. Încercase să fie tare pentru Cecilia, dar erau prea multe lucruri legate de

dispariția lui Thomas care nu aveau sens pentru ca povestea asta să aibă un sfârșit fericit.

Dar apoi, propria poveste era plină de lucruri mai puțin probabile și bizare – o memorie pierdută, o soție găsită. Cine putea spune că Thomas nu avea să fie la fel de norocos?

Culorile calde ale cerului începură să se topească, iar Edward lăsă perdeaua să cadă. Trebuia să se îmbrace – sau mai degrabă să se îmbrace *din nou* – înainte de a se trezi Cecilia. Probabil nu avea să ia alți pantaloni, dar era nevoie de o cămașă curată. Valiza îi fusese pusă lângă dulap, așa că se mișcă repede prin cameră și o deschise, mulțumit să vadă că lucrurile lui păreau intacte. Adusese mai mult haine și echipament, dar erau și câteva lucruri personale amestecate printre ele. Un volum subțire de poezii de care se bucura mereu, un mic iepuraș amuzant din lemn pe care el și Andrew îl sculptaseră când erau mici.

Zâmbi ca pentru el, dorindu-și dintr-odată să îl vadă din nou. Hotărâseră să sculpteze fiecare jumătate, și rezultatul fusese cel mai asimetric rozător de pe fața Pământului. Billie spusese că, dacă iepurii chiar ar arăta așa, ar fi prădători numai pentru că restul animalelor ar leșina de groază. Apoi declarase, cu tonul dramatic pe care îl folosea mereu, că i-ar omorî cu dinții lor mici și vicleni...

În acel moment, intervenise în conversație mama lui Edward și o oprise, declarând că iepurii sunt creaturi delicate ale Domnului și Billie ar trebui...

În acel moment, Edward aruncase iepurele de lemn în fața mamei sale, rezultatul fiind un țipăt atât de ascuțit și de o asemenea magnitudine, încât copiii îl imitaseră timp de săptămâni întregi.

Cu toate astea, nimeni nu reușise să îl imite perfect. Nici măcar Mary, și ea putea țipa. (Cu atât de mulți frați, învățase de mică.)

Edward căută prin lucrurile sale, printre cămăși și pantaloni, printre șosete pe care învățase să și le coasă singur. Simți marginea neregulată a iepurelui, dar mâna i se lovi mai întâi de un teanc de hârtii, legat frumos cu o bucată de sfoară.

Scrisori. Păstrase toate scrisorile pe care le primise de acasă, nu că teancul lui s-ar putea compara cu al lui Thomas. Dar acest mic teanc îi reprezenta pe toți cei dragi – mama lei, cu scrisul ei elegant, tatăl lui, care niciodată nu scria mult, dar cumva reușea oricum să spună ce simțea. Era o singură scrisoare de la Andrew. Edward se gândi că ar putea fi iertat; fratele lui mai mic era în marină, și, oricât de greu era ca poșta să ajungă la Edward în New York, probabil era și mai greu să plece de unde era Andrew.

Cu un zâmbet nostalgic, continuă să caute prin teanc. Billie era un corespondent îngrozitor, dar reușise câteva bilete. Sora lui, Mary, era mult mai bună, și inclusese câteva rânduri de la fratele lor mai mic, Nicholas, pe care, spre rușinea lui, Edward abia îl cunoștea. Diferența de vârstă era mare, și cu așa vieți ocupate, nu păreau să fie în același timp în același loc.

Dar, la finalul teancului, ascunsă printre două scrisori de la mama sa, Edward găsi cea mai valoroasă piesă a colecției.

Cecilia.

Nu îi scrisese niciodată direct lui; amândoi știau că era complet nepotrivit. Dar inclusese o notă pentru el la sfârșitul aproape fiecărei scrisori către fratele ei, și Edward

începuse să aștepte acele paragrafe cu o dorință arzătoare pe care nu o recunoscuse niciodată.

– Ah, a sosit o scrisoare de la sora mea, spunea Thomas.

– Oh, asta este foarte drăguț, zicea Edward fără ca măcar să ridice privirea.

Dar simțea cum inima îi bătea mai tare, simțea că nu prea mai avea aer, și, în timp ce Thomas parcurgea încet cuvintele Ceciliei, Edward se uita la el cu coada ochiului, încercând să nu strige să îi dea, naibii, partea care era pentru el.

Nu, nu trebuia să spună cât de mult aștepta scrisorile Ceciliei.

Și apoi, într-o zi, când Thomas era plecat și Edward se odihnea în camera pe care o împărțeau, se surprinsese gândindu-se la ea. Nu era nimic anormal în asta. Se gândea la sora celui mai bun prieten al său mai mult decât ar fi fost de așteptat având în vedere că nu se cunoscuseră niciodată. Dar era mai bine de o lună de la ultima ei scrisoare – o pauză neobișnuită –, și Edward începuse să-și facă griji în privința ei, deși știa că întârzierea era cauzată, cel mai probabil, de vânturile și curenții oceanului. Poșta transatlantică nu era ceva pe care te puteai bizui.

Dar, în timp ce stătea întins în pat, își dăduse seama că nu își putea aminti cu precizie ce îi scrisese în ultima scrisoare, și, dintr-un motiv anume, era imperativ să știe. Îi descrisese pe băgăreții satului ca fiind dictatoriali sau complecși? Nu își putea aminti, și era important. Schimba sensul și…

Înainte de a băga de seamă, umbla prin lucrurile lui Thomas, căutând scrisorile Ceciliei, astfel încât să poată citi cele patru propoziții pe care le inclusese pentru el.

Nu conștientizase decât după ce terminase cât de mult încălcase intimitatea prietenului său.

Și conștientiză tot atunci că era îngrozitor.

Odată ce începuse, nu se putea opri. Edward începuse trăgând cu ochiul la scrisorile Ceciliei de fiecare dată când Thomas era plecat. Era secretul lui vinovat, și, când aflase că urma să fie trimis în Connecticut, luase două foi din scrisorile ei pentru el, având grijă să le ia numai pe acelea care includeau rândurile ce îi erau adresate lui. Thomas ar pierde foarte puțin din cuvintele surorii sale, și Edward ar câștiga...

Ei bine, se gândi că ar câștiga un pic de sănătate mintală, ca să fie sincer. Poate niște speranță.

În cele din urmă, luase doar o scrisoare a ei în Connecticut, alegând să le lase pe celelalte în siguranță în valiză. Păruse un plan prudent. Conform spuselor celor de la spital, nu avusese nici un fel de hârtii sau lucruri personale când fusese găsit la Kip's Bay. Numai Dumnezeu știa unde era scrisoarea Ceciliei acum. Pe fundul unui lac, probabil, sau poate aprinzând vreun foc. Edward spera că fusese găsită de o pasăre întreprinzătoare, ruptă în bucăți pentru a face un cuib confortabil.

Se gândi că probabil Ceciliei i-ar plăcea asta.

Și lui îi plăcea. Aproape că nu mai părea atât de dureroasă pierderea.

Se gândi că o ținuse în siguranță, mereu în buzunarul de la haină. Era ciudat că...

Edward îngheță. Asta era cea mai lungă amintire a lui de când se trezise. Nimic din ceea ce făcuse sau spusese, doar că avusese o scrisoare de la soția lui în buzunarul hainei.

Oare era soția lui atunci? Care era data căsătoriei lor? O întrebase cu o zi în urmă, dar ea deviase de la subiect; și

apoi – sincer, era doar vina lui –, îi ceruse să îl sărute.

Numai el era de vină pentru că nu avea nici un fel de răspunsuri.

Și totuși, această scrisoare – cea pe care o avea în mâini – era cea care îi era cea mai dragă. Fusese prima dată când îi scrisese în mod special lui. Nu fusese nimic foarte personal; era ca și cum știa, instinctiv, că cel mai mult el avea nevoie de normalitate. Umpluse paginile cu lucruri mărunte, făcute să pară încântătoare prin perspectiva ei ironică.

Edward se uită peste umăr pentru a se asigura că Cecilia încă dormea, apoi despături cu grijă scrisoarea.

Dragă căpitane Rokesby,

Modul în care ai descris florile sălbatice din colonii m-a făcut să îmi fie dor de primăvară, care pierde din lupta cumplită pe care o duce cu iarna, aici, în Derbyshire. Nu, mint. Lupta nu este cumplită. Iarna a strivit primăvara ca pe un gândac. Nici măcar nu avem plăcerea unei zăpezi proaspete. Orice fel de precipitații am avut s-au transformat de mult într-o mocirlă nesuferită, și mă tem că mi-am distrus doi pantofi sezonul acesta. Atenție, nu două perechi, ci doi pantofi. Stângul papucilor și dreptul cizmelor. Sufletul meu econom vrea să încropesc o pereche din ce a mai rămas, dar sunt prea vanitoasă pentru ceea ce ar rezulta, fără a mai menționa că nu aș mai avea echilibru. Tocul cizmei mele este cu doi centimetri jumătate mai mare decât cel al papucilor, și sunt destul de sigură că m-aș împiedica la tot pasul, aș cădea pe scări și poate aș sparge o oglindă. Întreabă-l pe Thomas cum m-am

împiedicat de covorul din sufrageria noastră. A urmat o cascadă tristă de boli.

Să ai grijă de tine și, de asemenea, și de Thomas, și îl voi implora și pe el să facă același lucru. Mă voi gândi adesea la tine și te voi menționa în rugăciunile mele.

Prietena ta,

Cecilia Harcourt

Edward se uită la scrisul ei preț de câteva clipe după ce îi citi cuvintele, mângâind ușor cu degetul mare numele ei. „Prietena ta", scrisese. Într-adevăr, asta fusese, chiar înainte de a o cunoaște.

Prietena lui.

Și acum, soția lui.

În spatele lui, auzi sunetul de neconfundat al Ceciliei trezindu-se. Împături cu grijă scrisoarea, ascunzând-o înapoi în teancul cu scrisori de la familia sa.

– Edward, o auzi spunând. Încă avea vocea răgușită și somnoroasă, ca și cum putea să caște în orice moment.

– Bună dimineața, spuse el, întorcându-se.

– Ce citeai?

– Doar o scrisoare de acasă, zise, punându-și mâna pe coapsă.

– Oh, spuse ea și apoi tăcu pentru o clipă. Probabil îți lipsește foarte mult familia ta, adăugă.

– Eu… da, admise el. Și, în acel moment, se simți din nou un copilandru, fața în față cu fata frumoasă din capătul celălalt al camerei, cea cu care nu avea curajul să vorbească. Era ridicol, aproape o nebunie. Era un bărbat în toată firea, și de mai bine de zece ani nu mai existase o femeie care să-l facă să-i fie teamă să vorbească. Dar se simțea ca și cum fusese prins cu mâța-n sac.

Dacă afla că îi furase scrisorile...

Numai gândul la asta îl îngrozea.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

– Nu, nu, bineînțeles că nu, spuse el în timp ce punea întregul teanc de scrisori înapoi în valiză. Doar că... știi tu... mă gândeam acasă.

Ea încuviință din cap în timp ce se ridica, strângând așternuturile emfatic în jurul ei.

– Nu i-am mai văzut de... Au!

Edward lansă o serie de înjurături când se lovi cu degetul mare de marginea valizei. Fusese dornic să ascundă dovezile îndrăgostirii sale prostești și nu se uitase cu atenție pe unde călca.

– Ești în regulă? întrebă ea, sincer surprinsă de reacția lui.

Edward înjură din nou, apoi își ceru scuze imediat. Trecuse atât de mult timp de când fusese în preajma unei lady. Manierele lui ruginiseră.

– Nu îți cere scuze, spuse ea. Nu este nimic mai îngrozitor decât o lovitură la deget. Îmi doresc doar să pot spune asta când mă lovesc și eu.

– Billie spune, zise el.

– Cine?

– Oh, îmi pare rău! Billie Bridgerton. Vecina mea.

Se pare că încă era cu mintea departe. Probabil pentru că se uitase prin scrisorile acelea de acasă.

– Oh, da. Ai vorbit despre ea.

– Da? întrebă el absent. El și Billie erau cei mai buni prieteni – chiar așa, crescuseră împreună. Cu toate astea, nu exista pe lumea asta un băiețoi mai mare, și nici măcar nu era sigur că își dăduse seama că era fată până pe la opt ani.

Chicoti la amintirea asta.

Cecilia își feri privirea.

– Nu îmi pot da seama de ce ți-am scris despre ea, spuse Edward.

– Nu mi-ai scris, explică ea. Thomas a făcut-o.

– Thomas.

Asta părea ciudat.

– Probabil ai vorbit cu el despre ea, spuse ea ridicând indiferent din umeri.

– Probabil, zise el în timp ce se duse înapoi spre valiză pentru a scoate o cămașă curată. Acesta era și motivul pentru care deschisese afurisitul de obiect de la bun început. Te rog să mă scuzi, spuse el înainte de a-și scoate cămașa peste cap, punându-și apoi una curată.

– Oh! exclamă Cecilia. Ai o cicatrice.

– Poftim? întrebă el uitându-se la ea peste umăr.

– Este o cicatrice pe spatele tău. Nu am văzut-o până acum, spuse ea, încruntându-se. Presupun că nu aș fi putut să o văd. Cât timp am avut grijă de tine, niciodată... Ei bine, nu contează. Cum te-ai rănit? îl întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

– Aici? întrebă el întorcându-se și arătând spre omoplatul stâng.

– Da.

– Am căzut dintr-un copac.

– De curând?

– Aveam nouă ani, spuse el uitându-se la ea.

Părea interesată, și își schimbă poziția, stând cu picioarele încrucișate pe sub pătură.

– Ce s-a întâmplat?

– Am căzut dintr-un copac.

– Cu siguranță este mai mult de povestit, spuse ea oftând.

– Nu chiar, răspunse el ridicând din umeri. Timp de vreo doi ani, am mințit și am spus că m-a împins fratele meu, dar adevărul este că m-am dezechilibrat. M-am lovit de o creangă în timpul căzăturii. Mi-a sfâșiat cămașa.

– Probabil ai fost pacostea din viața mamei tale, spuse ea chicotind.

– A mamei mele și a oricui se ocupa de pagube. Deși cred că acea cămașă era irecuperabilă.

– Mai bine că s-a rupt o cămașă decât o mână sau un picior.

– Oh, le-am rupt și pe alea.

– Dumnezeule mare!

– Billie și-a rupt ambele mâini, spuse el rânjind la ea.

– În același timp? întrebă Cecilia, cu ochii mari.

– Din fericire, nu, dar eu și Andrew ne-am distrat copios imaginându-ne cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat așa. Când și-a rupt-o pe cea de-a doua, i-am legat-o pe cealaltă, doar ca să vedem cum s-ar descurca.

– Și v-a lăsat?

– Să ne lase? Ea a fost cea care a sugerat asta.

– Pare o persoană specială, spuse Cecilia politicoasă.

– Billie? întrebă el clătinând din cap. Nu mai este nimeni ca ea, asta e cert.

Cecilia se uită în jos la pat, jucându-se alene cu pătura. Părea să facă un soi de model în minte.

– Ce face acum? îl întrebă ea.

– Habar nu am, spuse el cu regret.

Îl durea că era atât de rupt de familia lui. Nu avusese nici o veste de acasă de peste patru luni. Și cu siguranță cei dragi credeau că murise.

– Îmi pare rău! spuse Cecilia. Nu trebuia să întreb. Nu m-am gândit.

– Este în regulă, răspunse el. Cu siguranță nu era vina ei. Deși mă întreb, continuă el, este posibil să fi primit corespondență cât am lipsit? Ar fi de așteptat ca familia mea să-mi fi scris înainte de a primi vestea dispariției mele.

– Nu știu. Putem, cu siguranță, să întrebăm.

Edward se ocupă de butonii de la manșeta cămășii, întâi la mâna stângă, apoi la dreapta.

– Îți scriau des? întrebă ea zâmbind, deși părea un zâmbet forțat.

Sau poate că era doar obosit.

– Cei din familia mea?

– Și prietenii tăi, spuse ea.

– Nu atât de des pe cât îi scriai tu lui Thomas, zise el cu regret. Mereu eram invidios din cauza asta. Toți eram.

– Serios? întrebă ea cu un zâmbet care îi lumină ochii.

– Serios, confirmă el. Thomas primea mai multe scrisori decât primeam eu, și tu erai singurul lui corespondent.

– Asta nu poate fi adevărat.

– Te asigur că este. Ei bine, poate nu și dacă o includ pe mama, recunoscu el. Dar nu este drept.

– Ce vrei să spui? întrebă ea râzând.

– Mamele *trebuie* să le scrie fiilor lor, nu crezi? Dar frații și prietenii... ei bine, nu trebuie să fie așa conștiincioși.

– Tatăl nostru nu i-a scris niciodată lui Thomas, spuse Cecilia. Uneori, îmi spunea mie să-i transmit salutări, dar asta era tot.

Nu părea supărată din cauza asta, nici măcar resemnată. Edward își aminti dintr-odată de prietenul său cioplind alene un băț în tabăra comună. Thomas mereu spunea

mereu câte un aforism, și unul dintre preferate era: „Schimbă ceea ce poți și acceptă ce nu poți schimba".

Asta părea să o caracterizeze destul de bine pe sora lui Thomas.

Se uită la ea, studiind-o preț de o clipă. Era o femeie cu o putere și o grație remarcabile. Se întreba dacă își dădea seama de asta.

Se apucă să bâjbâie iar la manșete, chiar dacă erau încheiate deja. Nevoia de a se holba la ea era prea puternică. Însă avea să o facă să se simtă stânjenită sau, și mai probabil, să se pună pe el într-o situație stânjenitoare. Dar voia să o privească. Voia să o *memoreze*. Îi voia toate secretele și dorințele, și voia poveștile ei banale, frânturile din trecutul ei care se potriveau precum piesele unui puzzle.

Cât de ciudat era să vrea *să știe* o altă persoană, din toate punctele de vedere. Nu își putea aminti să fi vrut să facă asta înainte.

– Ți-am spus despre copilăria mea, zise el în timp ce căuta în valiză o lavalieră curată și se apucă să și-o lege. Spune-mi despre a ta!

– Ce vrei să știi? întrebă ea.

Părea destul de surprinsă, poate un pic amuzată.

– Te-ai jucat mult pe afară?

– Nu mi-am rupt nici o mână, dacă asta întrebi.

– Nu asta întrebam, dar mă bucur să aud asta.

– Nu putem fi toate Billie, remarcă ea ironic.

– Ce ai spus? întrebă el întorcându-se către ea, convins că nu auzise bine.

– Nimic, spuse ea, clătinând ușor din cap ca și cum ar fi spus că nu merită să vorbească despre asta. Mă prosteam.

Și nu, nu m-am jucat mult pe-afară. Cel puțin, nu ca tine. Preferam să stau în interior și să citesc.

– Poezie? Proză?

– Orice îmi pica în mână. Lui Thomas îi plăcea să-mi spună că sunt un șoarece de bibliotecă.

– Mai degrabă, un dragon al cărților, aș zice eu.

– De ce ai spune asta? întrebă ea râzând.

– Ești mult prea hotărâtă pentru a fi un umil șoarece.

Ea își ridică privirea spre tavan și păru ușor rușinată. Și poate și un pic mândră.

– Sunt destul de sigură că ești singura persoană care m-a considerat vreodată hotărâtă.

– Ai traversat un ocean pentru a-ți salva fratele. Asta mi se pare însăși definiția unei persoane hotărâte.

– Poate, spuse ea cu o voce în care nu se mai simțea sclipirea de mai devreme.

– De ce te-ai întristat dintr-odată? o întrebă el privind-o curios.

– Doar că... începu ea și se gândi o clipă, apoi oftă. Când m-am dus la Liverpool – de acolo am plecat –, nu știu dacă dragostea mea pentru Thomas a fost cea care m-a făcut să acționez.

Edward se îndreptă spre pat și se așeză pe margine, oferindu-și sprijinul în liniște.

– Cred… cred că a fost disperarea, zise ea întorcându-și fața spre fața lui, și el știu că avea să fie bântuit pentru totdeauna de privirea din ochii ei. Nu era tristețe și nici frică. Era ceva mult mai grav – resemnare, ca și cum se uitase în sufletul ei și găsise ceva lipsit de valoare. M-am simțit foarte singură, continuă ea. Și speriată. Nu știu dacă…

Nu își termină imediat propoziția. Edward nu se mișcă, lăsând ca tăcerea lui să o încurajeze.

– Nu știu dacă aș fi venit dacă nu m-aș fi simțit atât de singură, termină ea într-un final. Mi-ar plăcea să cred că mă gândeam numai la Thomas și la faptul că avea nevoie de ajutorul meu, dar mă întreb dacă nu cumva aveam, de fapt, nevoie să plec.

– Nu este nici o rușine în asta.

– Nu este? întrebă ea ridicându-și privirea.

– Nu, spuse el cu înflăcărare, luând-o de mâini. Ești curajoasă și ai o inimă autentică și frumoasă. Nu este nici o rușine să ai temeri și să fii îngrijorată.

Dar ea nu se putu uita în ochii lui.

– Și nu ești singură, îi promise el. Nu vei fi niciodată singură.

Așteptă ca ea să spună ceva, să înțeleagă profunzimea afirmației lui, dar nu spuse nimic. Era conștient că încerca să-și revină. Începu, treptat, să respire mai regulat și își îndepărtă delicat o mână din mâinile lui pentru a-și șterge lacrimile care i se strânseseră între gene.

– Aș vrea să mă îmbrac, spuse ea apoi.

Era clar o invitație pentru ca el să plece.

– Bineînțeles, spuse el, încercând să ignore junghiul de dezamăgire din piept.

Ea înclină ușor din cap și îi mulțumi șoptit în timp ce el se ridică și se duse spre ușă.

– Edward, strigă ea.

El se întoarse, simțind cum îl cuprinde un sentiment ridicol de speranță.

– Ghetele tale, îi reaminti ea.

El se uită în jos. Era încă în șosete. Încuviință scurt din cap – nu că asta ar fi ascuns roșeața care îi urca pe gât – și

își luă ghetele înainte de a ieși pe coridor.

Putea să își pună afurisitele de ghete și pe scări.

Capitolul 10

O viață fără evenimente sună minunat acum. Data plecării noastre se apropie amenințător, și nu sunt nerăbdător să traversez oceanul. Știi că va dura aproape cinci săptămâni ca să ajung în America de Nord? Mi s-a spus că este mai scurtă călătoria de întoarcere – vânturile bat predominant de la vest la est și astfel împing nava. Cu toate acestea, asta mă liniștește puțin. Nu ni s-a spus o dată preconizată a întoarcerii.

Edward mă roagă să-ți transmit salutări și să nu-ți spun că este un marinar îngrozitor.

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Atunci când Cecilia îl găsi pe Edward în camera de zi de la Devil's Head, acesta lua micul-dejun. Și era încălțat.

– Oh, nu, spuse ea, când el împinse scaunul pentru a se ridica. Te rog!

El încremeni preț de câteva secunde, apoi încuviință din cap. Îl afecta, observă ea, să renunțe la manierele lui de gentleman. Dar era bolnav. În curs de vindecare, dar bolnav. Cu siguranță avea dreptul să-și păstreze energia de câte ori era cu putință.

Și ea avea sarcina de a se asigura că el făcea asta. Era de datoria ei. Poate că el nu conștientiza că îi datora asta, dar

ea, da. Profita de caracterul și de numele lui. Cel puțin îl putea ajuta să-și recapete sănătatea.

Se așeză în partea opusă lui, mulțumită să vadă că părea să mănânce mai mult decât cu o zi înainte. Era convinsă că slăbiciunea care se prelungea era mai puțin din cauza rănii și mai mult din cauza faptului că nu mâncase timp de o săptămână.

Obiectivul zilei: Să se asigure că Edward avea să mănânce cât trebuia.

Era, cu siguranță, mai ușor decât scopul zilei precedente, care fusese să înceteze să mai mintă atât de mult.

– Îți place mâncarea? întreabă ea politicos. Nu îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a-i identifica stările, dar plecase din cameră într-o grabă ciudată, fără ca măcar să se fi încălțat. E drept că ea îi spusese că voia să se îmbrace – ceea ce se gândea că dădea de înțeles că dorea un pic de intimitate –, dar cu siguranță nu fusese o cerere nerezonabilă.

– Este chiar bună, mulțumesc, spuse el, împăturind ziarul pe care îl citea cu atenție, și împinse o farfurie cu bacon și cu ouă spre ea.

– Este ceai? întrebă Cecilia plină de speranță.

– Nu în această dimineață, mă tem. Dar – își înclină capul spre un ziar de lângă farfuria lui – am primit o invitație.

Ceciliei îi luă câteva clipe să priceapă ceea ce ar fi trebuit să fie o afirmație simplă

– O invitație? Unde?

Și, mai la subiect, de la cine? Din câte știa ea, singurele persoane care aflaseră că ea și Edward erau căsătoriți erau

câţiva ofiţeri din armată, medicul şi bărbatul care curăţa podelele în biserica-spital.

Sau, mai degrabă, erau singurele persoane care *credeau* că ştiau.

Încercă să schiţeze un zâmbet. Cu fiecare clipă care trecea, plasa ei devenea din ce în ce mai încâlcită.

– Te simţi rău? o întrebă Edward.

– Nu, răspunse ea prea repede. Sunt bine. De ce întrebi?

– Ai o expresie ciudată, îi explică el.

– Doar îmi este foame, probabil, spuse ea, dregându-şi vocea.

Dumnezeule, era o mincinoasă îngrozitor de proastă.

– Este de la guvernatorul Tryon, spuse Edward, dându-i invitaţia peste masă. Organizează un bal.

– Un bal. Acum? întrebă Cecilia clătinând din cap uimită.

Femeia de la brutărie îi spusese că viaţa socială era în continuare agitată în New York, dar părea bizar, cu luptele care se dădeau atât de aproape.

– Fata lui împlineşte 18 ani. Mi s-a spus că a refuzat să nu marcheze momentul.

Cecilia ridică invitaţia – Doamne, Dumnezeule, de unde lua cineva pergament în New York? – şi citi, în cele din urmă, cuvintele. Cu siguranţă, onorabilul căpitan şi doamna Rokesby fuseseră invitaţi la o petrecere care urma să aibă loc peste trei zile.

– Nu am cu ce să mă îmbrac, spuse ea, acesta fiind primul lucru care îi veni în minte.

– Vom găsi ceva, răspunse Edward ridicând din umeri,

Ea îşi dădu ochii peste cap. Era *aşa* tipic masculin.

– În trei zile?

– Nu e lipsă de croitorese care au nevoie de un ban.

– Pe care eu nu îl am.

El se uită la ea ca și cum tocmai își pierduse o bucată de creier.

– Dar eu am. Și, astfel, și tu.

– Te-ai fi gândit că ne-ar fi putut spune din timp, zise în schimb Cecilia, neputând, sub nici o formă, să-l contrazică, indiferent de cât de mercenară o făcea să se simtă pe dinăuntru.

– Îmi imaginez că invitațiile au fost trimise acum ceva vreme, spuse Edward înclinându-și capul gânditor într-o parte. Însă eu am revenit de curând.

– Bineînțeles, spuse ea în grabă.

Oh, Doamne, ce avea să facă în privința *asta?* Nu se putea duce la un bal organizat de guvernatorul regal al orașului New York. Își spusese că singurul motiv pentru care continua cu această șaradă era pentru că nimeni nu ar afla.

Își mușcă cu putere obrazul. Nimeni în afară de guvernator, soția lui și orice al conducător loialist din oraș.

Care s-ar fi putut întoarce într-un final în Anglia.

Unde s-ar putea întâlni cu membrii familiei lui Edward.

Și să-i întrebe despre mireasa lui.

Dumnezeule mare!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Edward.

Ea ridică privirea.

– Te încrunți.

– Da? întrebă ea, sincer surprinsă că nu izbucni într-un râs isteric.

El nu îi răspunse, dar expresia lui extrem de răbdătoare îi spunea că, da, se încrunta.

Cecilia urmări cu degetul scrisul elegant al invitației.

– Nu ți se pare surprinzător că sunt inclusă în invitație?

– Ești soția mea, spuse el, în timp ce făcu un gest ce transmitea un mesaj de genul „Ce naiba vorbești?!“

– Dar, dar cum putea ști guvernatorul?

– Presupun că știe de luni bune, spuse Edward tăind o bucată mică din felia sa de bacon.

Ea se uită la el cu chipul lipsit de expresie.

– Îl cunoști pe guvernator? întrebă ea, dorindu-și ca vocea să nu îi fie așa pițigăiată.

– Mama mea este prietenă cu soția lui, spuse el după ce își băgă în gură bucata de bacon și o mestecă.

– Mama ta, repetă ea tâmp.

– Cred că și-au făcut jurămintele la Londra împreună, spuse el. Era o moștenitoare excelentă, adăugă, încruntându-se.

– Mama ta?

– Doamna Tryon.

– Oh!

– De fapt, și mama, dar nu se compară cu mătușa Margaret.

Cecilia îngheță.

– *Mătușa*... Margaret?

– Este nașa mea, spuse el fluturând dintr-o mână, ca și cum *asta* ar fi liniștit-o.

Cecilia își dădu seama că ținea de câteva secunde în aer o furculiță plină cu ou. Încheietura i se răsuci, iar gălbenușul îi căzu în farfurie.

– Soția guvernatorului este nașa ta? întrebă ea prelung.

– Și a surorii mele, spuse el. Nu este cu adevărat mătușa noastră, dar i-am spus așa de când mă știu.

Cecilia își înclină capul ca și cum ar fi încuviințat și, deși conștientiză că buzele îi erau oarecum întredeschise, nu părea să fie în stare să le închidă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, neștiutor cum era.

Ei îi luă ceva timp să formuleze o replică.

– Nu te-ai gândit să-mi spui că nașa ta este căsătorită cu guvernatorul regal al orașului New York?

– Chiar nu a venit vorba despre asta.

– Dumnezeule, spuse Cecilia și se lăsă pe spate în scaun.

Acea pânză încâlcită a ei? Devenea din ce în ce mai mizerabil de complicată. Și, dacă exista un singur lucru de care era sigură, acela era că nu se putea duce la acel bal și să o cunoască pe nașa lui Edward. O nașă știa lucruri. Ar ști, de exemplu, că Edward fusese „aproape“ logodit, însă nu cu Cecilia.

Se prea putea chiar să o cunoască pe logodnică. Și cu siguranță avea să vrea să știe de ce renunțase Edward la o alianță cu familia Bridgerton pentru a se căsători cu o neica-nimeni precum Cecilia.

– Guvernatorul, repetă Cecilia, abia rezistând tentației de a-și lăsa capul să-i cadă în mâini.

– Este doar un bărbat, spuse Edward, deloc de ajutor.

– Spune fiul unui conte.

– Ce snoabă ești, comentă el chicotind.

Ea se simți jignită. Nu era perfectă, și zilele astea nici măcar sinceră nu era, dar nu era o snoabă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că scoți în evidență rangul său, ca pe un defect, zise el zâmbind în continuare.

– *Nu* fac asta. Dumnezeule, nu. Fac chiar contrariul. Scot în evidență poziția *mea*.

– Nu te prosti, spuse el întinzându-se după mai multă mâncare.

– Sunt o neica-nimeni.

– Asta, zise Edward ferm, este complet neadevărat.

– Edward...

– Ești soția mea.

Asta era cu siguranță neadevărat. Cecilia își puse o mână la gură pentru a nu râde. Sau pentru a nu plânge.

Ori ambele.

– Chiar dacă nu am fi căsătoriți, ai fi un invitat de seamă la festivități.

– Cum guvernatorul nu ar avea habar de existența mea, nu aș fi invitată la festivități.

– Cred că ar ști cine ești. Reține chiar bine numele, și sunt sigur că la un moment dat Thomas a spus că are o soră.

– Thomas îl cunoaște pe guvernator? îl întrebă Cecilia, aproape înecându-se cu mâncarea.

– A luat cina cu mine acolo de câteva ori, spuse Edward nonșalant.

– Bineînțeles, zise Cecilia. Pentru că... bineînțeles.

Toate astea trebuiau să înceteze. Lucrurile scăpau de sub control. Era... era...

– De fapt, spuse Edward amuzat, ar putea fi de ajutor.

– Poftim?

– Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Își ridică privirea, sprâncenele unindu-i-se deasupra ochilor lui albaștri. Ar trebui să apelăm la ajutorul guvernatorului Tryon pentru a-l găsi pe Thomas.

– Crezi că ar ști ceva?

– Probabil nu, dar știe cum să pună presiune pe oamenii care trebuie.

Cecilia înghiți în sec, străduindu-se să nu înceapă să plângă de nervi. Se întâmpla din nou. Acel adevăr simplu, de care nu putea scăpa. Când era vorba despre căutarea fratelui ei, tot ce conta era să cunoască oamenii potriviți.

Neliniștea i se citea pesemne pe față, pentru că Edward se întinse și o mângâie pe mână.

– Nu trebuie să te simți inconfortabil, îi spuse el. Ești fiica unui gentleman și acum nora contelui de Manston. Ai tot dreptul să participi la balul acela.

– Nu este vorba de asta, spuse Cecilia, deși era un pic.

Nu avea deloc experiență în ceea ce privea interacțiunea cu oficiali de rang înalt. Dar apoi, nu avea experiență nici în interacțiunea cu fiul unui conte, dar se părea că avea o căsătorie falsă cu unul.

– Știi să dansezi? o întrebă Edward.

– Bineînțeles că știu să dansez, aproape se răsti ea.

– Atunci te vei descurca.

– Habar nu ai, nu-i așa? spuse ea uitându-se fix la el.

El se lăsă pe spate în scaunul său, împingându-și obrazul stâng cu limba. Ea își dădu seama că făcea asta destul de des. Nu era însă încă sigură ce însemna acest gest.

– Sunt multe lucruri despre care habar nu am, spuse el cu o voce mult prea calmă pentru a fi confundată cu amabilitatea. Evenimentele din ultimele trei luni, de exemplu. Cum am ajuns să am un cucui de mărimea unui ou de struț. Cum am ajuns să fiu căsătorit cu *tine.*

Cecilia nu mai respira.

– Dar ceea ce *știu,* continuă el, este că îmi face o mare plăcere să-ți cumpăr o rochie drăguță și să merg la un eveniment nevinovat cu tine la braț. Se aplecă în față, ochii strălucindu-i cu o ardoare ciudată, de nedescifrat. Va fi plăcut și inofensiv de normal. Știi cât de mult am tânjit după lucrurile plăcute, inofensive și normale?

Cecilia nu spuse nimic.

– M-am gândit eu că nu, șopti el. Așa că hai să-ți cumpărăm o rochie, da?

După cum se dovedi, nu era simplu să se facă o rochie de seară în trei zile. O croitoreasă chiar începu să plângă când auzi suma de bani pe care Edward era dispus să o cheltuiască. Nu o putea face, îi zise ea în lacrimi. Nu fără încă 40 de perechi de mâini.

– Îi iei dimensiunile? o întrebă Edward.

– La ce bun? ripostase Cecilia, exasperată.

– Fă-mi pe plac, insistă el și apoi o duse înapoi la Devil's Head cât timp el îi făcu o vizită nașei sale.

Ei îi plăcuseră mereu lucrurile frumoase, atât pentru ea, cât și pentru fiica ei, și Edward era aproape sigur că putea fi convinsă să împartă.

Guvernatorul și doamna Tryon locuiau cu fiica lor într-o casă închiriată la marginea orașului – cu excepția unei vizite înapoi în Anglia – de când locuința guvernatorului arsese din temelii, în 1773. Edward nu era în New York la acel moment, dar auzise tot ce se întâmplase de la mama lui, care știa totul de la Margaret Tryon. Pierduseră tot ce aveau și aproape că își pierduseră și fiica. Micuța Margaret – căreia îi spuneau, de obicei, May, pentru a o deosebi de mama ei – supraviețuise numai datorită vigilenței guvernantei ei, care o aruncase de la etajul al doilea pe un morman de zăpadă.

Edward trase adânc aer în piept în timp ce majordomul îl primi pe coridor. Trebuia să rămână calm. Margaret Tryon nu era o femeie proastă, și nici măcar nu avea sens să încerce să dea impresia că se bucura de o stare de sănătate perfectă.

– Arăți îngrozitor, spuse ea de îndată ce el intră în camera de zi.

– Amabilă ca de obicei, mătușă Margaret, replică el.

Ea ridică dintr-un umăr așa cum făcea de obicei – o amintire din perioada pe care o petrecuse cu francezii, îi spusese ea mereu, deși nu era sigur când, mai exact, petrecuse ea timp cu francezii –, apoi îi întinse obrazul să-l sărute, ceea ce el făcu pe dată, conștiincios.

Ea se retrase, măsurându-l din priviri.

– Nu aș mai fi considerată nașa ta dacă nu aș sublinia că ești palid, ai ochii tulburi și ai slăbit vreo șase kilograme.

El avu nevoie de câteva momente pentru a digera vorbele ei, apoi spuse:

– Arăți minunat.

– Mereu ai fost un băiat încântător, zise ea zâmbind.

Edward refuză să sublinieze că avea mai bine de 30 de ani. Era destul de sigur că nașele aveau dreptul legal să își numească protejații „băieți“ sau „fete“ până când se răsuceau în mormânt.

– Sunt foarte supărată pe tine, spuse Margaret uitându-se spre el, după ce sună după ceai.

El ridică dintr-o sprânceană în timp ce se așeză în fața ei.

– Am așteptat vizita ta. Te-ai întors de la New York de mai bine de o săptămână, nu-i așa?

– Am petrecut primele opt zile sau cam așa ceva inconștient, spuse el calm.

– Ah! Își lipi strâns buzele și își înăbuși emoțiile. Nu mi-am dat seama.

– Cred că asta este și explicația pentru faptul că arăt îngrozitor, după cum ai spus.

– Când îi voi scrie din nou mamei tale, zise ea după ce se uită la el îndelung, nu îi voi face o descriere amănunțită a felului în care arăți. Sau, cel puțin, nu una adevărată.

– Apreciez asta, spuse Edward cu sinceritate.

– Bine, replică Margaret. Bătu cu degetele în marginea scaunului său, ceea ce făcea adesea când nu se simțea confortabil să-și arate sentimentele. Cum te simți?

– Mai bine ca ieri.

Ceea ce, presupunea el, era ceva pentru care trebuia să fie recunoscător.

Cu toate acestea, nașa lui nu era satisfăcută cu acest răspuns.

– Asta poate însemna orice.

Edward se gândi la starea lui actuală de sănătate. Durerea surdă de cap devenise atât de constantă, încât aproape putea să o ignore. Mult mai supărătoare era lipsa lui de putere. Trebuise să se oprească timp de aproape un minut după ce urcase jumătate dintre scările până la ușa nașei lui. Și nici măcar pentru a-și trage sufletul. Avusese nevoie de timp pentru a găsi energia să-și miște picioarele. Și vizita la croitoreasă cu Cecilia îl lăsase complet vlăguit. Îi plătise birjarului dublu pentru a-l duce pe drumul (foarte) lung de la Devil's Head la casa familiei Tryon, astfel încât să poată închide ochii și să nu se miște în tot acest timp.

Dar mătușa Margaret nu trebuia să știe nimic din toate astea.

– Merg fără să fiu ajutat, ceea ce este o îmbunătățire, spuse el zâmbindu-i.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Încă sunt extenuat, recunoscu el, și mă doare capul. Dar starea mea se îmbunătățește, și sunt în viață, așa că încerc să nu mă plâng.

– Foarte stoic din partea ta. Sunt de acord. Nu mi-ai spus că te-ai căsătorit, adăugă ea schimbând subiectul

înainte ca el să poată înclina din cap în semn de mulțumire.

– Am spus puținor persoane.

– Definește ce înseamnă asta, îi ceru ea, cu ochii mijiți.

– Ei bine, în legătură cu asta... Edward expiră în timp ce încercă să-și dea seama cum să îi explice cel mai bine situația lui actuală uneia dintre puținele persoane din America de Nord care îl cunoștea de dinainte de venirea sa pe continent. De asemenea, și singura persoană care o cunoștea pe mama lui, lucru probabil mult mai relevant.

– Spune tot! îl îndemnă Margaret Tryon după zece secunde de răbdare fățișă.

Edward zâmbi la auzul cuvintelor ei. Nașa lui era renumită pentru firea ei directă.

– Se pare că mi-am pierdut un pic din memorie.

Ea rămase cu gura căscată și chiar se aplecă în față.

Edward s-ar fi felicitat pentru că îi fisurase aparența imperturbabilă dacă nu ar fi fost propria lui rană motivul nefericit pentru această fisură.

– Fascinant! spuse ea, ochii strălucindu-i de ceea ce putea fi descris doar drept interes academic. Nu am mai auzit despre un astfel de lucru. Ei bine, nu, te rog să mă scuzi, bineînțeles că am auzit. Dar mereu a fost o poveste de genul acela... cineva cunoaște pe altcineva care crede că a auzit că o altă persoană a spus că la un moment dat a întâlnit pe cineva... Știi ce vreau să spun.

– Într-adevăr, răspunse Edward după ce se uită țintă la ea o clipă.

– Cât de mult ai uitat?

– Cam trei sau patru luni, după cele mai bune calcule ale mele. Este dificil, spuse el ridicând din umeri, pentru

că nu prea pot spune care este ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

– Fascinant! zise Margaret din nou, lăsându-se pe spate.

– Mai puțin când este memoria ta cea care a dispărut pe neașteptate.

– Sunt convinsă. Iartă-mă! Dar trebuie să recunoști, dacă ar fi fost altcineva în locul tău, ai fi fost și tu fascinat.

Edward nu era așa sigur de asta, dar era convins că ea ar fi fost. Nașa lui fusese mereu interesată de partea academică și științifică, până în punctul în care alții o criticau adesea că nu avea o minte feminină. Cum era de așteptat, mătușa Margaret lua asta drept un compliment.

– Spune-mi, începu ea, vocea îndulcindu-i-se un pic. Ce pot face pentru a te ajuta?

– În legătură cu memoria mea? Mă tem că nimic. În legătură cu soția mea? Are nevoie de o rochie.

– Pentru bal? Bineînțeles că are nevoie. Poate avea una dintre rochiile mele. Sau dintre ale lui May, adăugă ea. Va trebui modificată, bineînțeles, dar poți plăti pentru asta.

– Mulțumesc, spuse Edward înclinându-și capul. Este exact ce speram să spui.

– E o nimica toată, zise Margaret, făcând un semn cu mâna. Dar spune-mi, o cunosc pe fata aceasta?

– Nu, dar cred că l-ai cunoscut pe fratele ei, Thomas Harcourt.

– Nu îmi amintesc numele, spuse ea încruntându-se.

– A venit la cină cu mine. Cred că anul trecut.

– Prietenul tău cel blond? Oh, corect! Un tip îndeajuns de agreabil. Te-a convins să te căsătorești cu sora lui?

– Așa mi s-a spus.

Edward își regretă imediat vorbele. Mătușa Margaret se repezi asupra lor ca un câine de vânătoare.

– Așa *ți s-a spus?* Ce naiba înseamnă asta?

– Uită că am spus ceva, zise Edward.

Nu avea să uite, bineînțeles, dar el trebuise să încerce.

– Vei explica totul chiar acum, Edward Rokesby, altfel jur că îi voi scrie mamei tale și voi *înrăutăți* situația.

Edward își frecă tâmplele. Asta era tot ce îi lipsea. Margaret nu ar fi dus niciodată la bun sfârșit amenințarea; o iubea mult prea mult pe mama lui pentru a o îngrijora în mod inutil. Dar nici nu avea să îl lase să plece din casa ei până când nu îi răspundea în mod satisfăcător la întrebări. Și, având în vedere actuala lui lipsă de energie, dacă se ajungea la agresiune fizică, probabil ea ar câștiga.

– Îți amintești acele luni despre care ți-am spus? Cele pe care nu prea mi le amintesc?

– Îmi spui că nu îți amintești să te fi căsătorit cu ea?

Edward deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise la loc. Nu putu să răspundă.

– Dumnezeule, băiatule, au fost martori?

Din nou, nu avea nici un răspuns.

– Ești sigur că ești cu adevărat căsătorit cu ea?

– Da, spuse el, căci de asta era sigur.

– Cum? întrebă ea aruncându-și mâinile în aer într-un gest de disperare.

– Pentru că o cunosc.

– *Da?*

Edward strânse marginea scaunului său. Ceva fierbinte și furios îi inundă venele, și ducea o luptă să-și mențină tonul ferm și egal.

– Ce insinuezi, mătușă?

– Ai văzut vreun document? Ați consumat căsătoria?

– Asta nu este treaba ta.

– *Tu* ești treaba mea și ai fost din ziua în care am stat alături de mama ta în catedrala Canterbury și i-am promis că te voi veghea de-a lungul vieții tale creștinești. Sau ai uitat asta?

– Recunosc că amintirea mea cu privire la acea zi este neclară.

– *Edward.*

Poate că ea își pierduse răbdarea cu el, dar nici el nu mai avea multă răbdare cu ea.

– Am să te rog să nu pui la îndoială onoarea și sinceritatea soției mele, spuse el cu voce calmă.

– Ce a făcut? întrebă Margaret cu ochii mijiți. Te-a sedus, nu-i așa? Ești sub vraja ei.

– Încetează! se răsti Edward, ridicându-se nesigur în picioare.

La naiba, spuse în timp ce se prinse de marginea mesei pentru a-și menține echilibrul.

– Dumnezeule, ești mai rău decât am crezut, spuse Margaret. Se grăbi să se ducă alături de el și practic îl trânti înapoi pe scaun. Gata! Stai cu mine!

Pentru o clipă, Edward fu tentat să accepte. Cu siguranță s-ar simți mult mai confortabil aici decât la Devil's Head. Dar cel puțin la han aveau intimitate. Erau înconjurați de străini, dar erau oameni cărora nu le păsa prea mult de ceea ce făceau ei. Aici, la familia Tryon, fiecare mișcare a sa – și, mult mai grav, a Ceciliei – ar fi urmărită, disecată și apoi transmisă către mama lui într-un raport săptămânal.

Nu, nu voia să se mute la nașa lui.

– Mă simt destul de confortabil în locuința mea curentă, îi spuse el. Apreciez invitația ta.

– Îmi vei permite să îți pun o întrebare? spuse Margaret, vizibil dezamăgită de comportamentul lui.

El încuviință din cap.

– Cum știi?

– Cum știu ce? replică el după ce așteptase ca ea să detalieze.

– Cum știi că îți spune adevărul?

– Pentru că o cunosc, spuse el neavând nevoie să se gândească la răspuns.

Și o cunoștea. Poate că îi știa fața doar de câteva zile, dar îi cunoștea inima de mult mai mult timp. Nu se îndoia de ea. Nu ar putea niciodată să se îndoiască de ea.

– Dumnezeule, spuse Margaret. O iubești.

Edward nu spuse nimic. Nu o putea contrazice.

– Prea bine, zise ea oftând. Poți urca scările?

El se uită la ea. Despre ce naiba vorbea?

– Tot ai nevoie de o rochie, nu-i așa? Nu am habar ce i s-ar potrivi noii doamne Rokesby și aș prefera să nu le pun pe menajerele mele să golească dulapurile și să aducă hainele în camera de zi.

– Ah, da, bineînțeles. Și, da, pot urca.

Și totuși, era recunoscător pentru balustradă.

Capitolul 11

Bietul ~~locote...~~ căpitan Rokesby! Sper că traversarea nu a fost atât de îngrozitoare cum te-ai temut. Cel puțin, recenta nouă promovare îți va aduce un pic de confort. Cât de mândră sunt că ați fost avansați amândoi la gradul de căpitan!

Noi suntem toți bine aici, în sat. Am fost la întâlnirea locală acum trei nopți, și, ca de obicei, au fost două doamne pentru fiecare gentleman. Am dansat doar de două ori. Și a doua oară a fost cu vicarul, așa că nu cred că se pune.

Biata ta soră va rămâne fată bătrână!

Ha, dar nu îți face griji. Sunt perfect mulțumită. Sau măcar imperfect de mulțumită. Există așa ceva? Cred că ar trebui.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Și, astfel, în după-amiaza zilei în care avea loc balul guvernatorului, Edward puse o cutie mare pe patul pe care îl împărțea – dar pe care, de fapt, nu îl împărțea – cu soția sa.

– Ai cumpărat ceva? îl întrebă ea.

– Deschide și uită-te!

– Ce este? întrebă ea uitându-se la el în timp ce se așeză pe marginea patului.

– Nu am voie să-i fac un cadou soției mele?

Cecilia se uită la cutie, împachetată oarecum festiv cu o fundă mare roșie, și apoi înapoi la el.

– Nu mă așteptam la un cadou, spuse ea.

– Un motiv în plus să-ți fac unul, replică el împingând un pic mai aproape cutia. Deschide-o!

Ea desfăcu funda cu mâinile delicate înainte de a sălta capacul cutiei.

Icni.

El rânji. Fusese un icnet de încântare.

– Îți place? întrebă el, chiar dacă era evident că îi plăcea.

Cu gura în continuare căscată de uimire, ea se întinse să atingă mătasea fină ce stătea cuibărită în cutia croitoresei. Era de culoarea mării, într-o nuanță un pic mai închisă pentru a se potrivi cu ochii ei. Dar, când Edward o văzuse în garderoba lui May Tryon, știuse că era rochia potrivită pe care să o ducă la croitoreasă pentru modificări.

Nu era sigur dacă May Tryon aflase că făcuse cadou rochia ei de mătase; nu era acasă când mama ei deschisese larg ușile dulapului ei. Edward își notă în minte să-i mulțumească pentru generozitate înainte ca tânăra să descopere din greșeală. Și, în afară de asta, la cum îi cunoștea pe cei din familia Tryon, May avea să poarte ceva nou, spectaculos și teribil de scump. Nu ar invidia-o pe Cecilia pentru rochia ei modificată.

– De unde o ai? îl întrebă Cecilia.

– Am secretele mele.

Uimitor, ea nu insistă cu întrebările. În schimb, scoase rochia din cutie, ridicându-se pentru a o ține în fața ei.

– Nu avem oglindă, spuse ea, încă uimită.

– Atunci va trebui să ai încredere în ochii mei, zise el. Ești radiantă.

Adevărul fie spus, Edward nu știa multe despre moda doamnelor. Mătușa Margaret îl avertizase că rochia aleasă de el nu era chiar la modă, dar lui i se păruse la fel de bună ca orice altceva văzuse la balurile din Londra.

Dar apoi, trecuseră câțiva ani de când fusese el la un bal în Londra, și bănuia că pentru Margaret Tryon moda se măsura mai degrabă în luni, nu în ani.

– Are două părți, spuse el, venindu-i în ajutor. Partea... ăăă... interioară și cea exterioară.

– Jupon și rochie, șopti Cecilia. Și un corsaj. De fapt, trei părți.

– Bineînțeles, spuse el dregându-și vocea.

Ea atinse cu delicatețe broderia argintie, care cobora și urca în vârtejuri pe toată lungimea fustei. Știu că ar trebui să spun că este prea frumoasă, șopti ea.

– De fapt, nu ar trebui să spui asta.

– Nu am avut niciodată ceva atât de frumos.

Asta, se gândi Edward, era o tragedie de proporții epice, dar simți că ar suna exagerat să spună asta.

Ea își înălță capul, uitându-se la el cu o privire care spunea că tocmai își dăduse seama de ceva.

– Am crezut că nu mergem la balul guvernatorului.

– De ce ai crede asta?

– Pentru că nu aveam cu ce să mă îmbrac, spuse ea pufnind.

El zâmbi, pentru că ea conștientiză absurditatea cuvintelor ei imediat ce le rosti.

– Probabil sunt teribil de superficială, oftă ea.

– Pentru că îți plac lucrurile frumoase? întrebă el aplecându-se și punându-și gura periculos de aproape de urechea ei. Atunci ce spune asta despre mine? Faptul că îmi place să văd lucruri frumoase pe tine?

Sau jos de pe ea. Dumnezeule, când o urmărise pe croitoreasă împachetând rochia în cutie, nu se putuse abține să nu se uite cu atenție la încuietori. Asta nu urma să fie noaptea în care avea să facă, într-un final, dragoste cu soția sa, de asta era sigur. Încă era prea slăbit și mult prea vanitos ca să riște să facă o treabă proastă.

Dar, chiar și așa, o dorea. Și își jură că într-o zi avea să îi dea jos rochia, desfăcând-o ca și cum ar fi fost cadoul lui. Avea să o așeze pe pat, să îi desfacă picioarele și...

– Edward?

El clipi. Când privirea i se focaliză asupra ei, ea părea oarecum îngrijorată.

– Te-ai înroșit un pic, spuse ea, atingându-i fruntea cu dosul palmei. Ai temperatură?

– A fost o zi călduroasă, minți ei. Nu crezi?

– Nu, nu chiar.

– Tu nu porți o haină din lână, spuse el în timp ce își descheie jacheta roșie și și-o dădu jos. Sunt sigur că mă voi simți mai bine dacă voi sta un pic lângă fereastră.

Ea se uită curioasă la el, încă ținând la piept rochia.

– Nu vrei să deschid fereastra? întrebă ea când el se așeză pe scaun.

Fără nici un cuvânt, el se aplecă și o deschise.

– Ești sigur că ești în regulă?

– Sunt bine, o asigură el.

Se simțea ca un prost. Și probabil că și arăta ca un prost, dar merita să îi vadă fața când se uita la rochia aceea verde pal.

– Chiar este frumoasă, spuse ea, privind-o cu o expresie care aproape era...

Tristă?

Nu, asta nu putea fi corect.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse ea, cu mintea în altă parte, încă uitându-se la rochie. Nu, repetă și clipi, apoi se uită direct în ochii lui. Nu, bineînțeles că nu. Doar că… ăăă... trebuie să…

El se uită la ea preț de o clipă, întrebându-se ce naiba era de vină pentru schimbarea bruscă a înfățișării ei.

– Cecilia?

– Trebuie să fac ceva, spuse ea.

Dar suna mai degrabă ca un anunț.

– Bine, zise el încet.

Ea își înșfăcă geanta și se grăbi spre ușă, oprindu-se cu degetele pe mâner.

– Va dura doar o clipă. Sau câteva clipe, dar nu mult.

– Voi fi aici când te vei întoarce, spuse el.

Ea înclină ușor din cap, se uită cu jind la rochia de pe pat și o zbughi afară din cameră.

Edward privi spre ușă pentru o clipă, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Tatăl lui îi spusese întotdeauna că femeile erau un mister. Poate Cecilia se gândise că trebuia să-i cumpere un cadou, din moment ce el îi luase ei unul. Ar trebui să știe mai bine de-atât.

Cu toate acestea, nu se putu abține să nu se întrebe ce i-ar alege.

Se ridică de pe scaun, aranjă fereastra astfel încât să nu fie deschisă prea larg și se așeză în vârful patului. Nu intenționa să adoarmă, dar, când o făcu…

Avea un zâmbet prostuț pe față.

„Oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog!“

Cecilia se grăbi pe stradă, rugându-se cu fiecare părticică a sufletului ei să mai găsească la colțul străzii căruțul cu fructe, pe care îl văzuse dimineață.

Crezuse că problema balului organizat de guvernator se lămurise cu două zile în urmă, când nu reușiseră să găsească o croitoreasă care să facă rochia în timpul util. Dacă nu avea rochie, nu se putea duce. Era atât de simplu.

Apoi afurisitul de bărbat trebuise să se ducă să-i găsească cea mai frumoasă rochie din istoria rochiilor, și, Dumnezeule, voia să plângă din cauza nedreptății, pentru că își dorea cu adevărat să poarte rochia aceea.

Dar nu se putea duce la balul guvernatorului. Pur și simplu, nu putea. Aveau să fie prea mulți oameni. Sub nici o formă nu putea păstra minciuna în cercul restrâns de acum dacă avea să fie prezentată înaltei societăți din New York.

Cecilia își mușcă buza. Putea face un singur lucru care îi garanta că nu trebuia să se ducă la balul guvernatorului. Ar fi îngrozitor, dar era disperată.

Atât de disperată, încât era dispusă să mănânce o căpșună.

Știa ce ar urma să se întâmple. Nu ar fi frumos. Mai întâi, ar începe să i se păteze pielea. Atât de tare, încât căpitanul portului ar decreta o epidemie de varicelă dacă ar vedea-o. Și ar mânca-o ca naiba. Încă avea două cicatrici pe brațe de ultima dată când mâncase din greșeală o căpșună. Se scărpinase până la sânge. Nu se putuse abține.

Apoi stomacul i s-ar revolta. Și, cum mâncase o masă mult înainte ca Edward să apară cu rochia, revolta ar fi de proporții epice.

Timp de aproape 24 de ore, ar fi întruparea suferinței. O harababură umflată, cu mâncărimi de piele și vărsături. Poate că ar fi amețită timp de câteva zile, dar și-ar reveni. Dar dacă Edward o considerase vreodată atrăgătoare...

Ei bine. Asta l-ar lecui.

Se grăbi pe după colț, spre Pearl Street, căutând cu privirea de-a lungul străzii. Căruțul cu fructe era încă acolo.

Oh, slavă Domnului! Cecilia practic alergă ultimii metri, oprindu-se brusc în fața căruțului domnului Hopchurch.

Obiectivul zilei: Să se otrăvească singură.

Dumnezeule!

– O zi frumoasă, spuse ea.

Cecilia se gândi că probabil nu părea la fel de înnebunită cum se simțea, pentru că el nu dădu înapoi de teamă.

– Cu ce vă pot servi?

Se uită la marfa expusă. Era aproape sfârșitul zilei pentru el, așa că nu rămăsese mare lucru. Câțiva castraveți micuți, câteva bucăți din porumbul care creștea atât de bine aici. Și, în colț, cea mai mare, mai grasă și mai hidoasă căpșună pe care o văzuse ea vreodată. Se întrebă de ce mai era aici, acum, la finalul zilei. Oare toți ceilalți clienți ai lui simțiseră ceea ce ea știa deja? Că piramida roșie pistruiată nu era nimic altceva decât o bombă de suferință și disperare?

Înghiți în sec. Putea face asta.

– Aceea este o căpșună foarte mare, spuse, uitându-se la ea cu dezgust.

Stomacul i se întorcea pe dos numai când se gândea la ea.

– Știu, spuse domnul Hopchurch entuziasmat. Ai mai văzut vreodată una așa mare? Soția mea a fost foarte mândră de ea.

– O voi lua, vă rog, spuse Cecilia, practic înecându-se când spuse cuvintele.

– Nu puteți lua una singură, zise domnul Hopchurch. Le vând la șase bucăți.

– Șase atunci, spuse ea, gândindu-se că așa se explica de ce nu o vânduse, și îi aruncă o privire tristă.

– Aveți un coș? întrebă el întinzându-se să o ia pe cea mare de codiță.

Ea se uită în jos, la mâinile ei. Ce prostuță era! Nu se gândise.

– Nu contează, spuse ea. Nu avea nevoie de șase. Nu cu una așa mare. Voi plăti pentru șase, îi spuse ea, dar o voi lua doar pe aceea.

Domnul Hopchurch se uită la ea ca și cum ar fi fost nebună de-a binelea, dar era mult prea rațional pentru a riposta. Luă banii și îi puse căpșuna imensă în mână. E proaspăt culeasă. Să veniți înapoi să îmi spuneți cum vi s-a părut.

Cecilia era sigură că nu ar fi fost încântat ca ea să facă asta, dar încuviință totuși din cap, mulțumindu-i înainte de a se îndrepta spre un loc liniștit, după colț.

Dumnezeule, acum, trebuia să o mănânce.

Se întrebă dacă așa se simțise și Julieta lui Shakespeare, chiar înainte de a lua otrava. Corpul i se revoltă împotriva a ceva ce știa că nu îi făcea bine. Și corpul ei știa că această căpșună era aproape precum cucuta.

Sprijinindu-se de o clădire, ridică fructul roșu și îl duse aproape de fața ei. Și apoi, în ciuda protestelor stomacului ei, ale nasului și, sincer, ale tuturor părților din corpul ei, luă o mușcătură.

Până la 19.00 în acea seară, Cecilia își dorea să moară.

Edward știa asta pentru că ea spuse foarte clar:

– Vreau să mor.

– Nu, nu vrei, spuse el cu mai mult pragmatism decât simțea. Logic, știa că ea avea să fie bine, că asta se întâmpla

probabil din cauza unui pește stricat mâncat la cină – deși mâncase și el ce mâncase ea, iar el era bine.

Dar era cumplit să o vadă suferind. Vărsase de atât de multe ori, încât ceea ce rămăsese era un lichid roz-gălbui de la bilă. Chiar mai rău, pe piele începuseră să-i apară bube roșii umflate.

– Cred că ar trebui să chemăm un doctor, spuse el.

– Nu, gemu ea. Nu pleca.

– Îți este prea rău, zise el clătinând din cap.

– Nu am nevoie de un doctor, spuse ea prinzându-l de mână cu destul de multă forță încât să-l sperie.

– Ba da, insistă el, ai nevoie.

– Nu, ripostă ea și apoi gemu.

– Ce este?

– Am amețit, șopti ea închizând ochii și stând nemișcată. Nu pot clătina din cap.

Acum, avea amețeli?

– Cecilia, chiar cred…

– Este ceva ce am mâncat, spuse ea repede. Sunt destul de sigură.

El se încruntă. Și el credea la fel, dar era din ce în ce mai grav.

– Ai mâncat pește la cină?

– Aaaahhh! spuse ea și își aruncă brațul peste ochi, deși, din câte își dădea el seama, erau deja închiși. Nu spune un cuvânt!

– Pește?

– Încetează!

– Ce?

– Nu vorbi despre mâncare, mormăi ea.

Se gândi la asta. Poate era ceva ce mâncase. Se mai uită la ea un pic, mai degrabă circumspect decât îngrijorat.

Stătea nemișcată pe pături, cu brațele pe lângă ea precum două bețe perfecte. Încă purta rochia roz cu care fusese îmbrăcată mai devreme, deși el își imagina că avea să fie nevoie să o ducă la curățat. Nu credea că vomase pe ea, dar transpirase destul de mult. Acum, că se gândea, probabil ar trebui să-i mai deschidă corsetul și nasturii, să o facă să se simtă mai confortabil.

– Cecilia?

Ea nu se mișcă.

– Cecilia?

– Nu am murit, îi spuse ea.

– Nu, zise el, încercând să zâmbească. Văd că nu ai murit.

– Doar stau nemișcată, spuse ea.

Și se descurca de minune. Abia îi putea vedea buzele mișcându-i-se.

– Dacă stau nemișcată, continuă ea, vocea fiindu-i un pic tărăgănată, aproape simt că nu o să…

– Vomiți? continuă el.

– Voiam să spun că aproape simt că nu o să mor, zise ea. Sunt destul de sigură că tot voi vomita.

El aduse imediat oala de noapte lângă ea.

– Nu chiar acum, adăugă ea, punând-o deoparte, cu ochii închiși. Dar în curând.

– Când mă aștept mai puțin?

– Nu, spuse ea, răsuflând cu greutate. Mai degrabă, când mă aștept *eu* mai puțin.

El încercă să nu râdă. Aproape că reuși, dar avea senzația că ea îl auzise pufnind. Nu era la fel de îngrijorat cum fusese cu câteva minute în urmă. Dacă încă avea simțul umorului, probabil urma să își revină. Nu era sigur cum de știa asta, dar văzuse destule episoade de

toxiinfecție alimentară pentru a hotărî că probabil ea avea dreptate – mâncase ceva ce nu-i făcuse bine.

Cu toate acestea, umflăturile îl îngrijorau. Era aproape bucuros că nu aveau oglindă. Ei clar nu i-ar fi plăcut ce ar fi văzut.

Se așeză pe marginea patului cu grijă, întinzându-se pentru a o atinge pe frunte. Dar, când salteaua se lăsă sub greutatea lui, Cecilia gemu înspăimântător. Ridică o mână și îl prinse de coapsă.

– Au!

– Îmi pare rău!

– Nu, nu îți pare, spuse el zâmbind.

– Te rog, nu mișca patul!

– Am crezut că nu ai rău de mare, spuse el desfăcând degetele ei pe coapsa lui.

– Nu am.

– În cazul acesta, cred că știi cum ne simțim noi, restul.

– Eram perfect fericită fără să știu.

– Da, șopti el afectuos, cred că erai.

– De ce sună ca și cum te-ai bucura de asta? întrebă ea deschizând un ochi.

– Oh, cu siguranță nu îmi place asta. Dar îți dau dreptate că ai făcut o toxiinfecție alimentară. Și, în timp ce ai compasiunea și grija mea, nu mai sunt foarte îngrijorat în ceea ce privește sănătatea ta.

Ea mormăi. În afară de vomă, probabil era cel mai nepotrivit lucru pentru o lady pe care îl auzi el de pe buzele ei.

Lui i se păru încântător.

– Edward?

– Da?

– Am pete pe față? întrebă ea înghițind cu greutate.

– Mă tem că da.

– Mă mănâncă.

– Încearcă să nu te scarpini, o sfătui el.

– Știu.

El zâmbi. Era cea mai banală conversație.

– Să-ți aduc o cârpă rece?

– Ar fi foarte plăcut, mulțumesc!

Se săltă cu grijă, astfel încât salteaua să nu se miște prea mult. Găsi o cârpă lângă bazinul de apă și o înmuie.

– Pari mai în putere azi, o auzi pe Cecilia spunând.

– Cred că sunt.

Stoarse cârpa și se duse înapoi lângă ea. Ciudat cum funcționa asta. Se simțea cel mai în putere când putea avea grijă de ea.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Pentru ce?

– Știu că voiai să mergi la petrecerea nașei tale în seara aceasta, spuse ea oftând în timp ce el îi puse cârpa pe frunte.

– Vor mai fi petreceri. În afară de asta, oricât de dornic sunt să mă laud cu tine, ar fi fost epuizant. Și ar fi trebuit să te văd dansând cu alți bărbați.

– Îți place să dansezi? întrebă ea uitându-se la el.

– Uneori.

– Doar uneori?

– Depinde de partenera mea, spuse el atingându-i nasul.

Ea zâmbi și, pentru un scurt moment, lui i se păru că vede o umbră de tristețe pe fața ei. Dar trecu atât de repede, încât nu era sigur, și, când vorbi, ea avea o privire obosită, dar limpede.

– Cred că așa este cu multe lucruri în viață.

El o atinse pe obraz, recunoscător dintr-odată pentru acest moment. Atât de recunoscător pentru *ea!*

– Așa cred, șopti el uitându-se în jos.

Ea deja adormise.

Capitolul 12

Nici măcar nu pot pune pana pe hârtie fără ca Edward să vină să mă asigure că, dacă ar fi fost posibil, ar fi fost încântat să danseze cu tine. Oh, acum este supărat. Cred că l-am făcut de râs.

„Fratele tău este o pacoste."

Mi-a confiscat pana! Îl voi ierta numai pentru că am fost prinși în cortul acesta de zile bune. Sunt sigur că nu s-a mai oprit ploaia din 1753.

„Draga mea domnișoară Harcourt, te rog să îl ierți pe fratele tău. Mă tem că umiditatea i-a afectat creierul. Ploaia nu încetează, dar a adus cu sine darul florilor sălbatice, ceva ce nu am mai văzut până acum. Câmpul este o pătură de lavandă și de alb, și nu mă pot abține să nu mă gândesc că ți-ar plăcea foarte mult."

de la Thomas Harcourt (și Edward Rokesby) pentru Cecilia Harcourt

Cecilia își reveni curând, cu excepția câtorva cruste pe picioare, unde nu se putuse abține să nu se scarpine. Își reluă misiunea de căutare a lui Thomas, iar Edward o însoțea adesea. Descoperise că efortul fizic ușor îi dădea putere, așa că, atunci când vremea nu era prea sufocantă, mergeau la braț și se plimbau prin oraș, făcând comisioane și punând întrebări.

Și îndrăgostindu-se.

Ea, cel puțin. Refuză să-și permită să se întrebe dacă și el simțea la fel, deși era mai mult decât evident că îi plăcea compania ei.

Și că o dorea.

Începuse să o sărute de noapte bună. Și de bună dimineața. Și, uneori, și după-amiaza. Și, cu fiecare atingere, cu fiecare schimb de priviri, simțea că aluneca și mai mult în propria minciună.

Dar, oh, cât își dorea să fi fost adevărat.

Ar putea fi fericită cu acest bărbat. Ar putea fi soția lui și să-i poarte copiii, și ar fi o viață *minunată*...

Cu excepția faptului că totul era o minciună. Și, când urma să se năruiască, nu avea să poată scăpa mâncând o căpșună.

Obiectivul pe ziua de azi: Să nu se mai îndrăgostească.

Niciodată vreunul dintre obiectivele ei nu păruse mai greu de atins. Și mai sortit unei inimi frânte.

Deja erau mici semne că Edward își recăpăta memoria.

– Nu am mai făcut asta de ceva timp, spuse el într-o dimineață, întorcându-se spre Cecilia, în vreme ce își lua pe el uniforma.

Cecilia, care citea cartea de poezii pe care o adusese el de acasă, ridică privirea.

– Nu ai mai făcut ce?

– Să-mi pun uniforma, spuse el după ce tăcu câteva clipe înainte de a răspunde, încruntându-se, ca și cum încă se gândea.

– Faci asta în fiecare dimineață, ripostă Cecilia, care folosi o fundă pentru a pune un semn și închise cartea.

– Nu, înainte de asta, zise el și făcu o pauză, clipind de câteva ori. Nu am purtat uniforma în Connecticut, adăugă.

– Ești sigur? întrebă ea înghițind cu greutate și încercând să își lase deoparte neliniștea.

El se uită în jos la el, plimbându-și mâna dreaptă pe lâna roșie care îl distingea ca soldat în Armata Majestății Sale.

– De unde a venit asta?

– Jacheta ta? întrebă ea după câteva clipe în care încercă să-și dea seama la ce se referea. Era în biserică.

– Dar nu o purtam când am fost adus.

Asta, Cecilia fu surprinsă să constate, era o afirmație, nu o întrebare.

– Nu știu, spuse ea. Nu cred. Nu m-am gândit să întreb.

– Nu aș fi putut, decise Edward. Era mult prea curată.

– Poate a spălat-o cineva pentru tine?

– Ar trebui să-l întrebăm pe colonelul Stubbs, spuse el clătinând din cap.

– Bineînțeles.

El nu spuse nimic, dar Cecilia știa că asta însemna că mintea îi gonea nebunește, încercând să găsească marginea unui puzzle căruia încă îi lipseau multe piese. Se uită absent pe fereastră, cu mâna pe picior, și Cecilia nu putu decât să aștepte până când el deveni dintr-odată agitat și se întoarse către ea.

– Îmi mai amintesc ceva, zise el.

– Ce?

– Ieri, când mergeam pe Broad Street. M-a atins o pisică.

Cecilia nu spuse nimic. Dacă fusese vreo pisică, ea nu o observase.

– A făcut chestia aia pe care o fac pisicile, continuă el, și-a frecat capul de piciorul meu, și mi-am amintit. Era o pisică.

– În Connecticut?

– Da. Nu știu de ce, dar cred… cred că îmi ținea companie.

– O pisică, repetă ea.

– Probabil nu înseamnă nimic, spuse el, dar…

Vocea i se stinse și privirea îi deveni din nou absentă.

– Înseamnă că îți amintești, spuse încet Cecilia.

– Da, zise el după câteva clipe, scăpând de privirea absentă.

– Cel puțin este o amintire plăcută cu o pisică, zise ea.

El se uită la ea întrebător.

– Ți-ai fi putut aminti că ai fost mușcat. Sau zgâriat, continuă ea ridicându-se. În schimb, știi că un animal ți-a ținut companie când erai singur.

Ea nu mai spuse nimic, și el făcu un pas înspre ea.

– Asta mă liniștește, recunoscu ea.

– Că nu am fost singur?

Ea încuviință din cap.

– Mereu mi-au plăcut pisicile, spuse el, aproape absent.

– Acum, chiar mai mult, cred.

– Hai să recapitulăm ce-mi amintesc, propuse el uitându-se la ea și zâmbind pe jumătate. Nu purtam uniformă. Era o pisică.

– Ieri ai spus că ai fost într-o barcă, îi reaminti Cecilia. Ajunseseră în apropierea râului, și mirosul puternic de sare din aer îl făcuse să-și aducă aminte ceva. Era într-o barcă, îi spusese. Nu pe un vas, ci în ceva mai mic, ceva ce nu era prevăzut să meargă departe de țărm.

– Cu toate astea, spuse Cecilia, acordând situației mai multă atenție decât făcuse în ziua precedentă, trebuie să fi fost într-o barcă, nu-i așa? Cum altfel ai fi ajuns în Manhattan? Nu există nici un pod către partea aceasta a insulei. Și nu cred că ai înotat.

– Adevărat, șopti el.

Cecilia se uită la el o clipă, apoi nu se putu abține și chicoti.

– Ce este? întrebă el.

– Ai privirea asta, spuse ea. De fiecare dată când încerci să-ți amintești ceva.

– Oh, serios? spuse el încercând să pară ironic, dar ea știa că o tachina.

– Da, ești un pic așa... Se încruntă și se uită în gol. Avea senzația că nu îl imita cum trebuia, și un bărbat mai înțepat ar fi crezut că râdea de el.

– Arăți instabilă psihic, spuse el uitându-se la ea.

– Cred că vrei să spui că *tu* arăți instabil, răspunse ea ducându-și o mână la față. Sunt oglinda ta.

El izbucni în râs, apoi se întinse și o trase spre el.

– Sunt destul de sigur că nu am văzut niciodată nimic mai încântător în oglindă.

Cecilia simți că zâmbește, chiar dacă în minte i se aprinse un beculeț care o avertiza că se apropie o primejdie. Îi era atât de ușor să fie fericită cu el, să fie ea însăși. Dar asta nu era viața ei. Și ea nu era soția lui. Era un rol pe care îl împrumutase, și în cele din urmă avea să-l dea înapoi.

Dar, oricât încerca să nu se simtă prea bine în rolul doamnei Rokesby, era imposibil să reziste zâmbetului lui. El o trase mai aproape și apoi și mai aproape, până când nasul lui se odihnea pe al ei.

– Ți-am spus, începu el, cu vocea plină de bucurie, cât de fericit sunt că erai lângă mine când m-am trezit?

Ea rămase cu gura căscată și încercă să vorbească, dar fiecare cuvânt i se blocase inconfortabil în gât. Nu îi spusese asta, cel puțin nu atât de explicit. Ea clătină din

cap, neputând să-și ia ochii de la el, cufundându-se în căldura din ochii lui albaștri.

– Dacă aș fi știut, continuă el, sunt sigur că ți-aș fi spus să nu vii. De fapt, sunt destul de sigur că ți-aș fi interzis. Pe buze îi apăru ceva între o grimasă și un zâmbet. Nu îmi imaginez, continuă el, că asta te-ar fi oprit.

– Nu eram soția ta când m-am urcat pe vas, spuse ea încet.

Apoi muri un pic când conștientiză că probabil asta era cea mai sinceră afirmație pe care o spusese întreaga zi.

– Nu, zise Edward, presupun că nu erai. Își înclină capul într-o parte și se încruntă în felul acela despre care îl tachinase ea, dar privirea îi rămase alertă. Acum, ce? întrebă el, când văzu cum se uita la el.

– Nimic, doar că *aproape* făceai expresia aceea de mai înainte. Fruntea îți era la fel, dar privirea nu era absentă.

– Mă faci să par atât de atrăgător.

– Nu, spuse ea râzând, este interesant. Cred... începu și apoi făcu o pauză, încercând să-și dea seama la *ce* se gândea. Nu te străduiai să-ți amintești ceva acum, nu-i așa?

– Doar mă gândeam la marile întrebări ale vieții, spuse el.

– Oh, încetează! La ce te gândeai cu adevărat?

– De fapt, cred că trebuie să ne uităm la legile privind căsătoria prin intermediari. Ar trebui să știm data exactă a căsătoriei noastre, nu ești de acord?

Ea încercă să spună „da", însă nu reuși.

Edward trase de manșete, întinzându-și mânecile, astfel încât haina să-i stea bine pe corp.

– Tu ai fost a doua, așa că mă gândesc că data este aceea când l-ai pus pe căpitan să facă ceremonia pentru tine.

Cecilia încuviință ușor din cap – mai mult nu putea face din cauza nodului pe care îl avea în gât.

Dar Edward nu părea să-i observe neliniștea, sau, dacă o observă, probabil se gândi că era emoționată amintindu-și de ziua nunții, pentru că o sărută iute pe buze, îndreptându-se.

– Cred că este timpul să ne începem ziua, spuse el. Mă întâlnesc jos cu colonelul Stubbs în câteva minute și nu pot întârzia.

– Te întâlnești cu colonelul Stubbs și nu mi-ai spus?

– Nu ți-am spus? se miră el. O scăpare, sunt convins.

Cecilia nu se îndoi de asta. Edward nu avea secrete față de ea. Era remarcabil de deschis având în vedere întreaga situație și, atunci când îi cerea părerea, chiar îi asculta răspunsul. Credea că, până la un punct, nu prea avea de ales; cu un gol așa mare în minte, *trebuia* să se bazeze pe judecata ei.

Doar că... nu își putea imagina mulți alți bărbați făcând la fel. Mereu fusese mândră de faptul că tatăl ei îi lăsase în grijă administrarea casei, dar, în sufletul ei, știa că nu făcuse asta pentru că o considera deosebit de capabilă. Nu voise el să-și bată capul cu asta.

– Vrei să mă însoțești? o întrebă Edward.

– La întâlnirea cu colonelul? ripostă Cecilia surprinsă. Nu îmi pot imagina că va dori să fiu acolo.

– Un motiv în plus să vii. Aflu mult mai multe atunci când este într-o stare proastă.

– În cazul acesta, cum aș putea refuza?

Edward deschise ușa și ieși, așteptând-o să-l urmeze pe coridor.

– Pare ciudat că nu este mai săritor, spuse Cecilia. Cu siguranță vrea să-ți recapeți memoria.

– Nu cred că încearcă să fie secretos, răspunse Edward luând-o de braț în timp ce coborau scările, dar, spre deosebire de săptămâna anterioară, făcu asta pentru a fi un gentleman și nu pentru că avea nevoie de sprijinul ei.

Era incredibil cât de mult i se îmbunătățise starea în doar câteva zile. Încă îl durea capul, și bineînțeles că exista acel gol de memorie, dar scăpase de paloarea îngrijorătoare, și deși nu era pregătit pentru un maraton, se putea descurca întreaga zi fără a simți nevoia să se odihnească.

Ceciliei i se părea uneori în continuare obosit, dar Edward îi reproșase că se purta precum o soție.

Cu toate astea, zâmbise când spusese asta.

– Cred, spuse Edward, referindu-se la colonelul Stubbs, că este treaba lui să păstreze secrete.

– Dar cu siguranță nu față de tine.

– Poate, spuse Edward ridicând ușor din umeri. Dar gândește-te la asta: Nu știe unde am fost sau ce am făcut în aceste ultime luni. Cu siguranță nu este în interesul armatei britanice să-mi spună deocamdată un secret.

– Asta este absurd!

– Apreciez susținerea ta necondiționată, comentă el, zâmbindu-i ironic chiar când ajunseseră la parter, dar colonelul Stubbs trebuie să fie sigur de loialitatea mea înainte de a-și dezvălui intențiile.

Cecilia nu era convinsă.

– Nu îmi vine să cred că ar îndrăzni să se îndoiască de tine, bombăni ea.

Onoarea și onestitatea lui Edward erau atât de clar parte esențială din caracterul lui. Nu înțelegea cum cineva nu putea vedea asta.

Colonelul Stubbs stătea la ușă când ei intrară în camera de zi, cu nelipsita lui expresie morocănoasă.

– Rokesby, spuse el văzându-l. Și soția ta este aici.

– Îi era foame, zise Edward.

– Bineînțeles, răspunse colonelul, însă nările i se dilatară de iritare, și Cecilia văzu că maxilarul i se încordează în timp ce îi conducea la o masă din apropiere.

– Fac un mic-dejun bun aici, spuse cu candoare Cecilia.

Colonelul se uită la ea o clipă, apoi bombăni ceva ce fusese probabil un răspuns înainte de a se întoarce către Edward.

– Aveți vești? îl întrebă Edward.

– Voi aveți?

– Din păcate, nu, dar Cecilia m-a ajutat foarte mult în încercările mele de a-mi recăpăta memoria. Am traversat orașul de multe ori, în căutarea indiciilor.

Cecilia își întipări un zâmbet pe chip.

Colonelul Stubbs o ignoră.

– Nu văd cum ai găsi indicii aici, în New York. Perioada petrecută în Connecticut este cea care trebuie cercetată.

– În legătură cu asta, spuse Edward ușor, mă întrebam... Aveam o uniformă?

– Poftim? întrebă colonelul cu voce tăioasă și distrasă, fiind evident iritat de schimbarea bruscă a subiectului.

– Am avut o amintire ciudată în această dimineață. Probabil nici măcar nu este relevantă, dar, în timp ce mă îmbrăcam cu jacheta, mi-am dat seama că nu am mai făcut asta de mult timp.

– Nu înțeleg, spuse colonelul uitându-se la el.

– Jacheta de la spital... Aceasta, de fapt, zise Edward, plimbându-și mâna peste mânecă. De unde este? Este a mea, evident, dar nu cred că am avut-o cu mine.

– Am ținut-o eu pentru tine, spuse Stubbs morocănos. Nu ar fi fost bine să fi fost etichetat drept homar[1] în Connecticut.

– Nu sunt loiali Coroanei? îl întrebă Cecilia.

– Rebelii sunt peste tot, spuse Stubbs, uitându-se nervos la ea. Sunt împrăștiați precum sarea și sunt ca diavolul de extirpat.

– De extirpat? repetă Cecilia. Era o alegere deranjantă de cuvinte. Nu era în New York de mult timp, dar până și ea putea vedea că peisajul politic era mult mai complicat decât ar fi făcut-o să creadă ziarele de acasă. Era, și avea să rămână mereu, o britanică mândră, dar nu putea să nu vadă că existau plângeri legitime ale coloniștilor.

Dar, înainte de a mai putea spune ceva (nu că ar fi intenționat), simți mâna lui Edward pe piciorul ei, pe sub masă, greutatea acesteia prevenind-o să nu vorbească.

– Îmi cer scuze, bombăni Cecilia, uitându-se ascultătoare în jos. Nu cunoșteam termenul.

O durea să spună o asemenea minciună, dar era clar un avantaj dacă bărbatul o considera ceva mai prostuță. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să creadă că nu era loială Coroanei.

– Aș putea întreba, atunci, spuse Edward, schimbând foarte agil subiectul, dacă lipsa unei uniforme în Connecticut înseamnă că eram acolo în calitate de spion?

– Nu aș zice asta, pufni colonelul.

– *Ce* ați zice? întrebă Cecilia, mușcându-și limba când Edward o strânse din nou de coapsă.

Dar îi era greu să-și țină gura. Colonelul era atât de enervant, aruncând câte o informație ici și colo, fără a-i spune, de fapt, lui Edward ce avea nevoie să știe.

– Vă rog să mă scuzați, mormăi ea.

Edward se întoarse spre ea cu o privire rece, avertizând-o încă o dată să nu se amestece. Trebuia să înceteze să-l enerveze pe colonelul Stubbs, și nu numai de dragul lui Edward. Colonelul îl știa, de asemenea, și pe Thomas, și, deși nu se dovedise de ajutor până acum în căutarea lui, ar putea fi cândva.

– „Spion" este un cuvânt atât de insipid, spuse colonelul Stubbs. Cu siguranță nu este ceva ce ar trebui discutat în fața unei lady.

– Iscoadă, atunci, sugeră Edward. Ar fi asta o descriere mai adecvată?

Stubbs mormăi, aprobându-l.

Edward își strânse buzele într-o linie fermă ce era greu de interpretat. Nu părea nervos, cel puțin nu la fel de nervos precum se simțea Cecilia. În schimb, ea avea impresia că el aranja informațiile în minte, punându-le deoparte pentru a reveni cândva la ele. Avea o manieră foarte ordonată de a vedea lumea – trăsătură care probabil îl făcea ca pierderea memoriei să i se pară de două ori mai greu de suportat.

– Îmi dau seama, spuse Edward, împreunându-și mâinile cu un aer meditativ, că sunteți într-o situație extrem de delicată. Dar, dacă chiar vă doriți să-mi amintesc evenimentele care s-au petrecut în ultimele luni, trebuie să mă ajutați, zise el aplecându-se în față. Suntem în aceeași tabără.

– Nu m-am îndoit niciodată de loialitatea ta, spuse colonelul.

Edward înclină din cap cu grație.

– Dar nici nu îți pot băga în cap informațiile pe care vreau să le aud.

– Vreți să spuneți că *știți* ce făcea Edward? interveni Cecilia.

– Cecilia, spuse Edward, avertizând-o calm.

– Dacă știți ce făcea, continuă ea, ignorându-l pe Edward, trebuie să-i spuneți. Este crud din partea dumneavoastră să nu o faceți. L-ar ajuta să-și recapete memoria.

– Cecilia, spuse Edward din nou, de data asta apăsat.

Dar ea nu putea să tacă.

– Cu siguranță, dacă vreți să-și amintească ce s-a întâmplat în Connecticut, continuă ea uitându-se în ochii colonelului Stubbs, ignorând avertismentul lui Edward, îi veți spune tot ce știți.

– Asta este foarte bine și corect, doamnă Rokesby, spuse colonelul uitându-se la ea, dar v-ați gândit că ceea ce aș spune ar putea afecta amintirile soțului dumneavoastră? Nu îmi pot permite să-i influențez amintirile cu informațiile pe care le dețin, care ar putea fi sau nu precise.

– Eu...

O parte din dorința de a protesta se stinse când își dădu seama că el avea dreptate. Dar, chiar și așa, nu conta liniștea lui Edward?

– Permiteți-mi să îmi cer scuze în numele soției mele, spuse Edward în timp ce riduri puternice i se formară pe lângă buze.

– Nu, zise Cecilia. Îmi voi cere iertare singură. Îmi cer iertare! Îmi este dificil să văd situația din punctul dumneavoastră de vedere.

– Vreți ca soțul dumneavoastră să se refacă, spuse colonelul Stubbs cu o amabilitate surprinzătoare.

– Vreau, spuse ea cu înflăcărare. Chiar...

Inima i se opri. Chiar dacă asta însemna decăderea ei? Locuia într-un castel din cărți de joc, și, în clipa în care Edward își recăpăta memoria, totul se termina. Aproape râse la trista ironie a situației. Se certase neîncetat cu colonelul, luptând pentru singurul lucru care i-ar frânge inima.

Dar nu se putea abține. Voia ca el să-și revină. Își dorea asta mai mult ca orice. Mai mult decât...

Inima i se opri. Mai mult decât să-l găsească pe Thomas?

Nu. Nu se putea. Poate că era la fel de rea precum colonelul Stubbs, ascunzând lucruri care l-ar fi putut ajuta pe Edward să-și recapete memoria. Dar Thomas era fratele ei. Edward ar înțelege.

Sau asta continua să-și spună sieși.

– Cecilia?

Auzi vocea lui Edward, ajungând la ea ca dintr-un tunel lung.

– Draga mea? Îi luă mâna și începu să i-o mângâie. Ești în regulă? Ai mâinile reci ca gheața.

Reveni ușor în prezent, clipind în timp ce se uita la fața îngrijorată a lui Edward.

– Părea că te îneci, spuse Edward.

Ea se uită la colonel, care o privea și el îngrijorat.

– Îmi cer scuze, spuse ea, înțelegând că sunetul fusese, probabil, un suspin. Nu știu ce m-a apucat.

– Este în regulă, zise colonelul Stubbs, spre surprinderea Ceciliei – dar și a lui Edward, judecând după privirea lui. Sunteți soția lui. Este voia Domnului să puneți binele lui mai presus de orice.

– Sunteți căsătorit, colonele Stubbs? întrebă Cecilia după câteva momente de tăcere.

– Am fost, spuse el simplu, și era ușor să-ți dai seama după expresia feței lui la ce se referea.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Obișnuitul colonel dârz înghiți în sec, și privirea îi fu cuprinsă de durere.

– S-a întâmplat acum mulți ani, spuse, dar mă gândesc la ea în fiecare zi.

– Sunt convinsă că știe, zise Cecilia întinzându-se din impuls și atingându-i mâna cu mâna ei.

Colonelul încuviință din cap, apoi pufni în timp ce se aduna. Cecilia își retrase mâna; momentul lor de conexiune trecuse, și orice contact mai lung ar fi fost stânjenitor.

– Trebuie să plec, spuse colonelul Stubbs, uitându-se la Edward. Sper că știi că mă rog să-ți recapeți memoria. Și nu numai pentru că e posibil să ai informații care ar putea fi cruciale pentru cauza noastră. Nu știu cum este să nu-ți amintești luni întregi, dar nu cred că este ceva ce se poate îndura cu ușurință.

Edward mulțumi înclinând din cap, apoi amândoi se ridicară.

– În opinia mea, căpitane Rokesby, continuă colonelul, ai fost trimis în Connecticut să culegi informații despre porturile lor.

– Abilitățile mele de cartografiere nu sunt remarcabile, spuse Edward încruntându-se.

– Nu cred că se căutau hărți, deși asta ar fi, cu siguranță, util.

– Colonele? interveni Cecilia, ridicându-se. Trebuia Edward să caute ceva anume? continuă ea când colonelul se întoarse și se uită la ea. Sau a fost o misiune de adunat informații generale?

– Mă tem că nu vă pot spune.

Așadar, era ceva specific. Asta nu avea, cu siguranță, nici un sens.

– Mulțumesc, spuse ea politicos și se înclină făcând o reverență.

– Doamnă, căpitane Rokesby, răspunse el înclinând din cap.

Cecilia îl văzu pe Stubbs întorcându-se să plece, dar, înainte de a face un pas, se răsuci și întrebă:

– Aveți vreo veste despre fratele dumneavoastră, doamnă Rokesby?

– Nu, spuse ea. Cu toate acestea, maiorul Wilkins a fost de mare ajutor. Oamenii lui s-au uitat în registrele de la spital pentru mine.

– Și?

– Nimic, mă tem. Nu era nici o mențiune despre el.

– Dacă cineva ar ști cum să-l găsească, acesta ar fi Wilkins, spuse colonelul încuviințând din cap ușor.

– Ne vom duce în curând în Harlem, spuse Cecilia.

– În Harlem, spuse Stubbs, uitându-se la Edward. De ce?

– Infirmeria, zise Edward. Știm că Thomas a fost rănit. Este posibil să fi fost dus acolo.

– Dar nu putem spune cu certitudine.

– Cineva ar putea ști ceva despre el, zise Cecilia. Merită să verificăm.

– Bineînțeles, spuse colonelul Stubbs înclinând din nou din cap către ea și către Edward. Vă urez succes!

Cecilia îl urmări plecând, întorcându-se spre Edward în clipa în care colonelul ieși.

– Îmi pare rău! spuse ea.

El ridică dintr-o sprânceană surprins.

– Nu ar fi trebuit să vorbesc. Era treaba ta să-i pui întrebări, nu a mea.

– Nu îți face griji, spuse Edward. La început, nu mi-a plăcut, dar ai reușit să întorci situația în favoarea ta. Nu am știut că este văduv.

– Nu știu ce m-a făcut să-l întreb, recunoscu Cecilia.

Edward îi zâmbi și îi luă mâna, mângâindu-i-o liniștitor.

– Haide să ne așezăm și să mâncăm! Așa cum ai spus, fac un mic-dejun bun aici.

Cecilia îi permise să o conducă înapoi la masă. Se simțea bizar de zdruncinată, confuză. Spera că mâncarea avea să o ajute. Mereu fusese genul care avea nevoie de un mic-dejun zdravăn pentru a face față zilei.

– Cu toate acestea, trebuie să spun, zise Edward mustăcind în timp ce se așeza pe scaunul din fața ei, îmi cam place să am un asemenea luptător loial.

Cecilia își ridică imediat privirea. „Luptător" era așa un compliment nemeritat.

– Nu cred că îți dai seama de cât de puternică ești, spuse el.

– Mulțumesc, zise ea înghițind în sec.

– Să mergem în Harlem azi?

– Azi? Ea deveni dintr-odată alertă. Ești sigur?

– Mă simt mult mai bine. Cred că sunt pregătit pentru o călătorie în capătul insulei.

– Doar dacă ești sigur...

– Voi face aranjamentele pentru o trăsură după micul-dejun, spuse el și îi făcu semn hangiului că erau gata pentru mâncare, apoi se întoarse iar către ea. Hai să ne concentrăm atenția asupra lui Thomas în această dimineață! Sincer, sunt gata să iau o pauză de la propriile investigații. Azi, cel puțin.

– Mulțumesc! spuse ea. Nu mă aștept să aflăm ceva, dar nu aș trăi împăcată dacă nu aș ști că măcar am încercat.

– Sunt de acord. Ar trebui... Ah! Șuncă. Edward se lumină la față când hangiul puse o farfurie cu pâine prăjită și șuncă în mijlocul mesei. Nu mai era caldă, însă asta nu mai avea importanță având în vedere noul său apetit feroce. Sincer, continuă el, rupând o bucată cu o totală lipsă de bune maniere, nu este ăsta cel mai bun lucru pe care l-ai mâncat vreodată?

– Cel mai bun? întrebă ea neîncrezătoare.

– Este șuncă, spuse el, făcând un semn cu mâna. Cum poate părea ceva deprimant când mănânci șuncă?

– O filosofie interesantă!

– Funcționează pentru mine acum, spuse el rânjind cu nerușinare.

Cecilia cedă în fața umorului său și luă și ea o bucată. Dacă șunca chiar echivala cu fericirea, cine era ea să contrazică asta?

– Știi, spuse ea cu gura pe jumătate plină (dacă el putea uita de bunele maniere, atunci, Dumnezeule, și ea putea), asta nu este, de fapt, o șuncă foarte bună.

– Dar te simți mai bine, nu-i așa?

Cecilia se opri din mestecat, își plecă ușor capul într-o parte și se gândi la ceea ce tocmai spusese el.

– Ai dreptate, trebui ea să recunoască.

– În general, am, replică el, din nou cu un zâmbet obraznic.

Dar, în timp ce mânca fericită micul-dejun, Cecilia știa că nu șunca o făcea fericită, ci bărbatul din partea cealaltă a mesei.

Măcar de-ar fi fost cu adevărat al ei.

[1] Denumirea dată soldaților britanici în timpul revoluției americane (n.tr.)

Capitolul 13

De obicei, aștept să primesc o scrisoare de la tine înainte de a-ți scrie, dar, pentru că au trecut câteva săptămâni fără vești de la tine, Edward insistă să luăm inițiativa și să trimitem noi o scrisoare. Cu toate acestea, sunt puține lucruri de spus. Este uimitor cât de mult timp petrecem stând fără a face nimic. Sau mărșăluind. Dar cred că nu vrei o pagină întreagă de cugetări cu privire la arta și știința mărșăluirii.

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Harlemul era exact cum se așteptase Edward.

Infirmeria era exact așa rudimentară cum avertizase maiorul Wilkins, dar, din fericire, majoritatea paturilor erau libere. După cum era de așteptat, Cecilia fusese în mod evident îngrozită de condiții.

Durase ceva timp pentru a găsi pe cineva care se ocupa de acel loc și apoi încă puțin pentru a-l convinge prin lingușeli să se uite pe înregistrări, dar, așa cum prezisese Wilkins, nu era nici o mențiune despre Thomas Harcourt. Cecilia se întrebase dacă nu cumva unii dintre pacienți nu fuseseră înregistrați, iar Edward chiar nu o putea învinovăți că se întreba asta – nivelul general de curățenie nu inspira încredere în buna organizare a infirmeriei.

Dar, dacă era un lucru la care armata britanică nu dădea niciodată greș, acela era gestionarea informațiilor. Listele

de pacienți erau aproape singurul lucru impecabil din infirmerie. Fiecare pagină din registru era organizată în rânduri precise și fiecare nume era însoțit de rang, data sosirii, data și tipul plecării și o scurtă descriere a rănii sau a bolii. Drept rezultat, acum știau că soldatul Roger Gunnerly din Cornwall își revenise după un abces la coapsa stângă, iar soldatul Henry Witherwax din Manchester murise din cauza unei răni provocate de un glonț în abdomen.

Dar nimic despre Thomas Harcourt.

Fusese o zi foarte lungă. Drumurile din New York către Harlem erau îngrozitoare, iar trăsura pe care o aveau nu era cu mult mai bună, dar, după o cină copioasă la taverna Frances, amândoi își reveniseră. Ziua fusese considerabil mai puțin umedă decât cea de dinainte, și spre seară bătea un vânt ușor care aducea mirosul sărat al mării, așa că luară drumul lung înapoi către Devil's Head, plimbându-se liniștiți pe străzile pustii de la capătul insulei Manhattan. Cecilia îl ținea pe Edward de braț, și, deși păstrau o distanță considerabilă unul față de celălalt, fiecare pas părea că îi aducea mai aproape.

Dacă nu ar fi fost atât de departe de casă, dacă nu ar fi fost în mijlocul unui război, ar fi fost o seară perfectă.

Mergeau în liniște de-a lungul apei, uitându-se la pescăruși care se cufundau după pești.

– Mi-aș dori… începu Cecilia.

Dar nu termină.

– Ce ți-ai dori? întrebă Edward.

Durǎ un pic până când răspunse și, când o făcu, clătină ușor din cap.

– Mi-ar plăcea să știu când să renunț.

El știa ce trebuia să facă. Dacă ar fi jucat un rol pe o scenă sau dacă ar fi fost personajul unui roman cu eroi, i-ar fi spus că nu trebuia să renunțe niciodată, că inimile trebuie să le rămână sincere și puternice și că ar trebui să-l caute pe Thomas până când ultima pistă avea să fie epuizată.

Dar nu avea să o mintă, și nici să-i creeze așteptări false.

– Nu știu, spuse el în schimb.

Și, ca printr-o înțelegere tacită, se opriră, stând unul lângă altul, uitându-se la mare în lumina amurgului.

– Crezi că este mort, nu-i așa? îl întrebă Cecilia.

– Cred... Nu voia să o spună, nici măcar nu voia să o gândească. Cred că probabil a murit, da.

Ea încuviință din cap, cu o privire care era mai degrabă plină de resemnare decât de tristețe. Edward se întrebă de ce asta era chiar și mai dureros.

– Mă întreb dacă ar fi mai ușor să știu sigur, zise ea.

– Nu știu. Pierderea speranței *versus* certitudinea adevărului. Nu este o alegere ușor de făcut.

– Nu, spuse ea și se gândi la asta o clipă îndelungată, fără a-și lua ochii de la orizont.

– Cred că mai degrabă aș vrea să știu, spuse în cele din urmă, chiar când Edward se gândea că renunțase la subiect.

– Cred că sunt de acord, zise el încuviințând din cap, chiar dacă ea nu se uita la el.

– Doar crezi? întrebă ea, întorcându-se către el. Nu ești sigur?

– Nu.

– Nici eu.

– A fost o zi dezamăgitoare, șopti el.

– Nu, spuse ea, surprinzându-l. Ca să fii dezamăgit, trebuie să te aștepți la un alt rezultat.

El se uită la ea. Nu trebuia să o întrebe cu voce tare.

– Știam că este puțin probabil să găsim vești despre Thomas, spuse ea. Dar trebuia să încercăm, nu-i așa?

– Trebuia să încercăm, întări el luându-i mâna într-a lui. Și apoi își dădu seama de ceva. Azi nu m-a durut capul deloc, spuse el.

– Nu? întrebă ea cu un zâmbet pe buze. Asta este minunat! Trebuia să fi spus ceva.

– Nici nu sunt sigur că mi-am dat seama până acum, zise el scărpinându-se pe gât absent.

– Asta este minunat, spuse ea. Sunt atât de fericită. Eu… Se ridică pe vârfuri și îl sărută impulsiv pe obraz. Sunt foarte fericită, adăugă. Nu îmi place să te văd suferind.

– Nu aș putea suporta dacă rolurile noastre ar fi inversate, spuse el ducându-i mâna la buze.

Era adevărat. Gândul la durerea ei era precum un pumn de gheață în jurul inimii lui.

– Ai fost o asistentă bună când mi-a fost rău săptămâna trecută, spuse ea chicotind.

– Da, dar aș prefera să nu o mai fac, așa că să rămâi sănătoasă, bine?

Ea privi în jos, cu o expresie ce părea aproape rușinată, apoi tremură.

– Îți este frig? întrebă el.

– Un pic.

– Ar trebui să mergem acasă.

– Acasă, zici?

– Recunosc că nu m-am gândit niciodată să locuiesc într-un loc al cărui nume are legătură cu diavolul[2].

– Îți poți imagina, începu ea, fața fiindu-i luminată de un zâmbet jucăuș, o casă din Anglia numită Conacul Diavolului?

– Casa Lucifer?

– Mânăstirea lui Satana.

Amândoi începură să râdă, și Cecilia chiar se uită spre cer.

– Te uiți după fulgere?

– Asta sau o invazie de lăcuste.

Edward o luă de braț și o îndemnă să meargă spre han. Nu erau departe, mai aveau doar câteva minute de plimbare.

– Amândoi suntem oameni relativ buni, spuse el aplecându-se ca și cum i-ar fi împărtășit o bârfă interesantă. Cred că suntem în siguranță față de intervențiile biblice.

– Putem doar spera.

– Probabil aș face față lăcustelor, mustăci el, dar nu pot fi tras la răspundere pentru comportamentul meu dacă râul se transformă în sânge.

– Eu, sinceră să fiu, prefer să evit clocotele, răspunse ea râzând.

– Și păduchii, adăugă el ridicând din umeri. Mici creaturi nenorocite, iartă-mi limbajul!

– Ai avut păduchi? îl întrebă ea uitându-se la el.

– Orice soldat a avut păduchi, îi spuse el. Este o boală profesională.

Ea păru sincer dezgustată.

– Sunt destul de curat acum, răspunse el, cu o expresie jovială.

– Chiar sper că așa este. Am împărțit camera cu tine mai bine de o săptămână.

– Că tot veni vorba... șopti el. Nici unul nu acordase foarte multă atenție, dar picioarele lor găsiseră drumul spre Devil's Head.

– Din nou acasă, remarcă ea.

– Într-adevăr, spuse el ținându-i ușa.

Mulțimea din camera de zi părea mai gălăgioasă ca de obicei, așa că el îi puse o mână pe spate și o conduse spre scări. Știa că nu putea spera să găsească o locuință mai bună, dar, cu toate acestea, nu era locul în care o lady să locuiască în permanență. Dacă ar fi fost în Anglia, niciodată nu ar...

Alungă gândul. Nu erau în Anglia. Nu se aplicau regulile obișnuite.

Obișnuite. Nici măcar nu își putea aminti ce însemna cuvântul. Avea un ditamai cucuiul care îi înghițise trei luni din memorie, cel mai bun prieten al său dispăruse într-atât de fără urme, încât armata nici măcar nu îi observase lipsa, și, la un moment dat în trecutul nu foarte îndepărtat, se căsătorise cu o femeie prin intermediari.

O căsătorie prin intermediari. Dumnezeule, părinții lui ar fi îngroziți. Și, sincer, și el era. Edward nu era precum fratele lui mai mic, Andrew, căruia nu îi păsa de reguli și care le încălca doar pentru a se amuza. Când venea vorba despre lucrurile importante din viață, el le făcea cum se cuvenea. Nici măcar nu era convins că o căsătorie prin intermediari era considerată legală în Anglia.

Ceea ce îl făcu să se gândească la următorul lucru. Ceva nu era tocmai în regulă în toată situația asta. Edward nu știa ce spusese sau făcuse Thomas pentru a-l convinge să se însoare cu Cecilia, dar avea sentimentul că era vorba despre mai mult decât îi zisese ea. Era, probabil, mai mult

decât știa ea, dar adevărul nu avea să fie niciodată cunoscut decât dacă Edward își recăpăta memoria.

Sau dacă îl găseau pe Thomas.

În acest moment, Edward nu era convins care din variante era mai probabilă.

– Edward?

El clipi, uitându-se la Cecilia. Stătea lângă ușa camerei lor, cu un zâmbet amuzat pe față.

– Ai din nou privirea aceea, spuse ea. Nu ca atunci când îți amintești, ci ca atunci când te concentrezi foarte tare.

Asta nu îl surprinse.

– Când mă gândesc concentrat la nimic, minți el, scoțând cheia camerei lor. Nu voia să-i spună despre suspiciunile lui, nu încă. Edward nu punea la îndoială motivele lui Thomas pentru aranjarea acestei căsătorii – prietenul lui era un om bun și cu siguranță voia ce era cel mai bun pentru sora lui –, dar dacă îl convinsese să se căsătorească cu ea sub pretexte false, ea avea să fie furioasă.

Poate că Edward ar trebui să se străduiască mai mult să caute adevărul, dar, sincer, avea probleme mult mai mari de care trebuia să se ocupe acum, și, dacă era să fie sincer, îi plăcea să fie căsătorit cu Cecilia.

De ce naiba să strice echilibrul fericit pe care îl dobândiseră?

Doar dacă…

Era un singur motiv pentru care ar fi tulburat apele.

Voia să facă dragoste cu soția lui.

Era timpul. *Trebuia* să fie timpul. Dorința lui… nevoia lui… amenințau să explodeze încă din clipa în care o văzuse.

Poate că era din cauză că intuise cine era din discuția ei cu colonelul Stubbs. Poate că era pentru că îi simțise îngrijorarea și devotamentul încă de pe patul de spital, dar, când deschisese ochii și o văzuse pentru prima dată, cu ochii ei verzi plini de grijă, apoi de uimire, simțise un val de ușurare incredibil, ca și cum aerul din jurul lui îi șoptea în ureche.

„Ea."

„Ea este cea pe care o căutai."

Și, așa slăbit cum era, o dorea.

Dar acum...

Poate că nu își recăpătase întreaga putere, dar era cu siguranță îndeajuns de puternic.

Se uită la ea. Încă zâmbea, privindu-l ca și cum avea un secret delicios sau poate ca și cum se gândea că *el* avea unul. În orice caz, părea teribil de amuzată în timp ce își înclină capul într-o parte.

– Descui ușa? îl întrebă ea.

El răsuci cheia în încuietoare.

– Încă te gândești foarte concentrat la nimic? îl tachină ea în timp ce el îi deschise ușa.

Nu.

Se întreba dacă era conștientă de dansul delicat la care recurgeau de fiecare dată când venea vremea să se culce. Cum înghițea ea în sec, cum se uita el pierdut. Cum lua ea cu repeziciune singura lor carte, atenția lui foarte concentrată pe scamele care se adunaseră – de cele mai multe ori nu era cazul – pe haina lui roșie. În fiecare seară, Cecilia vorbea despre treburile ei, umplând camera cu discuții agitate, niciodată relaxată până când el nu se băga în pat în partea opusă, spunându-i noapte bună. Amândoi știau ce însemnau cuvintele lui.

„Nu în seara asta.“

„Nu încă.“

Își dădea ea seama că el aștepta un semn? O privire, o atingere... orice care să îi spună că era pregătită.

Pentru că el era pregătit. Era mai mult decât pregătit. Și se gândea că... poate... era și ea.

Doar că nu știa încă.

Când intrară în mica lor cameră, Cecilia se duse la lavoarul de pe masă, pe care rugase personalul de la han să-l umple cu apă în fiecare seară.

– O să mă spăl pe față, spuse ea, de parcă el nu știa ce făcea când se stropea cu apă, ca și cum nu făcuse același lucru în fiecare seară.

În timp ce ea se spăla, el își duse mâinile la nasturii manșetei, deschizându-i pe fiecare înainte de a se așeza pe marginea patului pentru a-și scoate ghetele.

– Cina a fost foarte bună în seara asta, spuse Cecilia, aruncând cea mai rapidă privire peste umăr înainte de a se duce la dulap să își ia peria de păr.

– Sunt de acord, răspunse el. Asta era parte din duetul lor, pașii complexei lor coreografii care îi ducea spre pat, vârându-se fiecare la câte un capăt, și se termina cu el prefăcându-se că nu se trezea în fiecare dimineață cu ea în brațele lui. Ea verifica să vadă dacă el se purta diferit, uitându-se la expresiile și mișcările lui.

Nu era nevoie să-i spună ea asta pentru a ști că era adevărat.

Ochii ei erau precum sticla, de un verde-deschis și luminoși, și nu avea nici o șansă să-și ascundă emoțiile. Nu și-o putea niciodată imagina păstrând un secret. Cu siguranță s-ar fi văzut pe fața ei, pe buzele acelea pline pe care se părea că nu putea niciodată să le țină lipite. Chiar și

atunci când era tăcută, erau urme de mișcare pe fața ei. Fruntea i se rida sau buzele i se depărtau, îndeajuns de mult cât să respire pe gură. Nu știa dacă altcineva vedea asta la ea. Se gândi că, la prima vedere, putea părea liniștită. Dacă te uitai la ea cu atenție, să vezi dincolo de fața ovală și de trăsăturile regulate care fuseseră surprinse în acel portret în miniatură de mâna a doua pe care Edward îl studiase de atâtea ori... Atunci vedeai toate astea. Micile momente de mișcare, dansând în ritm cu gândurile ei.

Uneori, se întreba dacă se putea uita la ea fără să se plictisească.

– Edward?

El clipi. Ea stătea la mica măsuță de machiaj, uitându-se la el cu curiozitate.

– Te uitai insistent, spuse ea.

Își desprinsese părul. Nu era la fel de lung pe cât crezuse el atunci când îi alunecau șuvițe din el, la spital. O văzuse periindu-l în fiecare seară, buzele ei numărând în tăcere numărul de mișcări. Era aproape hipnotizant cum păreau să se schimbe textura și luciul în timp ce ea trecea cu peria prin firele de păr.

– Edward?

Din nou, îl surprinse cu mintea în altă parte.

– Îmi pare rău! spuse el. Mintea mea o tot ia pe coclauri.

– Sunt sigură că ești foarte obosit.

Încercă să nu citească prea mult în vorbele ei.

– Eu *sunt* obosită, spuse ea.

Implicau atât de multe acele cuvinte simple. Cel mai clar: „A fost o zi foarte lungă. Sunt obosită".

Dar el știa că era vorba despre mult mai mult de-atât. Cecilia avea mereu grijă să nu se suprasolicite, așa că

replica însemna cu siguranță: „Sunt obosită, așa că și tu trebuie să fii“.

Și apoi, era adevărul. Cel mai simplu dintre toate: „Dacă îți spun că sunt obosită... Dacă crezi că nu pot face față...“

– Îmi dai voie? șopti el, întinzându-se după perie.

– Poftim? întrebă ea, simțindu-și inima în gât. Oh, nu este nevoie. Aproape am terminat.

– Abia ai trecut de jumătate.

– Poftim? întrebă ea din nou, confuzia citindu-i-se pe față.

– L-ai periat de douăzeci și opt de ori. De obicei, îl perii de cincizeci de ori.

Ea rămase cu gura căscată de uimire. El nu își putea lua ochii de la buzele ei.

– Știi de câte ori îmi perii părul în fiecare seară?

El ridică ușor din umeri, chiar când trupul i se încordă ca reacție la limba ei care umezea un punct în partea dreaptă a buzei sale de sus.

– Ești o mare adeptă a rutinei, spuse el. Și eu sunt un bun observator.

Ea lăsă peria jos, ca și cum întrerupându-și rutina ar fi schimbat cumva ceea ce era.

– Nu mi-am dat seama că sunt atât de predictibilă.

– Nu predictibilă, spuse el, întinzându-se spre ea și luându-i peria. Perseverentă.

– Perse...

– Și, înainte de a întreba, o întrerupse el ușor, acesta este un compliment.

– Nu trebuie să-mi perii părul.

– Bineînțeles că trebuie. Tu m-ai bărbierit. Măcar atât pot face și eu.

– Da, dar nu...

– Șșșttt, o certă el și apoi luă peria și o trecu peste buclele ei deja strălucitoare.

– Edward, eu…

– Douăzeci și nouă, spuse el înainte ca ea să protesteze din nou. Treizeci.

El ar fi putut menționa momentul în care ea cedă. Spatele i se relaxă, și o respirație ușoară – nu chiar un oftat – îi traversă buzele.

El numără pentru *sine treizeci și doi, treizeci și trei, treizeci și patru.*

– Este plăcut, nu-i așa?

– Mmm.

El zâmbi. *Treizeci și cinci, treizeci și șase.* Se întrebă dacă ea avea să bage de seamă dacă trecea de cincizeci.

– A avut vreodată cineva grijă de tine? o întrebă el.

– Asta este o întrebare prostească, spuse ea căscând.

– Nu cred că este. Toată lumea merită să fie îngrijită. Unii, presupun, mai mult decât alții.

– Thomas are grijă de mine, spuse în cele din urmă. Sau avea. A trecut atât de mult timp de când l-am văzut ultima oară.

„Eu voi avea grijă de tine“, jură Edward.

– Tu ai avut grijă de mine când am fost bolnav, spuse el.

– Bineînțeles, spuse ea întorcându-se îndeajuns de mult ca el să-i vadă privirea confuză.

– Nu oricine ar fi făcut asta, remarcă el.

– Sunt…

Dar nu termină propoziția.

Patruzeci și doi, patruzeci și trei.

– *Aproape* ești soția mea, spuse el încet.

Îi putea vedea numai conturul feței. Dar știa că nu mai respira. Simți momentul în care încremeni.

– Patruzeci și opt, șopti el. Patruzeci și nouă.

Ea își puse mâna peste a lui, oprind-o. Încerca să prelungească momentul? Să îl înghețe, pentru a nu trebui să se confrunte cu trecerea lor inevitabilă spre intimitate?

Îl dorea. Știa că îl dorea. Se simțea în gemetele ușoare atunci când se sărutau, sunete dulci pe care el se îndoia că ea știa că le făcea. Îi simți dorința în vreme ce buzele i se mișcau pe buzele lui, cu simplitate și curiozitate.

El îi luă mâna, ce încă i se odihnea peste a lui, și i-o duse la buze.

– Cincizeci, șopti el.

Ea nu se clinti.

Cu pași ușori, tăcuți, se duse după masă, trecându-i degetele dintr-o mână în alta, astfel încât să pună peria de păr înapoi pe masa de machiaj. Din nou, îi duse degetele la buze, dar de data asta o trase ușor, îndemnând-o să se ridice.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, dar cuvintele nu păreau de ajuns.

Era mult mai mult decât fața ei frumoasă, și voia să-i spună asta, dar nu era un poet și nu știa cum să o facă, mai ales având în vedere tensiunea plină de dorință care creștea între ei.

O atinse pe obraz, minunându-se de cât de moale îi era pielea de mătase sub degetele lui bătătorite. Se uita la el, cu ochii mari, și putea vedea că era foarte agitată, mult mai mult decât s-ar fi așteptat, având în vedere cât de mult se apropiaseră în ultima săptămână. Dar nu mai fusese niciodată cu o virgină; poate că așa erau toate.

– Nu este primul nostru sărut, îi reaminti el, plimbându-și ușor buzele peste buzele ei.

Cu toate astea, ea nu se mișcă, dar putea jura că auzea cum îi bătea inima. Sau poate că o auzea *prin* ea, de la mâna ei către a lui.

De la inima lui către a ei.

Se îndrăgostea de ea? Nu își putea imagina ce altceva îl făcea să se simtă așa, ca și cum zilele lui nu începeau decât după ce o vedea zâmbind.

Da, se îndrăgostea de ea. Deja era pe jumătate îndrăgostit înainte chiar de a se întâlni, și poate că nu avea să își amintească niciodată evenimentele care îl conduseseră spre acest moment, dar își putea aminti asta. Sărutul. Atingerea.

Noaptea asta.

– Nu te teme, șopti el, sărutând-o din nou, de data asta tachinându-i buzele cu limba.

– Nu îmi este teamă, spuse ea cu vocea îndeajuns de bizară pentru a-l face să se oprească.

O atinse pe bărbie, îi ridică fața și îi căută în priviri ceva ce nici măcar nu putea defini.

Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi știut ce căuta.

– Cineva – nu voia să o spună – te-a *rănit?*

Ea se uită uimită la el, neînțelegând, până când el trase aer în piept pentru a explica mai detaliat.

– Nu, spuse ea dintr-odată, înțelegând ce voia să spună la timp pentru a-l salva de la a da explicații. Nu, spuse ea din nou. Te asigur.

Ușurarea pe care o simți Edward îl lovi cu putere. Dacă cineva o rănise, o violase... Nu ar conta pentru el dacă nu ar mai fi virgină, dar ar trebui să-și petreacă tot restul vieții făcându-i dreptate.

Inima sa – nu, sufletul – nu ar fi permis altceva.

– Voi fi tandru, îi promise el, plimbându-și ușor mâna pe linia gâtului ei, spre claviculă. Nu își schimbase rochia cu cămașa de noapte și, deși materialul era strâns, cu nasturi și dantelă, scotea la iveală o bucată mare de piele, de la linia umărului spre sânii ei.

O sărută acolo, chiar acolo unde dantela de la capătul corsajului ei se întâlnea cu pielea, și ea tresări, corpul arcuindu-i-se instinctiv către el.

– Edward, eu..

El o sărută din nou, mai aproape de spațiul dintre sânii ei.

– Nu știu dacă...

Și apoi, în cealaltă parte, fiecare sărut era o binecuvântare ușoară, un slab indiciu al dorinței pe care o controla bine.

Degetele lui găsiră legăturile de la spatele rochiei ei, și el își aduse gura înapoi la a ei în timp ce îi elibera încet corpul. Se gândi să-i distragă atenția cu săruturi, dar el era cel amețit de dorință, pentru că, imediat ce buzele ei se depărtaseră ușor sub ale lui, era complet mistuit.

Și la fel era și ea. Ceea ce începuse drept ceva nevinovat se transformă rapid în ceva fierbinte, până când amândoi gustau unul din celălalt de parcă asta ar fi fost ultima lor șansă de a se uni. Edward habar nu avea cum îi dăduse jos rochia fără să o sfâșie; probabil că o ultimă fărâmă din mintea lui rațională își dăduse seama că avea doar două rochii aici, în New York, și trebuia să le păstreze în stare bună pe ambele.

Ea purta o cămășuță subțire, închisă cu nasturi în față, și degetele îi tremurară în timp ce apucară capătul lavalierei. O trase ușor, în timp ce privea cum bucla devenea din ce în ce mai mică, până când trecu prin nod.

El îi dădu jos cămășuța de pe umăr, respirând din ce în ce mai repede pe măsură ce vedea fiecare centimetru al pielii ei de culoarea piersicii.

– Se dă jos invers, spuse ea.

– Poftim?

Vocea ei era firavă; nu era sigur că înțelesese corect.

– Cămășuța, spuse ea, fără a-i întâlni privirea. Se scoate pe cap.

Mâna i se opri, și simți un zâmbet în colțul buzelor. Încercase să fie atât de tandru, atât de cuviincios, și iată că ea îi oferea instrucțiuni pentru ca el să o dezbrace.

Era delicioasă. Nu, era magnifică, și nu își putea imagina cum de crezuse că viața îi fusese completă înainte de acest moment.

– Ce este? întrebă ea ridicându-și privirea în timp ce își înclină capul într-o parte.

El doar clătină din cap.

– Zâmbești, spuse ea.

– Zâmbesc.

– De ce? întrebă ea, acum zâmbind și ea.

– Pentru că ești perfectă.

– Edward, nu, eu…

Ea clătina încă din cap când el o trase în brațele lui. Patul era la câțiva pași distanță, dar ea era soția lui, și avea, într-un final, să facă dragoste cu ea și, pentru Dumnezeu, avea să o ia în brațe și să o ducă acolo.

O sărută iar și iar, plimbându-și mâinile pe corpul ei, mai întâi prin cămășuță, apoi făcându-și loc pe sub marginea ei. Ea era tot ce visase, receptivă și caldă. Apoi îi simți glezna pe picior, trăgându-l mai aproape, și era ca și cum întreaga lume izbucnise într-o rază de soare. Acum, nu era el cel care o seducea pe ea. Și ea îl dorea. Voia să-l

tragă mai aproape, să îl simtă lângă ea, iar inima lui Edward cânta de bucurie și satisfacție.

Se dădu înapoi, stând îndeajuns de departe cât să-și tragă cămașa peste cap.

– Arăți diferit, spuse ea, uitându-se la el cu o privire plină de pasiune.

El ridică mirat din sprâncene.

– Ultima dată când te-am văzut – se ridică și îi atinse pieptul cu vârfurile degetelor – a fost în ziua în care ai plecat din spital.

Se gândea că era adevărat. Mereu se întorsese cu spatele când el se schimba. Și el mereu se uitase la ea, întrebându-se la ce se gândea, dacă voia să se întoarcă și să tragă cu ochiul.

– Sunt mai bine, sper, șopti el.

Ea își dădu un pic ochii peste cap, pe bună dreptate, se gândi el. Nu pusese înapoi toate kilogramele pe care le pierduse, dar era cu siguranță mai în formă, și, când își trecu mâinile peste brațele lui, putu simți cum i se refăceau mușchii, recâștigându-și încetișor puterea.

Dar era îndeajuns de puternic pentru asta. Cu siguranță era îndeajuns de puternic pentru asta.

– Nu credeam că bărbații pot fi atât de frumoși, spuse Cecilia.

El își puse ambele mâini pe umerii ei, încercând să o privească de sus în vreme ce îi vorbi.

– Dacă mă faci să roșesc, va trebui să-mi exercit autoritatea de soț asupra ta, o avertiză el.

– Autoritatea ta de soț? Ce presupune asta?

– Nu prea știu, recunoscu el. Dar sunt destul de sigur că ai promis să te supui.

Dacă nu ar fi fost atât de atent la fața ei, nu ar fi văzut mica tresărire a bărbiei ei. Sau cum faptul că înghiți în sec lăsă o urmă în jos, pe gâtul ei. Aproape că o tachină în legătură cu asta. Nu exista o femeie în anturajul lui – cel puțin, nu una pe care o plăcea și respecta – care chiar vorbise serios când promisese să se supună bărbatului ei.

Se întrebă dacă ea își încrucișase degetele atunci când își spusese jurămintele pe vas. Sau poate găsise o metodă să nu le spună deloc, vulpița. Și acum, era mult prea rușinată ca să recunoască.

– Nu m-am așteptat niciodată să mi te supui, șopti el, zâmbind în timp ce se apropie pentru un alt sărut. Doar să fii de acord cu mine în toate privințele.

Ea îl lovi în umăr, dar el nu putu decât să râdă. Chiar și când se răsuci și o trase mai aproape, nu putu opri râsul tăcut care îi cuprinse corpul și îl făcu și pe al ei să se cutremure.

Râsese vreodată în pat cu vreo femeie? Cine ar fi știut că poate fi atât de încântător?

– Chiar mă faci fericit, spuse el, și apoi îi urmă, într-un final, sfatul și îi scoase cămășuța, ea ridicându-și brațele în timp ce el i-o trăgea peste cap.

Rămase fără respirație. Acum, era goală, și, deși avea partea de jos a corpului acoperită, avea sânii goi în fața lui. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, dar era mult mai mult de-atât. Nu era numai faptul că înfățișarea ei îl amețea de dorință. Sau că era destul de sigur că nu mai fusese niciodată atât de plin de dorință așa cum era în acel moment.

Era mai *mult*. Era mai profund.

Era divin.

Îi atinse unul din sâni, trecând cu degetul arătător peste sfârcul roz. Ea icni, și el nu putu decât să scoată un geamăt de mândrie masculină. Adora că o putea face să-l dorească, să-și dorească *asta*. Adora să știe că era umedă între picioare, că trupul i se trezea la viață și că *el* făcea asta.

– Atât de frumoasă, șopti el, aranjându-se astfel încât ea să fie din nou pe spate și el deasupra ei.

Dar, fără haine, poziția era mult mai erotică. Sânii i se lăsară un pic din cauza gravitației, dar sfârcurile, roz precum trandafirii, ridicate cu mândrie, îi implorau practic atingerea.

– M-aș putea uita la tine toată ziua, spuse el.

Ea respira din ce în ce mai precipitat.

– Sau poate că nu, spuse el, aplecându-se pentru a-i linge ușor sfârcul. Nu cred că m-aș putea uita fără să ating.

– Edward, icni ea.

– Sau să sărut, spuse el mișcându-se spre celălalt sân, luându-i vârful în gură.

Ea se arcui sub el, un mic țipăt scăpându-i printre buze în timp ce el își continua dulcea tortură.

– Pot și să mușc, șopti el, ducându-se în partea cealaltă, de data aceasta folosindu-și dinții.

– Oh, Dumnezeule! gemu ea. Ce faci? Mă simt...

– Sper că simți, spuse el chicotind.

– Nu, simt...

– Simți și în altă parte, zise el cu vocea plină de dorință, după ce așteptă câteva secunde.

Ea încuviință din cap.

Într-o zi, după ce vor fi făcut dragoste de o sută de ori, avea să o facă să spună unde simțea. Avea să o facă să spună cuvintele care i-ar transforma penisul deja tare în

ceva construit din oțel. Voia să folosească orice armă din arsenalul său pentru a se asigura că, atunci când avea să o penetreze într-un final, urma să fie disperată de dorință.

Avea să știe ce înseamnă să fie adorată. Ce înseamnă să fie venerată. Pentru că el își dăduse seama că cea mai mare plăcere a lui era ca ea să și-o găsească pe a ei.

El îi strânse sânul, modelându-l într-un mic munte în timp ce se aplecă să-și pună buza pe urechea ei.

– Mă întreb unde simți, spuse el, mușcând-o ușor. Se rostogoli pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, în timp ce mâna îi alunecă de la sâni spre coapsă. Ar putea fi aici?

Ea respiră din ce în ce mai greu.

– Sau poate – trecu peste abdomenul ei, gâdilându-i buricul cu degetul – aici?

Chiar și așa, tremură sub atingerea lui.

– Nu cred că acela este locul, spuse el, făcând absent cerculețe pe pielea ei. Cred că te refereai undeva mai jos.

Ea scoase un sunet. Părea să fi fost numele lui.

El își puse mâna pe abdomenul ei și merse în mod voit în jos încet, până când degetele îi atinseră firele de păr care îi păzeau feminitatea. O simți cum se încordează, ca și cum nu știa ce să facă, și nu putea decât să zâmbească în timp ce îi asculta respirația frenetică ieșindu-i printre buze.

O deschise cu grijă, plimbându-și degetele peste miezul ei până când ea se relaxă un pic și se simți mai dornică să i se deschidă.

– Îți place asta? șopti el, deși știa că îi plăcea.

Dar, când ea încuviință din cap, tot se simți precum regele lumii. Simplul act de a-i oferi plăcere părea a fi suficient pentru a-i umple inima cu mândrie.

El continuă să o tachineze, aducând-o mai aproape și mai aproape de orgasm, chiar dacă propriul corp urla după propria împlinire. Nu intenționase să o satisfacă pe ea mai întâi, dar, de îndată ce o atinse, îi simți corpul cum răspunde la atingerile lui și știu ce trebuie să facă. Voia să o facă să cedeze, să se cutremure și să își spună că nu exista plăcere mai mare.

Și apoi, voia să-i arate că exista.

– Ce faci? șopti ea, dar el se gândi că întrebarea era una retorică. Avea ochii închiși și capul pe spate, și, în timp ce corpul i se arcuia, aruncând acei sâni perfecți către cer, se gândi că nu mai văzuse ceva atât de frumos și de erotic.

– Fac dragoste cu tine, spuse el.

– Dar... începu ea și deschise ochii.

– Nu mă întrerupe, spuse el ducându-i un deget la buze.

Era fată deșteaptă; evident, știa ce se întâmplă între un bărbat și o femeie și știa că ceva mult mai mare decât degetele lui trebuia să își găsească drumul în interiorul ei. Dar clar nu îi spusese nimeni despre lucrurile delicioase de care putea avea parte pe parcurs.

– Ai auzit de *la petite morte?* o întrebă el.

– Mica moarte? întrebă ea cu o privire confuză în timp ce clătină din cap.

– Așa îi spun francezii. O metaforă, te asigur. Mereu mi s-a părut mai degrabă o afirmare a vieții, zise el aplecându-se și luându-i un sfârc în gură. Sau poate un motiv pentru a trăi. Și apoi, cu toată promisiunea poznașă pe care o simțea în suflet, o privi printre gene și o întrebă: Să-ți arăt?

---

[2] Devil's Head – capul diavolului

Capitolul 14

Îmi lipsesc zilele când erai în Londra și ne puteam scrie de parcă am fi purtat o conversație. Presupun că suntem la mila valurilor. Scrisorile noastre se întâlnesc, probabil, pe ocean. Doamna Pentwhistle a spus că ei i se pare încântător, că au mici mâini și se salută pe întinderea apei. Cred că doamna Pentwhistle a băut prea mult din vinul de împărtășanie al preotului Pentwhistle.

Te rog, spune-i căpitanului Rokesby că micuța floare pe care a pus-o la presat a ajuns în stare perfectă. Nu este remarcabil că o ramură atât de micuță este îndeajuns de puternică să călătorească din Massachusetts la Derbyshire? Sunt sigură că nu voi avea niciodată ocazia să-i mulțumesc personal pentru ea. Te rog, asigură-l că o voi prețui mereu. Este atât de special să am o mică bucată din lumea ta.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

„Mica moarte."

Cu siguranță francezii știau ceva când au inventat fraza aceasta. Pentru că încordarea ce creștea în corpul Ceciliei... nevoia pulsândă neînduplecată pentru ceva ce nici măcar nu înțelegea... Totul se simțea ca și cum ducea spre ceva căruia nu putea, cu siguranță, să îi supraviețuiască.

– Edward, icni ea. Nu pot...

– Poți, o asigură el, dar nu cuvintele lui o învăluiră, ci vocea lui, lipită de pielea ei în timp ce buzele lui nemaipomenite îi descopereau încet sânii.

Dar o atinsese – o sărutase – în locuri pe care ea nu îndrăznise să le exploreze. Era fascinată. Nu, era trezită la viață. Trăise 22 de ani în corpul acesta și abia acum îi descoperea scopul.

– Relaxează-te! șopti Edward.

Era nebun? Nu era nimic relaxant în asta, nimic care să o facă să vrea să se relaxeze. Voia să apuce și să strângă și, da, să țipe în timp ce își croia drumul spre climax.

Doar că nu știa ce însemna climaxul sau cum ar putea fi dincolo de el.

– Te rog, imploră ea, și nici măcar nu părea să conteze că habar nu avea pentru ce implora.

Pentru că el știa. Doamne, Dumnezeule, spera că el știa. Dacă nu știa, avea să-l omoare.

Cu gura și cu degetele, o aduse pe marginea dorinței. Și apoi, când șoldurile i se ridicară, implorându-l în tăcere pentru mai mult, introduse un deget în ea și își plimbă limba pe sânul ei.

Ea se destrămă.

Îi țipă numele în timp ce șoldurile i se ridicară de pe pat. Mușchii i se încordară toți în același timp. Era precum o simfonie cu o singură notă bine realizată. Apoi, după ce corpul i se încordă tot, trase în cele din urmă aer în piept și se prăbuși pe saltea.

Edward își retrase degetele și se așeză lângă ea, sprijinindu-se într-un cot. Când găsi energia pentru a deschide ochii, o văzu că zâmbea precum o pisică la oala cu smântână.

– Ce a fost asta? întrebă ea, mai degrabă suflându-și vorbele decât rostindu-le.

El îi îndepărtă o șuviță de păr, apoi se aplecă pentru a-i săruta fruntea.

– *La petite morte,* șopti el.

– Oh! Era o întreagă lume plină de uimire în acel cuvânt. Așa m-am gândit și eu.

Asta păru să-l amuze, dar în felul acela minunat care o făcea pe Cecilia să roșească de plăcere. Îl făcea să zâmbească. Îl făcea fericit. Cu siguranță, atunci când avea să se ajungă la socoteala finală, asta avea să conteze la ceva.

Dar încă nu își consumaseră căsătoria.

Ea închise ochii. Trebuia să înceteze să gândească așa. Nu *era* nici o căsătorie. Asta nu era nici o consumare a căsătoriei, era...

– Ce s-a întâmplat?

Ea își ridică privirea. Edward se uita în jos, la ea, cu ochii albaștri și luminoși chiar și în lumina slabă a serii.

– Cecilia?

Nu părea îngrijorat, dar știa că ceva se schimbase.

– Sunt doar... Se strădui să găsească ceva de zis, ceva ce să poată spune și să fie adevărat. Sunt copleșită, spuse ea în cele din urmă.

El zâmbi, doar un pic, dar era suficient pentru a-i schimba forma inimii pentru totdeauna.

– Ăsta este un lucru bun, nu-i așa?

Ea încuviință din cap cât putu de bine. Era un lucru bun, cel puțin acum. Cât despre săptămâna viitoare sau luna viitoare, când viața avea cu siguranță să i se năruie...

Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit.

El îi mângâie tandru obrajii cu încheietura degetelor și o privea de parcă i-ar fi putut citi sufletul.

– Mă întreb la ce te gândești.

La ce se gândea? Că îl dorea. Că îl iubea. Că, deși știa că era greșit, *se simțea* ca și cum erau căsătoriți, și voia doar să fie real, cel puțin pentru seara aceasta.

– Sărută-mă! îi ceru, pentru că avea nevoie să fie în control măcar în acel moment.

Trebuia să rămână în prezent, nu să plutească în viitor, într-o lume în care zâmbetul lui Edward nu mai era al ei.

– Un pic autoritară dintr-odată, o tachină el.

Dar ea nu ceda.

– Sărută-mă! îi ceru din nou, punându-și una din mâini la ceafa lui. Acum!

Îl trase în jos, și, când buzele li se întâlniră, foamea ei explodă. Îl sărută ca și cum el era aerul ei, mâncarea și apa ei. Îl sărută cu tot ce simțea în ea, tot ce nu îi putea spune vreodată. Era o declarație și o scuză; era o femeie care se agăța de fericirea supremă cât putea face asta.

Și el îi răspunse cu aceeași pasiune.

Nu avea să știe niciodată ce o apucase, cum de mâinile ei păreau să știe ce să facă, trăgându-l aproape, întinzându-se după nasturii pantalonilor pe care încă nu și-i dăduse jos.

Ea scoase un țipăt de frustrare când el se îndepărtă de ea, sărind din pat pentru a sfâșia materialul ce îi încurca. Dar nu își luă ochii de la el, și, Dumnezeule mare, era frumos. Frumos și foarte, foarte mare, îndeajuns să o facă să se uite uimită.

El îi văzu probabil expresia, pentru că chicoti, și, când reveni în pat, pe chip i se citea ceva între năzdrăvănie și sălbăticie.

– Se va potrivi, îi spuse el cu o voce răgușită la ureche.

Mâna lui alunecă pe corpul ei până la despicătura dintre picioare, și abia atunci conștientiză ea cât de fierbinte și de umedă devenise. Fierbinte, umedă și dornică. O satisfăcuse intenționat? Pentru a o pregăti pentru el?

Dacă așa făcuse, funcționase, pentru că simțea o foame copleșitoare pentru el, o nevoie de a-l primi în ea, de a-și uni corpul cu al lui și a nu-i mai da drumul vreodată.

Îl simți lipindu-se de ea, doar cu vârful, și rămase fără aer.

– Voi fi tandru, îi promise el.

– Nu sunt sigură că vreau să fii.

Corpul lui fu cuprins de un fior și, când ea își ridică privirea, el strânse din dinți, încercând să se controleze.

– Nu spune asemenea lucruri, reuși el să murmure.

Ea se arcui spre el, încercând cumva să vină și mai aproape.

– Dar este adevărat.

El se mișcă în față, și ea simți cum se deschide către el.

– Te rănesc? o întrebă el.

– Nu spuse ea, dar se simte foarte... ciudat.

– Ciudat bine sau ciudat rău?

Ea clipi de câteva ori, încercând să înțeleagă ce simțea.

– Doar ciudat, răspunse ea.

– Nu sunt sigur că îmi place răspunsul acesta, șopti el în timp ce o desfăcu și mai mult cu mâinile, și ea icni când încă un pic din mădularul lui înaintă. Nu vreau să fie ciudat, spuse la urechea ei. Cred că va trebui să facem asta *foarte* des.

Suna diferit, aproape neîmblânzit, și ceva foarte feminin din interiorul ei începu să sclipească. *Ea* îl făcuse să fie așa. Acest bărbat – acest bărbat mare, puternic – își pierdea controlul, și se întâmpla totul din dorința pentru *ea.*

Nu se simțise niciodată mai puternică.

Cu toate acestea, senzațiile nu erau la fel ca mai înainte. Când își folosise numai mâinile și buzele, el o atrăsese într-o furtună de dorință și apoi o făcuse să plutească de plăcere. Dar acum, era concentrată asupra faptului că trebuia să se obișnuiască cu el, cu mărimea lui. Nu simțea durere, dar nu era la fel de plăcut ca mai înainte. Cel puțin, nu pentru ea.

Dar pentru Edward... Tot ce simțise ea mai devreme, fiecare încleștare de dorință pe care i-o văzuse pe față. El adora asta. Și asta era de ajuns pentru ea.

Dar se părea că nu și pentru el, pentru că Edward se încruntă și se opri.

Ea se uită la el cu ochi întrebători.

– Asta nu o să meargă, spuse el, sărutând-o pe nas.

– Nu te satisfac?

Ea așa credea, dar poate că nu.

– Dacă m-ai satisface mai mult, aș putea să mă spulber, spuse el cu o expresie crispată. Nu asta este problema. Eu nu te satisfac pe tine.

– M-ai satisfăcut. Știi bine, spuse ea roșind, dar nu putea suporta gândul că el credea că nu se simțea bine.

– Nu crezi că poți fi satisfăcută de două ori?

Cecilia simți cum face ochii foarte mari.

Edward își strecură mâna printre corpurile lor și găsi cel mai sensibil punct al feminității ei.

– Oh! Îl simți cum se mișcă acolo, dar, cu toate acestea, senzația era atât de puternică, încă nu se putu abține și țipă surprinsă.

– Așa mai merge, șopti el.

Și apoi, totul începu iar să crească. Presiunea, dorința... Era atât de acaparată de trăiri, că nu băgă de seamă cum el

o întindea tot mai mult cu fiecare mişcare. De fiecare dată când ea credea că nu se putea să fie mai mult, el se trăgea înapoi şi apoi se avânta înainte, ajungând şi mai adânc în sufletul ei.

Nu ştiuse că putea fi atât de aproape de o altă fiinţă umană. Nu ştiuse că putea fi atât de aproape şi totuşi să-şi dorească şi mai mult.

Ea se arcui, prinzându-i umerii cu mâinile, până când el ajunse să fie cu totul în ea.

– Dumnezeule, respiră el, este ca şi cum aş fi ajuns acasă. Se uită la ea, şi ei i se păru că vede o urmă de umezeală în ochii lui înainte ca gura lui să o cuprindă într-un sărut torid, pasional.

Şi apoi începu să se mişte.

Întâi cu împingeri încete, regulate, creând o fricţiune nemaipomenită în interiorul ei. Dar apoi respiraţia îi deveni sacadată şi ritmul de început se transformă într-unul frenetic. Simţea cum creştea în ea, acea cursă spre prăpastie, dar nu era nicidecum la fel de pierdută precum Edward, cel puţin nu înainte ca el să-şi ajusteze poziţia şi să-i ia unul din sfârcuri în gură.

Ea ţipă surprinsă, uimită de legătura imposibilă dintre sânul ei şi vintre. Dar simţi acolo... Dumnezeule, când degetele lui începură să-i tachineze şi celălalt sfârc, simţi între picioare şi începu să tremure şi să se agaţe.

– Da! gemu Edward. Dumnezeule, da, strânge-mă! O prinse de sân, mai tare decât se gândise ea vreodată că i-ar plăcea, dar adora asta, şi, cu o zvâcnire rapidă, avu din nou orgasm.

– Oh, Dumnezeule, gemu Edward. Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule! Mişcările lui deveniră aproape nebuneşti, şi se împingea înainte, după care

aproape înțepeni, înfigându-se în ea pentru o ultimă dată înainte de a-i geme numele și de a se prăbuși peste ea.

– Cecilia, spuse el din nou, aproape șoptind. Cecilia.

– Sunt chiar aici, zise ea mângâindu-l pe spate, degetele desenându-i cercuri leneșe pe coloană.

– Cecilia. Și apoi, din nou. Cecilia.

Ei îi plăcea că el nu părea capabil să spună nimic altceva în afară de numele ei. Dumnezeu știa, nu se gândea prea mult dincolo de acest moment.

– Te strivesc, bombăni el.

Așa era, dar nu o deranja. Îi plăcea să îi simtă greutatea.

Edward se rostogoli de pe ea, dar nu de tot, acoperind-o cu o parte a corpului.

– Nu vreau să mă opresc vreodată din a te atinge, spuse el.

Suna incredibil de somnoros.

Ea se întoarse pentru a se uita la el. Avea ochii închiși și, dacă nu adormise deja, avea să o facă în curând. Deja respirația începea să i se liniștească și genele – atât de groase și de închise la culoare – stăteau leneșe pe obrajii lui.

Ea își dădu seama că nu îl privise niciodată dormind. Împărțea patul cu el de o săptămână, dar în fiecare seară se strecura pe partea ei și se întorcea cu grijă cu spatele. Îi asculta respirația, ținându-și-o practic pe a ei într-o încercare de a sta nemișcată și tăcută. Și își spunea că asculta pentru a ști când adormea el, dar de fiecare dată se întâmpla cumva să adoarmă înainte să se întâmple asta.

El se trezea mereu înaintea ei dimineața, fiind deja îmbrăcat sau pe-aproape atunci când ea deschidea ochii și își începea ziua.

Așa că acum se desfăta. El nu avea un somn agitat, dar gura i se mișca un pic, de parcă ar fi șoptit o rugăciune. Ea tânjea să se întindă și să-i atingă obrazul, dar nu voia să-l trezească. În ciuda recentelor dovezi de putere și rezistență, nu era complet refăcut și avea nevoie să se odihnească.

Așa că îl privi și așteptă. Așteptă vina care în cele din urmă avea să îi cuprindă inima. Voia să se mintă și să spună că o sedusese dincolo de rațiune, dar știa că nu era adevărat. Da, fusese luată pe sus de pasiune, dar ar fi putut să-l oprească oricând. Ar fi fost de ajuns să deschidă gura și să-și mărturisească păcatele.

Cu pumnul la gură, își înăbuși un râset mohorât. Dacă i-ar fi spus adevărul lui Edward, el s-ar fi îndepărtat imediat de ea. Ar fi fost furios și apoi probabil ar fi dus-o la un preot și s-ar fi căsătorit cu ea pe loc. Genul acesta de bărbat era.

Dar nu îl putea lăsa să facă asta. Era practic logodit cu fata aceea de acasă, cea despre care îi povestise – Billie Bridgerton. Știa că ținea mult la ea. Mereu zâmbea când vorbea despre ea. Mereu. Dacă chiar *erau* logodiți? Dacă i se promisese ei și uitase despre asta, după tot ce se întâmplase în ultimele luni?

Dacă o iubea? Era posibil să fi uitat și despre asta.

Dar, chiar și cu toată vina care îi curgea acum prin vene, nu regreta ce se întâmplase. Într-o zi, tot ce îi va fi rămas de la bărbatul acesta vor fi amintirile, și la naiba dacă nu făcea acele amintiri cât mai strălucitoare cu putință.

Și dacă era un copil...

Își duse mâna la pântec, unde chiar acum sămânța lui ar putea prinde rod. Dacă era un copil...

Nu. Asta era puțin probabil. Prietena ei Eliza fusese căsătorită un an întreg înainte de a rămâne însărcinată. Și soția preotului chiar mai mult. Cu toate acestea, Cecilia știa îndeajuns de bine că nu putea continua să riște. Poate că îi putea spune lui Edward că se temea să rămână însărcinată atât de departe de casă. Nu era nici o minciună să spună că nu o încânta ideea unei călătorii peste ocean cât timp era însărcinată.

Sau cu un copil. Dumnezeule, drumul fusese îndeajuns de îngrozitor și singură. Nu avusese rău de mare, dar fusese o călătorie plictisitoare și pe alocuri înspăimântătoare. Să facă asta cu un bebeluș?

O trecură fiorii. Ar fi iadul.

– Ce s-a întâmplat?

Ea se răsuci la auzul vocii lui Edward.

– Credeam că dormi.

– Dormeam, spuse el căscând. Sau aproape. Încă își ținea unul din picioare peste ea, așa că îl mișcă, apoi o trase aproape, cu spatele spre el. Erai supărată, spuse el.

– Nu fi prostuț!

– Ceva te neliniștea, insistă el sărutând-o pe cap. Mi-am dat seama.

– În timp ce dormeai?

– *Aproape* dormeam, îi reaminti el. Te doare?

– Nu știu, spuse ea cu sinceritate.

– Ți-aș putea aduce o cârpă. Se desprinse și se dădu jos din pat. Cecilia își întoarse capul pentru a se uita la el în timp ce traversa camera către vasul cu apă. Cum putea fi atât de dezinvolt cu goliciunea lui? Era un lucru al bărbaților?

– Poftim, zise el, revenind la ea.

Umezise cârpa, și o curăță cu mișcări tandre.

Era prea mult. Ea mai că plânse.

Când termină, el puse cârpa deoparte și se așeză din nou lângă ea, sprijinindu-se într-un cot în timp ce se juca cu mâna liberă în părul ei.

– Spune-mi ce te supără, șopti el.

– Nu vreau să rămân însărcinată, spuse ea, după ce înghiți în sec și își adună tot curajul.

El înlemni, și Cecilia fu recunoscătoare pentru lumina slabă din cameră. Nu era sigură că voia să vadă emoțiile care i se puteau citi în ochi.

– Poate fi cam târziu pentru asta, spuse el.

– Știu. Doar că...

– Nu vrei să fii mamă?

– Nu! exclamă ea, surprinzându-se de forța răspunsului ei. Pentru că voia. Gândul de a-i purta copilul... aproape că o făcea să plângă. Nu vreau să rămân însărcinată aici, spuse ea, în America de Nord. Știu că sunt doctori și moașe, dar în cele din urmă vreau să mă duc acasă. Și nu vreau să traversez oceanul cu un bebeluș.

– Nu, spuse el, încruntându-se gânditor. Bineînțeles că nu.

– Nu vreau să o fac nici însărcinată, continuă ea. Dacă s-ar întâmpla ceva?

– Lucruri se întâmplă oriunde, Cecilia.

– Știu. Dar cred că m-aș simți mai bine acasă. În Anglia.

Nimic din toate astea nu erau minciuni. Doar că nu era tot adevărul.

El continuă să o mângâie pe păr, cu mișcări încete și liniștitoare.

– Pari atât de agitată, șopti el.

Ea nu știu ce să spună.

– Nu trebuie să fii atât de supărată, îi spuse el. Așa cum ți-am zis, poate fi prea târziu, dar putem lua măsuri de precauție.

– Da? întrebă ea simțind cum inima îi sare de bucurie înainte de a-și aminti că avea probleme mult mai mari decât asta.

El zâmbi, apoi îi atinse bărbia, ridicându-i fața către el.

– Oh, da. Ți-aș arăta acum, dar cred că ai nevoie să te odihnești. Dormi, spuse el. Va fi totul mult mai limpede mâine-dimineață.

Nu avea să fie. Dar, oricum, adormi.

Capitolul 15

O mie de scuze. Nu am scris de mai bine de o lună, dar adevărul este că erau foarte puține lucruri de scris. Totul este plictiseală sau război, și nu vreau să scriu despre asta. Și totuși, am ajuns ieri în Newport și, după o masă bună și o baie, mă simt mult mai bine.

de la Thomas Harcourt către sora sa, Cecilia

Dragă domnișoară Harcourt,

Îți mulțumesc pentru însemnarea dumitale amabilă. Vremea a început din nou să se răcească, și, până când vei primi asta, cred că vom fi recunoscători pentru hainele noastre de lână. Newport este locul care seamănă cel mai mult cu un oraș din câte am văzut în ultima vreme, și ne bucurăm amândoi de confortul lui. Mie și lui Thomas ni s-au dat camere într-o casă particulară, dar oamenii noștri au fost încartiruiți în case de rugăciuni, jumătate într-o biserică și jumătate într-o sinagogă. Câțiva dintre ei s-au temut că vor fi bătuți de Dumnezeu pentru că dormeau într-o casă laică. Nu văd cum este mai laică decât taverna pe care au vizitat-o cu o noapte înainte. Dar nu este treaba mea să ofer consiliere spirituală. Vorbind despre asta, sper că draga doamnă Pentwhistle nu s-a întors la vin. Altfel, trebuie să recunosc, chiar mi-a plăcut povestea dumitale despre „psalmul care a fost cumplit de greșit“.

Și, pentru că știu că vei întreba, nu am mai vizitat niciodată până acum o sinagogă; ca să fiu sincer, arată mai degrabă precum o biserică.

de la Edward Rokesby către Cecilia Harcourt, inclusă în scrisoarea de la fratele ei

Ca de obicei, în dimineața următoare, Edward se trezi înaintea Ceciliei. Ea nu se mai foi când el se ridică din pat, semn că era cu adevărat obosită.

El zâmbi. Era fericit să fie responsabil de oboseala ei.

Avea să fie înfometată. De obicei, cea mai copioasă masă a zilei pentru ea era micul-dejun, și, deși la Devil's Head aveau mereu ouă de la găinile pe care le țineau în curtea din spate, Edward se gândi că ar merge un răsfăț. Ceva dulce. Poate chifle cu fructe uscate. Sau *speculaas*.

Sau ambele. De ce nu ambele?

După ce se îmbrăcă, mâzgăli un bilețel și îl lăsă pe masă, spunându-i că avea să se întoarcă repede. Cele două brutării nu erau departe. Se putea duce și se putea întoarce în mai puțin de o oră dacă nu se întâlnea cu cineva cunoscut.

Brutăria familiei Rooijakkers era mai aproape, așa că se duse mai întâi acolo, zâmbind către sine în timp ce clopoțelul sună deasupra capului său, anunțându-l pe proprietar de venirea lui. Însă nu domnul Rooijakkers se ocupa de magazin, ci fiica lui roșcată, cea cu care se împrietenise Cecilia. Edward își aminti că o întâlnise și el, înainte de a se duce în Connecticut. El și Thomas preferau amândoi brutăria olandeză celei englezești de după colț.

Edward simți cum zâmbetul îi devine nostalgic. Lui Thomas îi plăceau dulciurile. La fel ca surorii lui.

– Bună dimineața, domnule, spuse femeia, ștergându-și mâinile pline de făină pe șorț în timp ce venea din încăperea din spate.

– Doamnă, spuse Edward înclinându-se ușor. Și-ar fi dorit să-și amintească numele ei. Dar, cel puțin de data asta, acest lucru nu îl întristă. Oricare era numele ei, nu se ascundea în partea întunecată a memoriei lui. Niciodată nu reținuse numele.

– Mă bucur să vă revăd, domnule, spuse ea. Nu ați mai venit de foarte mult timp.

– De luni bune, confirmă el. Am fost plecat din oraș.

– Este greu să avem clienți fideli, cu armata care vă trimite peste tot, zise ea clătinând din cap și zâmbindu-i elegant.

– Doar în Connecticut, replică el.

– Și ce mai face prietenul dumneavoastră? întrebă ea chicotind.

– Prietenul meu? repetă Edward, chiar dacă știa foarte bine că probabil se referea la Thomas. Cu toate acestea, era tulburător. Nimeni nu îl mai întreba despre el sau, dacă o făcea, era cu o voce șoptită, plină de tristețe.

– De fapt, nu l-am mai văzut de ceva timp, spuse Edward.

– Păcat, răspunse ea în timp ce își înclină capul într-o parte într-un gest prietenesc. Pentru amândoi. Era unul dintre cei mai buni clienți ai mei. Îi plăceau dulciurile foarte mult.

– Și surorii lui la fel, șopti Edward.

Ea se uită la el curioasă.

– M-am căsătorit cu sora lui, îi explică el, întrebându-se de ce îi spunea toate astea.

Poate doar pentru că era fericit să i-o spună. Se căsătorise cu Cecilia. Acum, *chiar* se căsătorise cu ea.

Fiica domnului Rooijakkers înlemni preț de câteva secunde, încruntându-și sprâncenele roșcate.

– Îmi pare rău, din păcate, nu-mi amintesc numele dumneavoastră...

– Căpitanul Edward Rokesby, doamnă. Și, da, ați cunoscut-o pe soția mea, Cecilia.

– Bineînțeles. Îmi pare rău, nu am făcut legătura când mi-a spus cum o cheamă mai înainte. Seamănă cu fratele ei, nu-i așa? Nu atât de mult la trăsături, cât...

– La gesturi, da, termină Edward pentru ea.

– Atunci probabil doriți *speculaas,* spuse ea râzând.

– Într-adevăr. Doisprezece, vă rog!

– Probabil nu am fost niciodată prezentați unul altuia, spuse ea în timp ce se aplecă să ia o farfurie cu biscuiți de pe un raft de mai jos. Sunt doamna Beatrix Leverett.

– Cecilia a vorbit cu foarte mult drag despre dumneavoastră, spuse el în timp ce aștepta ca doamna Leverett să numere biscuiții.

Abia aștepta să vadă reacția Ceciliei când avea să îi aducă micul-dejun la pat. Ei bine, biscuiți la pat, ceea ce ar putea fi chiar mai bine.

Cu excepția firimiturilor. Asta ar putea fi o problemă.

– Fratele doamnei Rokesby este încă în Connecticut?

– Poftim? întrebă Edward în timp ce imaginile frumoase din minte dispărură brusc.

– Fratele doamnei Rokesby, repetă ea, ridicându-și privirea. Am crezut că a mers cu dumneavoastră în Connecticut.

– Știți despre asta? întrebă el, înlemnind.

– Nu ar trebui?

– Thomas a fost cu mine în Connecticut, spuse el cu voce caldă, ca și cum testa afirmația, probând-o precum o haină nouă.

Se potrivea?

– Nu a fost? întrebă doamna Leverett.

– Eu… La naiba, ce putea spune? Nu ținea morțiș să împărtășească detalii despre starea lui cu un necunoscut, dar, dacă ea avea informații despre Thomas…

– Am avut dificultăți în a-mi aminti unele lucruri, spuse el în cele din urmă. Își atinse capul, chiar sub marginea pălăriei. Cucuiul era mult mai mic acum, dar locul încă era dureros. Am fost lovit la cap.

– Oh, îmi pare rău! spuse ea cu o privire plină de compasiune. Trebuie să fie îngrozitor de frustrant.

– Da, admise el, dar nu voia să discute despre rana lui. Se uită direct în ochii ei. Îmi spuneați despre căpitanul Harcourt.

– Nu știu, de fapt, nimic, zise ea ridicând ușor din umeri. Doar că ați plecat amândoi în Connecticut acum câteva luni. Ați venit aici înainte de a pleca. Pentru provizii.

– Provizii, repetă Edward.

– *Dumneavoastră* ați cumpărat pâine, spuse ea chicotind ușor. Prietenului dumneavoastră îi plac dulciurile. I-am spus…

– … Că *speculaas* nu sunt potriviți pentru călătorie, termină el pentru ea.

– Da, întări ea. Se fărâmițează ușor.

– Așa au pățit, spuse Edward încet. Toți.

Și apoi, își aminti totul.

– Stubbs!

Colonelul își ridică privirea de la birou, vizibil uimit de răcnetul furios al lui Edward.

– Căpitane Rokesby. Care naiba este problema?

Care era problema? Care era *problema?*

Edward se chinuia să-și țină furia sub control. Ieșise valvârtej din brutăria olandeză, fără cumpărături, alergase practic pe străzile orașului New York pentru a ajunge aici, la biroul colonelului Stubbs, în clădirile care erau folosite acum drept centrul de comandă britanic. Avea pumnii încleștați, sângele îi pulsa în creier ca și cum ar fi fost într-o luptă și, pentru numele lui Dumnezeu, singurul lucru care îl împiedica să-și atace superiorul era amenințarea cu Curtea marțială.

– Știai, spuse Edward, vocea tremurându-i de furie. Știai despre Thomas Harcourt.

Stubbs se ridică încet, înroșindu-se la față pe sub perciuni.

– La ce anume te referi?

– A fost în Connecticut cu mine. De ce naiba nu ai spus așa?

– Ți-am spus, zise Stubbs cu voce înțepată, nu am putut risca să-ți influențez memoria.

– Asta este o tâmpenie, și o știi și tu, ripostă Edward. Spune-mi adevărul!

– Este adevărul, spuse Stubbs printre dinți, trecând pe lângă Edward pentru a trânti ușa biroului său. Crezi că îmi place să-ți mint soția?

– Soția mea, repetă Edward.

Își amintise și *asta.* Nu putea spune că memoria îi era complet refăcută, dar cea mai mare parte era acolo, și era absolut sigur că nu participase la o ceremonie de nuntă

prin intermediari. Și nici nu îl rugase Thomas să o facă vreodată.

Edward nu își putea imagina ce o făcuse pe Cecilia să creadă așa ceva, dar nu putea să se ocupe decât de câte un dezastru pe rând. Se uită în ochii lui Stubbs cu o furie abia controlată.

– Ai zece secunde să-mi explici de ce ai mințit despre Thomas Harcourt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rokesby, spuse colonelul, trecându-și mâna prin părul rar, nu sunt un monstru. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit era să-i creez ei așteptări false.

– Așteptări *false?* spuse Edward înghețând.

– Nu știi, zise Stubbs uitându-se la el.

Nu era chiar o întrebare.

– Cred că deja am stabilit că sunt multe lucruri pe care nu le știu, spuse Edward cu vocea ușor sugrumată de emoție. Așa că, te rog, luminează-mă!

– Căpitanul Harcourt este mort, zise colonelul. A fost împușcat în stomac, spuse el cu sinceră tristețe. Îmi pare rău!

– Poftim? Edward se împletici, picioarele găsind cumva un scaun pe care să se așeze. Cum? Când?

– În martie, spuse colonelul traversând camera și ducându-se spre dulap, de unde scoase o sticlă de brandy. Nu trecuse nici măcar o săptămână de când plecaserăți. A trimis vorbă să ne întâlnim la New Rochelle.

– Cine a mers? îl întrebă Edward uitându-se la mâinile tremurânde ale colonelului în timp ce punea lichidul de culoarea chihlimbarului în două pahare.

– Doar eu.

– Ai fost singur, spuse Edward, tonul lui spunând clar că îi venea greu să creadă.

– S-a făcut ce trebuia, spuse Stubbs în timp ce întinse paharele.

Edward expiră în vreme ce amintirile – proaspete și vechi în același timp – i se desfășurau în minte. El și Thomas plecaseră împreună în Connecticut, încredințându-li-se misiunea de a aprecia eficiența unui atac naval pe apă. Ordinul venise chiar de la guvernatorul Tryon. Îl alesese pe Edward, spusese el, pentru că avea nevoie de cineva în care să aibă încredere deplină. Edward îl alesese pe Thomas din același motiv.

Dar cei doi călătoriseră împreună numai câteva zile înainte ca Thomas să se întoarcă la New York cu informațiile pe care le culeseseră despre Norwalk. Edward continuase spre est, spre New Haven.

Și atunci fusese ultima dată când îl văzuse.

Edward luă paharul cu coniac și îl bău dintr-o înghițitură.

– Să înțeleg că asta înseamnă că ți-ai recăpătat memoria, spuse Stubbs după ce dădu și el pe gât coniacul.

Edward încuviință din cap rapid. Colonelul avea să vrea să-l chestioneze imediat, știa asta, dar nu avea să spună nimic până când nu urma să obțină niște informații despre Thomas.

– De ce l-ai pus pe generalul Garth să-i trimită o scrisoare familiei spunând că este doar rănit?

– *Era* doar rănit când am trimis-o, răspunse colonelul. A fost împușcat de două ori, la câteva zile distanță.

– Poftim? întrebă Edward, încercând să înțeleagă. Ce naiba s-a întâmplat?

Stubbs gemu și păru că se dezumflă în timp ce se apleca peste biroul său.

– Nu l-am putut aduce înapoi aici. Nu când nu eram sigur de loialitatea sa.

– Thomas Harcourt nu era un trădător! țipă Edward.

– Nu se putea ști asta cu siguranță, ripostă Stubbs. Ce naiba ar fi trebuit să cred? Mă duc la New Rochelle, exact așa cum spusese el, și apoi, înainte ca el să apuce să spună altceva decât numele meu, oamenii încep să tragă spre mine.

– Spre el, sublinie Edward.

În definitiv, Thomas era cel care fusese împușcat.

Stubbs dădu paharul pe gât – cel de-al doilea – și se duse să mai ia unul.

– Nu știu pe cine naiba împușcau. Din câte știu, eu eram ținta, și au ratat. Știi că majoritatea colonialiștilor sunt o adunătură de nepricepuți. Jumătate nici nu pot ochi peretele.

Lui Edward îi luă o clipă să proceseze asta. Știa în adâncul lui că Thomas nu era un trădător, dar putea înțelege de ce colonelul Stubbs – care nu îl cunoștea bine – ar fi putut avea îndoieli.

– Căpitanul Harcourt a fost atins în umăr, spuse Stubbs morocănos. Glonțul a ieșit pe partea cealaltă. Nu a fost atât de greu să fie oprită sângerarea, dar avea dureri foarte mari.

Edward închise ochii și trase aer în piept, dar asta nu păru să îl ajute. Văzuse mult prea mulți bărbați cu răni prin împușcare.

– L-am dus la Dobbs Ferry, continuă Stubbs. Avem un mic avanpost lângă râu. Nu este chiar în spatele liniilor inamice, dar aproape.

Edward cunoștea Dobbs Ferry. Britanicii îl folosiseră drept punct de întâlnire încă de la Bătălia de la White Plains, din urmă cu aproape trei ani.

– Ce s-a întâmplat apoi? îl întrebă el.

– Eu m-am întors aici, spuse colonelul Stubbs, uitându-se la el cu chipul lipsit de expresie.

– L-ai lăsat acolo, spuse Edward dezgustat. Ce fel de bărbat lasă un soldat rănit în mijlocul pustietății?

– Nu era singur. Am lăsat trei oameni să-l păzească.

– L-ai ținut prizonier?

– Era pentru binele lui la fel de mult ca din orice alt motiv. Nu știam dacă îl împiedicam să evadeze sau îl păzeam de rebelii care voiau să-l omoare. Stubbs se uită la Edward îngrijorat. Pentru numele lui Dumnezeu, Rokesby, nu sunt dușmanul aici.

Edward nu spuse nimic.

– În orice caz, nu putea face călătoria înapoi la New York, spuse Stubbs clătinând din cap. Avea dureri mult prea mari.

– Ai fi putut să rămâi.

– Nu, nu aș fi putut, răspunse Stubbs. Trebuia să mă întorc la centrul de comandă. Eram așteptat. N-a știut nimeni nici măcar că plecasem. Crede-mă, imediat ce am găsit o scuză, m-am întors să-l iau. Trecuseră numai două zile. Înghiți în sec și, pentru prima dată de la sosirea lui Edward, păli. Dar, când am ajuns acolo, erau morți, continuă el.

– Erau?

– Harcourt, cei trei bărbați care îl păzeau. Toți.

Edward se uită la paharul din mâna lui. Uitase de el. Își privi mâna în timp ce îl puse jos, ca și cum asta i-ar fi putut opri cumva tremurul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu știu, spuse Stubbs închizând ochii, pe față citindu-i-se amintirile agonizante. Toți fuseseră împușcați, șopti el.

– A fost o execuție? îl întrebă Edward, simțind că i se face rău de la stomac.

– Nu, zise Stubbs clătinând din cap. Erau semne că luptaseră.

– Chiar și Thomas? Nu era sub pază?

– Nu l-am legat. Era clar că și el se luptase, în ciuda rănii. Dar...

Stubbs înghiți în sec și se întoarse.

– Dar ce?

– A fost imposibil de spus de partea cui a luptat.

– Îl știai mai bine de-atât, spuse Edward cu glas scăzut.

– Îl știam? Tu îl știai?

– Da, la naiba, îl știam.

Cuvintele îi ieșiră din gât într-un urlet, și de data asta Edward țâșni în picioare.

– Ei bine, eu, nu, spuse Stubbs întorcându-se. Și este afurisita mea de treabă să fiu suspicios în legătură cu oricine, continuă el ducându-și mâna la frunte, apăsându-și puternic tâmplele. Așa m-am săturat de tot!

Edward făcu un pas în spate. Nu îl văzuse niciodată pe colonel așa. Nu era sigur că văzuse pe cineva vreodată așa.

– Știi ce îi face unui om? întrebă Stubbs, cu vocea aproape o șoaptă. Să nu se poată încrede în nimeni?

Edward nu spuse nimic. Încă era nervos, atât de plin de furie și de mânie, dar nu mai știa încotro să le direcționeze. Totuși, nu către Stubbs. Luă paharul de coniac din mâinile tremurânde ale colonelului și se duse spre sticlă, turnând în câte un pahar pentru fiecare. Nu îi

păsa că era abia 8.00 dimineața. Nici unul din ei nu avea nevoie de o minte limpede.

Bănuia că nici unul din ei nu voia o minte limpede.

– Ce s-a întâmplat cu trupurile? îl întrebă Edward încet.

– Le-am îngropat.

– Pe toate?

– Nu a fost o zi plăcută, spuse colonelul, închizând ochii.

– Ai vreun martor?

– Nu ai încredere în mine? întrebă Stubbs, ridicându-și privirea.

– Iartă-mă, spuse Edward, pentru că avea încredere în Stubbs.

În această privință… în toate privințele, de fapt. Nu știa cum de reușise să țină asta pentru el. Probabil îl măcinase cumplit.

– Am avut ajutoare pentru morminte, spuse Stubbs. Părea extenuat. Terminat. Îți voi da numele bărbaților care m-au ajutat dacă dorești.

– Nu vreau, spuse Edward după ce se uită la el câteva clipe lungi. Dar apoi clătină ușor din cap, aproape ca și cum încerca să-și pună gândurile în ordine. De ce ai trimis scrisoarea aceea?

– Ce scrisoare? întrebă Stubbs, clipind.

– Cea de la generalul Garth. În care se spunea că Thomas fusese rănit. Presupun că a făcut asta la ordinele tale.

– Era adevărat când am trimis-o, răspunse colonelul. Voiam să-i anunț familia cât mai repede. Era o navă care pleca din port în dimineața în care l-am lăsat în Dobbs Ferry. Când mă gândesc acum…Își trecu mâinile prin părul rar și păru că se dezumflă în timp ce oftă. Eram atât

de mulțumit că reușisem să o trimit atât de repede, continuă el.

– Nu te-ai gândit să-ți corectezi greșeala și să trimiți încă una?

– Erau prea multe întrebări fără răspuns.

– Pentru a-i anunța familia? întrebă Edward neîncrezător.

– Voiam să trimit o scrisoare de îndată ce aveam răspunsuri, spuse Stubbs încordat. Chiar nu m-am gândit că sora lui va traversa Atlanticul pentru el. Cu toate astea, nu știu, poate a venit pentru tine.

„Puțin probabil."

– Am inelul lui, spuse Stubbs ducându-se spre biroul lui și deschizând un sertar.

Edward se uită în timp ce acesta scoase o cutie, o deschise și luă de acolo un inel cu sigiliu.

– M-am gândit că familia sa îl va dori, spuse Stubbs ridicându-l.

Edward se uită la cercul de aur care îi fuse pus în palmă. Adevărul fie spus, nu îl recunoștea. Nu se uitase niciodată cu atenție la inelul cu sigiliu al lui Thomas. Dar știa că Cecilia avea să îl recunoască.

Avea să îi frângă inima.

– Ce îi vei spune soției tale? întrebă Stubbs, dregându-și vocea.

Soția lui. Iar cuvântul acela. La naiba! Nu era soția lui. Nu știa ce era, dar nu era soția lui.

– Rokesby?

El își ridică privirea. Urma să încerce să înțeleagă minciuna Ceciliei mai târziu. Pentru moment, avea să caute în sufletul său un strop de bunătate pentru a o lăsa să-l jelească pe fratele ei înainte de a o confrunta.

– Îi voi spune că fratele ei a murit ca un erou, zise Edward trăgând aer în piept și uitându-se direct în ochii colonelului. Îi voi spune că îți pare rău că nu ai putut să îi spui adevărul când te-a întrebat prima dată, din cauza naturii secrete a muncii lui extraordinar de importante. Făcu un pas spre colonel și apoi încă unul. Îi voi spune că ai de gând să vorbești direct cu ea, să-ți ceri scuze pentru durerea pe care ai adus-o asupra ei și să-i dai toate onorurile post-mortem pe care le-a primit el.

– Nu au fost....

– Inventează-le! ripostă Edward.

– Voi face aranjamentele pentru o medalie, spuse colonelul după ce se uită câteva secunde în ochii lui Edward.

Edward încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

– Ești sigur că vrei să o minți?

Vocea colonelului îl făcu să se oprească.

– Poftim? întrebă Edward, întorcându-se ușor.

– Am impresia că nu prea mai știu mare lucru, spuse Stubbs oftând, dar știu ce înseamnă o căsătorie. Nu vrei să o începi cu o minciună.

– Într-adevăr.

– Este ceva ce nu-mi spui, căpitane Rokesby? întrebă colonelul, uitându-se la el cu o privire ciudată.

– Nu ai nici cea mai vagă idee, mormăi Edward în timp ce deschise ușa și plecă.

Capitolul 16

Nu mai am vești de la tine de atât de mult timp. Încerc să nu îmi fac griji, dar este greu.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Când Edward nu se întoarse până la ora 9.00, Cecilia începu să se îngrijoreze.

Și, la 10.00, când clopotele de la biserica din apropiere bătură mult prea mult timp, ridică din nou biletul de la el, doar ca să se asigure că nu îl interpretase greșit prima dată.

„Am plecat să cumpăr micul-dejun. Mă voi întoarce înainte să te trezești."

Își mușcă buza de jos. Era greu să își imagineze cum ar fi fost posibil să interpreteze cineva greșit asta.

Începu să se întrebe dacă era prins jos, reținut de un coleg ofițer. Se întâmpla tot timpul. Toată lumea părea să-l cunoască, și cei mai mulți doreau să-l felicite pentru recenta întoarcere în siguranță. Soldații puteau fi vorbăreți, mai ales atunci când se plictiseau. Și toată lumea părea plictisită zilele astea, deși majoritatea preferau asta luptelor.

Așa că Cecilia coborî în camera de zi de la Devil's Head, pregătită să-l smulgă pe Edward dintr-o conversație pe care nu și-o dorea. Avea să îi reamintească de „întâlnirea lor foarte importantă", și apoi poate se duceau înapoi sus…

Dar nu era în salonul din față. Nici în cel din spate.

„Mă voi întoarce înainte să te trezești."

Evident, ceva nu era în regulă. Edward se trezea mereu înaintea ei, dar ea nu era genul de persoană care să lenevească în pat. Știa asta. Deja era îmbrăcată și gata pentru micul-dejun până la 8.30.

Se gândi dacă să se ducă să-l caute, dar știa că, dacă făcea asta, el avea să apară la cinci minute după plecarea ei și apoi urma să o caute, și ar fi petrecut astfel întreaga dimineață fără să se întâlnească.

Așa că așteptă.

– Ați început târziu în această dimineață, spuse hangiul când o văzu că stă acolo nehotărâtă. Nu doriți nimic de mâncare?

– Nu, mulțumesc! Soțul meu aduce... Se încruntă. L-ați văzut pe căpitanul Rokesby în această dimineață?

– Nu de câteva ore, doamnă. M-a salutat de dimineață și apoi a plecat. Părea chiar fericit. Hangiul îi aruncă o privire piezișă și zâmbi în timp ce ștergea o halbă de bere. Fluiera.

Faptul că nu simți nici o urmă de jenă ca reacție la vorbele hangiului arăta cât de distrasă era. Se uită spre fereastra care dădea în stradă, nu că ar fi putut să vadă ceva în afară de umbre.

– Mă așteptam să se întoarcă mai repede, spuse ea aproape ca pentru sine.

– Va reveni curând, veți vedea, zise hangiul ridicând din umeri. Între timp, sunteți sigură că nu aveți nevoie de nimic?

– Foarte sigură, dar vă mulțumesc. Eu...

Ușa din față scoase sunetul obișnuit când cineva o deschidea, și Cecilia se întoarse, convinsă că trebuia să fie Edward.

Doar că nu era.

– Căpitane Montby, spuse ea cu o ușoară înclinare a capului, recunoscându-l pe tânărul ofițer care îi cedase camera cu o săptămână în urmă.

Fusese plecat timp de câteva zile, apoi se întorsese, și acum stătea cu un alt soldat. Îi mulțumise de câteva ori pentru generozitatea lui, dar el insista mereu că erau onoarea și datoria lui de gentleman. Și, oricum, o cameră de la Devil's Head împărțită cu cineva era mai bine decât primeau majoritatea soldaților.

– Doamnă Rokesby, o salută și el la rându-i. Își înclină bărbia și apoi zâmbi. Să aveți o dimineață frumoasă! Îl așteptați pe soțul dumneavoastră?

– Știți unde este? îl întrebă Cecilia.

– Tocmai l-am văzut la taverna Fraunces, spuse căpitanul Montby arătând peste umăr, către nimic anume.

– *Poftim?*

Probabil că vocea îi sună ascuțită, căci căpitanul Montby se dădu un pic în spate înainte de a spune:

– Eh, da. L-am văzut din capătul celălalt al încăperii, dar sunt destul de sigur că el era.

– La Fraunces? Sunteți sigur?

– Cred că da, spuse căpitanul, cu vocea îngrijorată a cuiva care nu vrea să fie implicat într-o ceartă domestică.

– Era cu cineva?

– Nu atunci când l-am văzut eu.

Cecilia strânse din buze în timp ce se îndrepta spre ușă, oprindu-se numai pentru a-i mulțumi căpitanului Montby pentru ajutor. Nu își putea imagina ce făcea Edward la Fraunces. Chiar dacă s-ar fi dus acolo să ia micul-dejun (ceea ce nu avea nici un sens, din moment ce aveau

aceleași prețuri ca la Devil's Head), cu siguranță ar fi fost înapoi până acum.

Cu un mic-dejun foarte rece.

Și era singur. Ceea ce însemna – ei bine, sincer, nu știa ce însemna asta.

Nu era *supărată* pe el, își spuse sieși. Avea tot dreptul să se ducă unde dorea. Era doar faptul că spusese că avea să se întoarcă repede. Dacă ea ar fi știut că avea să fie așa, și-ar fi făcut alte planuri.

Nu prea știa care ar fi fost acele planuri, din moment ce era blocată pe un continent străin, unde nu știa aproape pe nimeni. Dar nu asta era ideea.

Fraunces nu era departe de Devil's Head – toate tavernele de aici erau relativ aproape unele de altele –, așa că îi luă aproximativ cinci minute prin soarele arzător ca să ajungă la destinația ei.

Deschise ușa grea din lemn și intră, având nevoie de câteva clipe pentru ca privirea să i se obișnuiască cu lumina slabă și fumurie a tavernei. Clipi de câteva ori, și, lucru sigur, acolo era Edward, stând la o masă în fundul încăperii.

Singur.

O parte din focul care îi alimentase pașii se stinse, și ea se opri, procesând imaginea. Ceva nu era în regulă.

Era adus de spate. Stătea pleoștit pe scaun – ceva ce nu făcea niciodată în public, oricât era de obosit –, și mâna lui – cea pe care i-o putea vedea de unde stătea ea – era îndoită aproape ca o gheară. Dacă nu ar fi avut unghiile atât de bine îngrijite, ar fi lăsat semne în masa de lemn.

Avea în față un pahar gol.

Ea făcu un pas ezitant înainte. Băuse? Cu siguranță așa părea, deși, din nou, asta nu îi stătea deloc în caracter. Nu

era nici măcar prânzul.

Inima Cecilia încetini… apoi bătu cu putere, și aerul din jurul ei deveni încărcat de teamă.

Erau două lucruri care ar fi putut să-l aducă pe Edward în halul ăsta. Două lucruri care să-l facă să uite că promisese să se întoarcă în camera pe care o împărțea cu ea la Devil's Head.

Fie își recăpătase memoria…

Fie Thomas era mort.

Edward nu intenționase să se îmbete.

Plecase furios din biroul colonelului Stubbs, dar, până când să iasă în stradă, furia dispăruse, fiind înlocuită de… nimic.

Era gol.

Amorțit.

Thomas era mort. Cecilia era o mincinoasă.

Și el era al naibii de prost.

Stătea acolo, înțepenit și uitându-se în gol în fața clădirii unde era centrul de comandă al atâtor ofițeri britanici. Nu știa unde să se ducă. Nu înapoi la Devil's Head; nu era pregătit să dea ochii cu ea.

Trase adânc aer în piept.

Avusese atât de multe ocazii să-i spună adevărul, atât de multe clipe în care ar fi putut întrerupe liniștea cu pronunțarea ușoară a numelui său. Ar fi putut să-i spună că mințise și ar fi putut să-i spună motivul, și, la naiba, probabil că ar fi iertat-o, pentru că era atât de al naibii îndrăgostit de ea, încât ar fi luat luna de pe cer pentru a o face fericită.

Crezuse că era soția lui.

Crezuse că jurase să o onoreze și să o protejeze.

În schimb, era cel mai groaznic gen de depravat, un adevărat nemernic. Nu conta că el credea că erau căsătoriți. Tot s-ar fi culcat cu o virgină necăsătorită. Mai rău, ea era sora celui mai bun prieten al lui.

Bineînțeles, trebuia să se căsătorească acum cu ea. Poate că acesta fusese planul ei de la bun început. Cu excepția faptului că era vorba despre Cecilia, și crezuse că o cunoștea. Chiar înainte de a o întâlni, crezuse că o cunoștea.

Își trecu mâna pe deasupra frunții, degetele oprindu-i-se în dreptul tâmplelor. Îl durea capul. Strânse tare pentru a alunga durerea, dar nimic. Pentru că, atunci când reușea să și-o scoată pe Cecilia din minte, în cele din urmă, nu rămânea decât fratele ei.

Thomas era mort, și el nu putea să nu se gândească la asta, la faptul că nimeni nu avea să știe niciodată ce se întâmplase, că murise printre străini, sub suspiciunea de trădare. Nu se putea opri să se gândească la faptul că prietenul lui fusese împușcat în burtă. Era o moarte îngrozitoare… lentă, dureros de agonizantă.

Și nu putea înceta să se gândească că avea să fie nevoit să o mintă pe Cecilia. Să-i spună că fusese ceva mai puțin înfiorător. Ceva rapid și lipsit de durere.

Eroic.

Nu îi scăpă ironia. Era rândul lui să o mintă.

Dar știa că era responsabilitatea lui să o informeze despre moartea lui Thomas. Oricât de furios era pe ea – și, adevărul fie spus, nu știa exact ce simțea –, Thomas fusese prietenul lui cel mai apropiat. Chiar dacă Edward nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Cecilia Harcourt, s-ar fi dus până în Derbyshire doar pentru a-i înmâna inelul fratelui ei.

Dar nu era încă pregătit să o vadă. Nu era pregătit să vadă altceva decât fundul unui alt pahar de whisky. Sau de vin. Sau chiar de apă, atât timp cât îl bea singur.

Așa că se duse la taverna Fraunces, unde ar fi fost mai puțin probabil să fie văzut de vreun prieten decât la Devil's Head. Nu se întâmpla mare lucru dimineața. Putea sta cu spatele la încăpere și, dacă era norocos, nu avea să fie nevoit să spună un cuvânt timp de ore în șir.

Când ajunse acolo, barmanul se uită la el și îi dădu o băutură fără a spune nimic. Edward nici măcar nu știa ce era. Ceva făcut în casă, poate ilegal, cu siguranță tare.

Mai luă una.

Și stătu acolo în colțul din spate întreaga dimineață. Din când în când, cineva venea și îi înlocuia paharul. La un moment dat, o femeie îi puse o bucată de pâine în față, probabil pentru a absorbi alcoolul. Luă o îmbucătură. I se duse în stomac precum o piatră.

Se întoarse la băutura lui.

Dar, oricât încerca, nu părea să reușească să se îmbete până la punctul în care să uite. Nici măcar nu putea uita. Nu părea să conteze de câte ori i se umplea paharul. Închise ochi într-o clipire lungă, grea, gândindu-se că de data asta totul avea să se transforme în negru sau măcar în gri, și poate că Thomas tot mort avea să fie, dar măcar el nu urma să se mai gândească la asta. Cecilia tot o mincinoasă ar fi, dar el nu s-ar gândi nici la asta.

Dar nu mergea. Nu ar fi putut fi niciodată atât de norocos.

Apoi veni *ea*.

Nici măcar nu trebui să-și ridice privirea pentru a ști că era ea când ușa din față se deschise și o dâră de lumină inundă camera. O simți în aer, în conștientizarea rece și

mohorâtă că aceasta era cea mai rea zi din viața lui. Și nu avea să se îmbunătățească.

Ridică privirea.

Ea stătea lângă ușă, îndeajuns de aproape de o fereastră, încât lumina care trecea prin geam să îi atingă părul ca un nimb.

Se gândi că arăta precum un înger.

Crezuse că era îngerul *lui.*

Ea nu se mișcă preț de câteva momente. El știa că ar fi trebuit să se ridice, dar se gândi că alcoolul își făcea într-un final efectul și nu prea avea încredere în echilibrul său.

Sau în judecata sa. Dacă se ridica, era posibil să se ducă la ea. Și, dacă se ducea la ea, o putea lua în brațe.

Ar regreta asta. Mai târziu, când ar gândi mai limpede, ar regreta asta.

Ea făcu un pas prudent către el, apoi un altul. El văzu cum buzele îi rostesc numele, dar nu auzi nimic. Fie pentru că ea nu scotea nici un sunet, fie pentru că nu voia să o audă, nu avea să știe niciodată, dar putu vedea în privirea ei că înțelegea că ceva era în neregulă.

Își duse mâna spre buzunar.

– Ce s-a întâmplat?

Ea era mai aproape acum. Nu avea de ales decât să o audă.

Scoase inelul și îl puse pe masă.

Ea îi urmări mișcările și, la început, nu păru să înțeleagă semnificația. Apoi întinse o mână tremurândă și luă inelul între degete, aducându-l mai aproape pentru a se uita la el.

– Nu, șopti ea.

El nu spuse nimic.

– Nu, nu. Nu poate fi adevărat. Nu este atât de aparte. Ar putea fi al altcuiva, spuse ea și puse inelul pe masă de parcă

i-ar fi ars pielea. Nu este al lui. Spune-mi că nu este al lui.

– Îmi pare rău, spuse Edward.

– Nu, zise ea din nou, continuând să clatine din cap, doar că de data asta vocea ei suna ca a unui animal rănit.

– Este al lui, Cecilia, spuse Edward.

Nu se mișcă să o aline. Ar fi trebuit. Ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi simțit atât de mort în interior.

– De unde îl ai?

– De la colonelul Stubbs, spuse Edward și făcu o pauză, încercând să-și aducă aminte ce voia să spună. Sau nu. M-a rugat să-ți cer scuze. Și să-ți prezint condoleanțele lui.

Ea se holbă la inel, apoi, de parcă un ac micuț ar fi înțepat-o deodată, își ridică privirea și întrebă:

– De ce și-ar cere scuze?

El se gândise că avea să întrebe. Era deșteaptă. Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea. Ar fi trebuit să știe că avea să se agațe de partea din afirmația lui care nu prea avea sens.

– A dorit să-și ceară scuze pentru că nu ți-a spus mai devreme, zise Edward, dregându-și vocea. Nu a putut, continuă el. Thomas era implicat în ceva foarte important. Ceva… secret.

Ea prinse strâns marginea scaunului de lângă el, apoi renunță la paradă și la putere și se așeză.

– Deci știa în tot acest timp?

– S-a întâmplat în martie, spuse Edward.

O auzi icnind – un sunet firav, dar plin de șoc.

– A stat cu mine, spuse ea într-o șoaptă încărcată de uimire. În biserică, pe când tu încă erai inconștient. A stat cu mine ore bune într-una dintre zile. Cum a putut face asta? Știa că îl căutam pe Thomas. Știa… Își duse mâna la

gură în timp ce începu să respire din ce în ce mai precipitat. Cum a putut fi atât de crud?

Edward nu spuse nimic.

Ceva în privirea Ceciliei se oțeli, și verdele pal al ochilor ei căpătă o nuanță metalică.

– *Tu* ai știut?

– Nu, spuse el uitându-se direct la ea. Cum aș fi putut?

– Bineînțeles, șopti ea. Îmi pare rău! Rămase neclintită preț de câteva clipe, o statuie fără speranță a durerii pline de nedumerire. Edward putea doar să se întrebe la ce se gândea; din când în când, părea că clipea mai repede sau că buzele ei se mișcau de parcă ar spune cuvinte.

– Cecilia? murmură el în cele din urmă, nemaiputând rezista.

– A fost înmormântat? întrebă ea încruntându-se în timp ce se întorcea ușor. O înmormântare cum se cuvine?

– Da, spuse el. Colonelul Stubbs a zis că s-a îngrijit chiar el de asta.

– Aș putea să-i vizitez…

– Nu, spuse el ferm. A fost înmormântat în Dobbs Ferry. Știi unde este asta?

Ea încuviință din cap.

– Atunci știi că este mult prea periculos pentru tine să-l vizitezi. Mult prea periculos chiar și pentru *mine,* dacă nu cumva primesc ordin din partea armatei să fac asta.

Ea încuviință din nou din cap, de data aceasta cu mai puțină hotărâre.

– Cecilia… o avertiză el. Dumnezeule, nici măcar nu se putea gândi să o urmărească pe teritoriul inamic. Zona aceea din Westchester era un teritoriu al nimănui. De aceea și fusese atât de surprins când colonelul Stubbs spusese că se dusese singur pentru a se întâlni cu Thomas.

Promite-mi, continuă el, prinzând cu degetele marginea mesei. Promite-mi că nu te vei duce!

– Bineînțeles că nu. Nu sunt… îi răspunse ea, cu o privire ce părea aproape uimită. Nu este genul de lucru pe care l-aș face, spuse ea în schimb, lipindu-și buzele.

Edward încuviință scurt din cap. Era tot ce putea face înainte de a-și recăpăta din nou suflul.

– Îmi imaginez că nu este nici o piatră de mormânt, spuse ea după ce trecură câteva clipe. Cum ar putea fi?

Era o întrebare retorică, dar, chiar și așa, durerea din vocea ei îl făcu să răspundă.

– Colonelul Stubbs a spus că a lăsat un tumul.

Era o minciună, dar gândul că mormântul fratelui ei fusese marcat, chiar și numai cu o grămăjoară de pietre, avea să îi ofere confort.

El își ridică paharul gol, jucându-se cu el. Mai erau câteva picături pe fund, și privi cum se rotesc într-o parte și în alta, urmând mereu aceeași cale umedă. Cât de greu ar fi fost să încline paharul, ca să formeze un nou traseu? Și putea face același lucru și cu viața lui? Putea înclina lucrurile îndeajuns de mult pentru a le schimba traseul? Dacă îl întorcea cu susul în jos? Ce se întâmpla atunci?

Dar, chiar și cu toate astea trecându-i prin minte, expresia nu i se schimbă. Putea simți încremenirea de pe fața lui, o uniformitate constantă, lipsită de emoție. Era ceea ce trebuia să facă. O crăpătură, și numai Dumnezeu știa ce risca să iasă în valuri.

– Ar trebui să iei inelul, spuse el.

Ea încuviință din cap și îl ridică, încercând să nu plângă în timp ce se uita la el. Edward știa ce vedea. Familia Harcourt nu avea un blazon de care el să fi știut, așa că

partea plată a inelului lui Thomas purta numai litera H, scrisă elegant cu o răsucire la bază.

Dar apoi, Cecilia îl întoarse și se uită în interior. Edward se îndreptă un pic, acum curios. El nu știuse să se uite după vreo inscripție. Poate nu era inelul lui Thomas. Poate colonelul Stubbs mințise. Poate...

Un bocet chinuit ieși de pe buzele Ceciliei, sunetul fiind atât de puternic și de ascuțit, încât ea însăși păru aproape surprinsă că venea de la ea. Strânse inelul în pumn, și păru că se fărâmă chiar acolo în fața lui, lăsându-și capul pe braț în timp ce plângea.

Dumnezeu să-l ajute, se întinse și o luă de mână.

Indiferent de ceea ce făcuse, indiferent de motiv, nu o putea confrunta acum.

– Știam... spuse ea, trăgând aer în piept. Știam că probabil era mort. Dar mintea și inima mea... nu erau în același loc, zise ea ridicând capul, ochii fiindu-i luminoși pe fața plină de lacrimi. Înțelegi ce vreau să spun?

El nu avea încredere în el să facă nimic altceva decât să încuviințeze din cap. Nu era sigur că mintea și inima sa aveau să mai fie vreodată în același loc.

Edward ridică inelul, fiind curios în legătură cu inscripția. Îl întoarse astfel încât interiorul să fie un pic luminat. „Thomas Horatio"

– Toți bărbații din familia mea au același inel, spuse Cecilia. Numele lor de botez sunt gravate pe partea interioară, pentru a le putea diferenția.

– Horatio, șopti Edward. Nu am știut niciodată.

– Pe bunicul tatălui meu îl chema Horace, spuse ea. Părea a se liniști. Discuțiile lejere puteau face asta unei persoane. Dar mamei mele nu îi plăcea numele. Și acum... Ea scoase un râset sugrumat, ștergându-și fața într-o

manieră deloc elegantă, cu dosul palmei. Edward i-ar fi oferit o batistă dacă ar fi avut una. Dar plecase în grabă în acea dimineață, dornic să o surprindă cu ceva bun. Nu se gândise că avea să lipsească mai mult de douăzeci de minute.

– Pe vărul meu îl cheamă Horace, spuse ea, aproape – dar nu chiar – dându-și ochii peste cap. Cel care voia să se însoare cu mine.

Edward se uită la degetele lui și își dădu seama că se jucase cu inelul. Îl puse jos.

– Îl urăsc, spuse ea, cu atâta patimă, încât îl făcu să-și ridice privirea.

Avea ochii în flăcări. El nu s-ar fi gândit că acea nuanță pală ar fi putut avea atât de multă căldură, dar apoi își aminti că, atunci când focul ardea intens, culoarea îi devenea glacială.

– Îl urăsc atât de mult, continuă ea. Dacă nu ar fi fost el, nu aș fi... Își trase dintr-odată nasul cu un zgomot prelung. Judecând după expresia ei, nu se așteptase la asta.

– Nu ai fi făcut ce? întrebă Edward încet.

Ea nu răspunse imediat.

– Probabil nu aș fi venit aici, spuse în cele din urmă, după ce înghiți în sec.

– Și nu te-ai fi căsătorit cu mine.

El ridică privirea, uitându-se direct la ea. Dacă intenționa să spună adevărul, acum era momentul. Conform poveștii ei, partea ei de căsătorie fusese încheiată atunci când era pe vas.

– Dacă nu ai fi venit la New York, când te-ai fi căsătorit cu mine?

– Nu știu, recunoscu ea.

– Deci poate a fost mai bine așa.

El se întrebă dacă ea auzise ceea ce auzise el în vocea lui. Era puțin cam prea încet, prea delicat.

O provoca. Nu se putea abține.

Ea se uită ciudat la el.

– Dacă vărul Horace nu te-ar fi hărțuit, continuă Edward, nu am fi căsătoriți. Deși presupun...

Nu mai spuse nimic în mod voit, așteptând până când ea îl îndemnă să continue.

– Presupui...

– Presupun că aș crede că eram căsătoriți, spuse el. Până la urmă, eu am făcut ceremonia de căsătorie cu luni în urmă. Gândește-te, în tot acest timp, aș fi putut fi un bărbat singur fără ca măcar să-mi dau seama.

El își ridică pentru o clipă privirea. „Spune ceva!"

Ea nu spuse.

Edward luă paharul și înghiți ultimele picături, nu că ar mai fi rămas multe.

– Ce se întâmplă acum? șopti ea.

– Nu sunt sigur, zise el ridicând din umeri.

– Mai avea alte lucruri? În afară de inel?

Edward se gândi la acea ultimă zi înainte ca el și Thomas să plece în Connecticut. Nu știau cât de mult aveau să fie plecați, motiv pentru care colonelul aranjase ca lucrurile să le fie puse la păstrare.

– Colonelul Stubbs are lucrurile lui, spuse el. O să aranjez să îți fie aduse.

– Mulțumesc!

– Avea un portret în miniatură cu tine, îi scăpă lui Edward.

– Poftim?

– Un portret în miniatură. L-a avut mereu. Adică nu, nu îl ținea după el tot timpul sau ceva de genul acesta, dar,

când ne mutam, mereu se asigura că îl avea.

Buzele îi tremurară cu o urmă de zâmbet.

– Și eu am unul cu el. Nu ți l-am arătat?

Edward clătină din cap.

– Îmi pare rău! Ar fi trebuit să o fac. Ea se gârbovi un pic, părând îngrozitor de pierdută și de tristă. Au fost pictate în același timp. Cred că aveam 16 ani.

– Da, pari mai tânără în el.

Preț de o clipă, ea se simți confuză, apoi clipi de câteva ori.

– L-ai văzut. Bineînțeles. Thomas a spus că ți l-a arătat.

Edward încuviință din cap.

– O dată sau de două ori, minți el.

Nu trebuia să știe ea câte ore petrecuse el uitându-se la acea imagine, întrebându-se dacă era posibil ca ea să fie la fel de bună și de amuzantă cum era în scrisorile ei.

– Niciodată nu mi s-a părut o asemănare foarte bună, spuse ea. Artistul mi-a făcut părul prea deschis la culoare. Și niciodată nu zâmbesc așa.

Nu, nu zâmbea. Dar să spună asta însemna să admită că știa portretul mult mai bine decât ar fi fost de așteptat să îl știe dacă îl văzuse „o dată sau de două ori".

Cecilia se întinse și luă inelul. Îl ținu cu ambele mâini, între degetul mare și arătător.

Se uită la el. Pentru mult timp, se uită pur și simplu la el.

– Vrei să ne întoarcem la han? întrebă ea în cele din urmă.

Dar nu își ridică privirea.

– Am nevoie să stau singur acum, spuse Edward, pentru că nu avea încredere îl el să fie singur cu ea.

– Bineînțeles. Zise asta mult prea repede și se ridică. Inelul îi dispăru în pumn. Și eu la fel.

Era o minciună. Amândoi știau asta.

– Eu plec acum, spuse ea, făcând, inutil, semn spre ușă. Cred că vreau să mă întind.

– Dacă nu te deranjează, voi rămâne aici, zise el.

– Poate nu ar trebui... începu ea făcând semn spre paharul gol.

El ridică privirea, provocând-o să termine ce avea de spus.

– Nu contează.

Fată deșteaptă.

Făcu un pas și apoi se opri.

– Vrei...

Asta era. Avea să-i spună. Urma să-i explice totul, avea să fie bine, iar el nu avea să se urască nici pe sine și nici pe ea, și...

– Ce? întrebă el dându-și seama că începuse să se ridice abia atunci când picioarele i se loviră de masă.

– Nu contează, spuse ea clătinând din cap.

– Spune-mi!

– Voiam doar să întreb dacă vrei să-ți iau ceva de la brutărie. Dar nu cred că vreau să văd pe cineva acum, așa că... Mai bine mă duc direct la han.

Brutăria.

Edward căzu înapoi pe scaun, și, înainte de a se putea abține, un râs aspru și nervos i se auzi din gât.

Cecilia făcu ochii foarte mari.

– Mă pot duce totuși, dacă vrei. Dacă îți este foame, pot...

– Nu, o întrerupse el. Du-te acasă!

– Acasă, repetă ea.

– La Mânăstirea Diavolului, spuse el cu un zâmbet lipsit de umor în colțul gurii.

Ea încuviință din cap, buzele tremurându-i ca și cum nu știau dacă ar fi trebuit să se curbeze într-un zâmbet sau nu.

– Acasă, repetă ea. Se uită la ușă și înapoi către el. Corect.

Dar ea ezită. Se uită în ochii lui, așteptând ceva. Sperând ceva.

El nu îi oferi nimic. Nu avea nimic de oferit.

Așa că ea plecă.

Și Edward mai luă un pahar cu băutură.

Capitolul 17

Am ajuns în cele din urmă în New York! Și nu e deloc prea devreme. Am călătorit cu vasul din Rhode Island, dar încă o dată Edward s-a dovedit un marinar îngrozitor. I-am spus că așa este corect; este foarte bun la toate celelalte lucruri pe care le face.

Ah, se uită la mine acum. Am prostul obicei de a spune cu voce tare ceea ce scriu, însă nu apreciază descrierea mea. Dar nu te îngrijora! Are și o fire foarte bună și nu ține supărarea.

Dar se uită! Se uită!

„S-ar putea să-l omor pe fratele dumitale."

de la Thomas Harcourt (și Edward Rokesby) către Cecilia Harcourt

Cecilia se întoarse la Devil's Head mergând ca prin ceață.

Thomas era mort.

Era *mort*.

Crezuse că se pregătise pentru asta. Pe măsură ce săptămânile trecuseră fără nici o veste, știuse că șansele ca Thomas să fie descoperit în viață deveneau tot mai mici. Și, cu toate astea, acum... cu dovada inelului său cu sigiliu în buzunar...

Era devastată.

Nici măcar nu îi putea vizita mormântul. Edward spusese că era mult prea departe în afara Manhattanului, prea aproape de generalul Washington și forțele sale colonialiste.

O femeie mai curajoasă s-ar duce. Un spirit mai necugetat ar fi scuturat din cap, ar fi pus piciorul în prag și ar fi insistat că trebuie să pună flori pe locul final de odihnă al fratelui ei.

Billie Bridgerton ar face-o.

Cecilia închise ochii pentru o clipă și înjură printre dinți. Trebuia să înceteze să se mai gândească la afurisita de Billie Bridgerton. Devenea o obsesie.

Dar cine ar putea-o învinui? Edward vorbea despre ea *tot timpul.*

Prea bine, poate nu tot timpul, dar de mai mult de două ori. Mai mult decât... Ei bine, suficient de des încât Cecilia să simtă că știa destul de multe despre fata cea mare a lui Lord Bridgerton, mulțumesc frumos. Edward probabil nu își dădea seama, dar ea apărea în fiecare poveste spusă de el despre copilăria în Kent. Billie Bridgerton avea grijă de proprietățile tatălui ei. Vâna cu bărbații. Și, când Cecilia îl întrebase pe Edward cum arată ea, el răspunsese că era chiar drăguță și că nu observase asta timp de mulți ani; își dăduse seama că era fată când ea avea aproape opt ani.

Și răspunsul Ceciliei?

Un simplu „Oh".

Era un model a tot ceea ce însemna coerent și profund. Acela fusese răspunsul ei elocvent. Dar Cecilia abia îi putea spune că, după toate poveștile lui cu minunata, superfemeia Billie Pot-Călări-un-Cal-cu-Spatele Bridgerton, și-o imagina precum o amazoană cu mâini mari, o ceafă precum a bărbaților și dinți stricați.

Nu că dinții stricați ar fi fost în vreun fel relevanți în descrierile lui Edward, dar Cecilia acceptase de mult că o mică parte din inima ei era meschină și răzbunătoare, și, fir-ar să fie, voia să și-o imagineze pe Billie Bridgerton cu dinții stricați.

Și cu o ceafă precum a bărbaților.

Dar nu, Billie Bridgerton era drăguță, iar Billie Bridgerton era puternică, și, dacă fratele lui Billie Bridgerton ar fi murit, *ea* s-ar fi dus în teritoriile inamice pentru a se asigura că mormântul acestuia avea o cruce ca lumea.

Dar nu Cecilia. Orice fărâmă de curaj avută o folosise atunci când se urcase pe vasul *Lady Miranda* și se uitase cum Anglia dispărea la orizont. Și, dacă învățase ceva despre ea în aceste ultime luni, învățase că nu era genul de femeie care să se aventureze într-un teritoriu străin decât dacă viața cuiva depindea de asta.

Tot ce rămânea de făcut acum era…

Să se ducă acasă.

Nu avea ce să caute aici, în New York, măcar atâta lucru știa. Și nici nu era a lui Edward. Nici el nu era al ei. Un singur lucru i-ar putea uni…

Ea înlemni și își duse mâna la abdomenul plat, chiar deasupra pântecului.

Ar *putea* fi însărcinată. Era puțin probabil, dar era posibil.

Și dintr-odată simți că era real. Știa că probabil nu era însărcinată, dar inima ei părea să recunoască această nouă persoană – o miniatură miraculoasă a lui Edward și poate și a ei, dar, în mintea ei, copilul era leit el, cu un puf de culoare închisă și cu ochii atât de albaștri, încât rivalizau cu cerul.

– Domnișoară?

Cecilia înălță capul și clipi, abia atunci băgând de seamă că se oprise în mijlocul străzii. O femeie cu o bonetă albă apretată se uita la ea cu o privire îngrijorată.

– Sunteți bine, domnișoară?

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea și se trase deoparte. Avea mintea încețoșată și nu prea se putea concentra la femeia binevoitoare din fața ei. Doar... doar am primit niște vești proaste.

Femeia se uită spre mâna Ceciliei, care i se odihnea pe abdomen. Mâna fără inel. Când privi din nou în ochii Ceciliei, în ochii ei se zărea un amestec hidos de milă și compasiune.

– Trebuie să plec, mormăi Cecilia și practic alergă restul drumului înapoi la Devil's Head și până sus în camera ei.

Se trânti pe pat, și, de data asta, când plânse, lacrimile îi erau deopotrivă de durere și de frustrare.

Femeia aceea crezuse că Cecilia era însărcinată. Necăsătorită și însărcinată. Se uitase la degetul Ceciliei fără inel și își făcuse o părere, și, oh, Dumnezeule, trebuia să fie un fel de ironie aici.

Edward dorise să-i ia un inel. Un inel pentru o căsătorie care nu exista.

Cecilia râse. Chiar acolo, printre lacrimi, în mijlocul patului, râse.

Era un sunet teribil.

Dacă era însărcinată, măcar tatăl copilului credea că erau căsătoriți. Toată lumea credea.

Cu excepția femeii aceleia de pe stradă.

Într-o clipă, Cecilia trecuse de la o tânără care avea nevoie de compasiune la o prostituată care curând avea să fie marginalizată.

Se gândi că era o interpretare hazardată a expresiei unei străine, dar știa cum funcționa lumea. Dacă era însărcinată, viața ei avea să fie ruinată. Nu ar fi niciodată acceptată în lumea bună. Dacă prietenii ei de acasă ar dori să păstreze legătura cu ea, ar trebui să o facă clandestin, astfel încât numele să nu le fie pătate.

Fusese cu câțiva ani în urmă o fată în Matlock care rămăsese însărcinată. O chema Verity Markham, iar Cecilia o cunoștea doar vag. De fapt, nu îi știa mai mult decât numele. Nimeni nu știa cine era tatăl, dar nu conta. Imediat ce se aflase despre starea ei, tatăl Ceciliei îi interzisese să ia legătura cu ea. Cecilia fusese uimită de vehemența lui; tatăl ei nu asculta niciodată bârfele locale. Dar asta, se părea, era o excepție.

Ea îi ascultase ordinul. Nici măcar nu îi trecuse prin cap să-l pună la îndoială. Dar acum se întreba... dacă Verity i-ar fi fost prietenă sau un pic mai mult decât o cunoștință, ar fi fost Cecilia îndeajuns de curajoasă încât să nu-și asculte tatăl? Îi plăcea să creadă că ar fi fost, dar știa, în inima ei, că Verity ar fi trebuit să fie, într-adevăr, o prietenă foarte apropiată ca ea să facă asta. Nu că Cecilia nu era bună; pur și simplu, nu s-ar fi gândit să se poarte altfel.

Societatea avea normele ei dintr-un motiv anume – sau cel puțin asta crezuse ea mereu. Poate că era mult mai corect să spună că, de fapt, nu se gândise niciodată la normele societății. Pur și simplu, le urmase.

Dar acum, pusă în fața posibilității de a *fi* acea fată compromisă…

Își dorea să fi fost mai bună. Își dorea să se fi dus acasă la Verity Markham și să o fi ținut prietenește de mână. Își dorea să-și fi arătat susținerea în mod public. Verity

părăsise de mult satul; părinții ei le spuseseră tuturor că locuia cu mătușa ei în Cornwall, dar nimeni din Matlock nu credea asta. Cecilia habar nu avea unde se dusese tânăra sau dacă i se permisese să-și păstreze copilul.

Un oftat ieși din pieptul Ceciliei, atât de surprinzător și de puternic, încât fu nevoită să-și ducă pumnul la gură pentru a-l opri. Ar putea îndura asta – *poate* – dacă ar fi singura afectată. Dar ar fi vorba despre un copil. Copilul *ei.* Nu știa ce însemna să fie mamă. Abia știa ce însemna să ai una. Dar știa un lucru: nu avea să își supună pruncul la o viață de copil ilegitim dacă stătea în puterea ei să facă altfel.

Deja furase atât de multe de la Edward – încrederea, numele lui. Nu îi putea fura și copilul. Ar fi cruzimea supremă. El ar fi un tată bun. Nu, ar fi un tată *minunat.* Și i-ar plăcea să fie unul.

Dacă exista un copil... trebuia să știe.

Își făcu un jurământ. Dacă era însărcinată, avea să rămână. Avea să îi mărturisească totul lui Edward și să accepte consecințele de dragul copilului lor.

Dar, dacă nu era însărcinată – și, dacă lucrurile își urmau cursul normal, avea să știe într-o săptămână –, atunci avea să plece. Edward merita să își recapete viața, cea pe care și-o planificase, nu cea în care ea intrase cu forța.

Avea să îi spună totul, dar printr-o scrisoare.

Dacă asta o făcea o lașă, așa să fie. Se îndoia că Billie Bridgerton ar avea curaj să spună asemenea vești față în față.

Îi trebuiră câteva ore, dar, în cele din urmă, Edward se simți suficient de stăpân pe el pentru a se întoarce la

Devil's Head.

La Cecilia.

Care nu era soția lui.

Încetase să mai bea de mult, așa că era treaz – sau aproape. Avusese destul timp să-și spună că nu urma să se gândească la ea azi. Ziua de azi era despre Thomas. Trebuia să fie. Dacă viața lui Edward avea să se năruie într-o singură zi, urma să se ocupe de fiecare dezastru pe rând.

Nu avea să se frământe pentru ce făcuse sau spusese Cecilia și cu siguranță nu urma să-și irosească energia pe ceea ce ea nu spusese. Nu avea să se gândească la asta. *Nu* se gândea la asta.

Nu o făcea.

Voia să țipe la ea. Voia să o prindă de umeri și să o scuture și apoi să o implore să-i spună de ce.

Voia să se spele pe mâini de ea pentru totdeauna.

Voia să o lege de el pentru totdeauna.

Voia al naibii de mult să nu se *gândească* la asta acum.

Acum, avea să își jelească prietenul. Și avea să o ajute pe femeia care nu era soția lui să-și jelească fratele. Petru că genul ăsta de bărbat era.

La naiba!

Ajunse la camera cu numărul 12 și își strânse o mână pe mâner.

Poate că nu avea să reușească să o aline pe Cecilia așa cum ar trebui, dar cel puțin avea să îi ofere câteva zile înainte de a o întreba despre minciunile ei. Nu pierduse niciodată pe cineva atât de apropiat; Thomas era un prieten drag, dar nu erau frați, iar Edward știa că durerea lui nu se putea compara cu a Ceciliei. Dar își putea imagina. Dacă ceva s-ar întâmpla cu Andrew... sau cu

Mary… sau chiar cu George ori Nicholas, de care nu era așa de apropiat…

Ar fi distrus.

În afară de asta, trebuia să se gândească la multe. Cecilia nu pleca nicăieri; nimic în afară de prostie nu stătea în deciziile pripite.

Deschise ușa, clipind din cauza luminii soarelui care venea spre holul slab luminat. „De fiecare dată", se gândi el prostește. De fiecare dată când deschidea afurisita de ușă, era surprins de razele soarelui.

– Te-ai întors, spuse Cecilia.

Stătea pe pat, sprijinită de marginea patului, cu picioarele întinse. Încă purta rochia albastră, ceea ce avea sens, se gândi el, din moment ce nici măcar nu era timpul pentru cină.

Va trebui să plece din cameră atunci când ea avea să se îmbrace cu acea cămașă de noapte albă, ca de maici. Cu siguranță ea avea să prefere să aibă intimitate pentru a se dezbrăca.

Din moment ce nu era, de fapt, soția lui.

Nu avusese loc nici o ceremonie prin intermediari. El nu semnase nici o hârtie. Cecilia era sora unui prieten drag și nimic mai mult.

Dar ce avea ea de câștigat susținând că era soția lui? Nu avea nici un sens. Nu avusese cum să știe că el avea să-și piardă memoria. Putea spune lumii că era căsătorită cu un bărbat inconștient, dar trebuia să fi știut că, atunci când el se trezea, minciunile ei aveau să fie date în vileag.

Doar dacă nu cumva riscase… să-și pună viitorul la bătaie mizând pe probabilitatea ca el să nu se trezească. Dacă el murea cât timp toată lumea credea că erau căsătoriți…

Nu era un lucru atât de rău să fii soția unui Rokesby.

Părinții lui ar fi primit-o cu brațele deschise când s-ar fi întors în Anglia. Știau despre prietenia lui cu Thomas. La naiba, îl cunoscuseră pe Thomas. Chiar îl avuseseră invitat la cina de Crăciun. Nu ar avea nici un motiv să se îndoiască de cuvântul Ceciliei dacă ar apărea pretinzând că se căsătorise cu fiul lor.

Dar toate astea erau atât de calculate. Nu îi stătea în fire să facă asta.

Sau da?

Închise ușa în urma lui, înclinând ușor din cap înainte de a se așeza pe singurul lor scaun, pentru a-și scoate cizmele.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea.

– Nu, spuse el și se uită în jos înainte de a o vedea că înghite în sec. Așa reacționa în astfel de momente, când nu era sigură de ceea ce voia să spună. Lui îi plăcuse să se uite la ea, la linia delicată a gâtului ei, la curba grațioasă a umărului. Buzele strâns lipite când înghițea – nu chiar ca la un sărut, dar aproape, astfel că el avea mereu pornirea să se aplece să-l transforme într-un sărut.

Nu voia să vadă asta în această seară.

– Eu…

– Ce este? întrebă el ridicând imediat privirea la auzul vocii ei.

– Nu contează, zise ea clătinând din cap.

El îi susținu privirea și era bucuros că lumina mai pălise un pic odată cu lăsatul serii. Era prea întuneric pentru a-i vedea ochii. Putea pretinde că nu aveau culoarea mării sau – atunci când lumina era încă străbătută de culorile apusului – culoarea primelor frunze de primăvară.

Își scoase cizmele, apoi se ridică și le puse frumos lângă geamantanul său. În cameră era o liniște apăsătoare, și putea simți că Cecilia se uita la el în timp ce el se mișca prin încăpere ca de obicei. În mod normal, ar vorbi cu ea, întrebând-o despre după-amiaza ei sau, dacă și-ar fi petrecut ziua împreună, comentând despre ce văzuseră sau făcuseră. Ea și-ar putea aminti ceva ce o amuzase și el ar râde, și apoi, când el s-ar întoarce să-și agațe haina în cuier, s-ar întreba despre fiorul ciudat care îi cuprinsese corpul.

Dar s-ar întreba numai pentru o clipă. Pentru că răspunsul ar fi evident.

Fericire.

Dragoste.

Slavă Domnului că nu îi spusese niciodată!

– Eu...

El își ridică privirea. Iar făcea asta, începea o propoziție și nu o termina.

– Ce este, Cecilia?

Ea clipi auzind tonul vocii lui. Nu fusese nepoliticos, dar fusese tăios.

– Nu știu ce să fac cu inelul lui Thomas, spuse ea încet.

Ah! Deci asta voise să spună.

– L-ai putea pune pe un lănțișor, să-l porți la gât, spuse el ridicând din umeri.

– Probabil, zise ea plimbându-și degetele peste pătura roasă de sub ea.

– L-ai putea păstra pentru copiii tăi.

El observă că spusese „copiii *tăi*". Nu „copiii *noștri*".

Ea remarcase asta? Nu credea. Nu i se schimbase expresia. Încă era palidă, și amorțită, și exact așa cum se

aștepta cineva să arate o femeie care tocmai aflase despre moartea fratelui ei drag,

Indiferent de motivul pentru care mințise Cecilia, nu putea fi pus la îndoială și devotamentul ei pentru Thomas. Asta știa că era adevărat.

Dintr-odată, se simți ca un nemernic. Ea jelea. *Suferea.*

Voia să o urască. Și poate că avea să se întâmple asta, cu timpul. Dar, acum, nu putea face nimic altceva decât să-i absoarbă durerea.

Cu un oftat sfâșietor, se duse la pat și se așeză lângă ea.

– Îmi pare rău, spuse el, punându-și brațele în jurul umerilor ei.

Ea nu se relaxă imediat. Era încordată din cauza durerii și probabil și a confuziei. El nu se comportase precum un soț iubitor, și, Dumnezeu știa, așa fusese până la întâlnirea cu colonelul Stubbs din acea dimineață.

Încercă să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă vestea morții lui Thomas nu ar fi fost însoțită de descoperirea minciunii Ceciliei.

Ce ar fi făcut? Cum ar fi reacționat?

Și-ar fi pus propria durere deoparte.

Ar fi alinat-o, ar fi liniștit-o.

Ar fi ținut-o în brațe până ar fi adormit, până când lacrimile i s-ar fi uscat, apoi ar fi sărutat-o ușor pe frunte înainte de a o înveli.

– Cum te pot ajuta? o întrebă el cu voce aspră. Avu nevoie de toată puterea pentru a spune cuvintele, și, în același timp, era singurul lucru pe care știa cum să-l spună.

– Nu știu, zise ea cu o voce stinsă. Își întorsese capul în scobitura umărului său. Poți doar... să stai aici? Lângă mine?

El încuviință din cap. Putea face asta. Îl durea undeva adânc în inimă, dar putea face asta.

Stătură așa ore întregi. Edward aranjă să le fie adusă o tavă cu cina, dar nici unul din ei nu mâncă. El plecă din cameră pentru ca ea să se pregătească de culcare, iar ea se întoarse cu fața spre perete când se schimbă la rându-i.

Era ca și cum singura lor noapte de pasiune nu avusese loc.

Tot focul, toată minunea… dispăruseră.

Dintr-odată, el se gândi la cât de mult ura să deschidă ușa camerei, cum niciodată nu părea pregătit pentru valul de lumină.

Cât de prost fusese! Cât de al naibii de prost!

Capitolul 18

Această scrisoare este pentru amândoi. Mă bucur atât de mult că vă aveți unul pe celălalt. Lumea este un loc mai bun atunci când putem împărți greutățile.

de la Cecilia Harcourt către Thomas Harcourt și Edward Rokesby

În dimineața următoare, Edward se trezi primul.

Mereu se trezea primul, dar niciodată nu fusese recunoscător pentru asta. Zorii se iviseră, deși nu de mult, judecând după raza de lumină care intra prin perdele. Dincolo de fereastră, New Yorkul deja se trezea la viață, dar sunetele vieții de zi cu zi erau încă rare și estompate. O trăsură trecând, un cocoș cântând. Din când în când, cineva striga un salut.

Era suficient de tare cât să treacă prin pereții groși ai hanului, dar nu îndeajuns cât să trezească pe cineva care dormea așa profund precum Cecilia.

Cea mai mare parte a vieții, Edward își folosise diminețile puțin ocupate pentru a se trezi și a se pregăti pentru ziua ce începea. Mereu i se păruse incredibil cât de multe se puteau face fără prea mulți oameni în jur.

Dar, recent – sau, mai precis, în timpul scurt de când Cecilia îi intrase în viață –, descoperise că folosea diminețile pentru a-și pune gândurile în ordine. Ajuta faptul că patul era atât de confortabil. Și de cald.

Și că Cecilia era acolo.

Se trăgea spre el noaptea, și el adora să se bucure câteva minute de prezența ei caldă înainte de a se strecura jos din pat și de a se îmbrăca. Uneori era brațul ei, aruncat peste umărul și pieptul lui. Alteori era piciorul ei, ascuns curios sub gamba lui.

Dar mereu el părăsea patul înainte ca ea să se trezească. Nu știa cu certitudine de ce făcea asta. Poate pentru că nu era pregătit ca ea să vadă cât de mult îi plăcea apropierea. Poate nu era dispus să admită cât de multă liniște găsea în acele momente furate.

Și apoi, fusese ziua anterioară, când el fusese atât de dornic să coboare din pat și să-i cumpere ceva dulce de la brutărie.

Aia mersese bine.

În dimineața aceasta însă, el era cel ale cărui membre se mișcau din proprie voință. Ea era ghemuită în el, cu fața îngropată la pieptul lui. Brațul lui o ținea îndeajuns de aproape cât să îi poată simți respirația pe pielea lui.

O mângâiase pe păr în somn.

Mâna i se opri când conștientiză ce făcuse, dar nu se îndepărtă de ea. Nu putu. Dacă stătea perfect nemișcat, aproape își putea imagina că ziua de dinainte nu se întâmplase. Dacă nu deschidea ochii, se putea preface că Thomas era în viață. Și căsătoria lui cu Cecilia... era reală. Locul ei era aici, în brațele lui, parfumul delicat al părului ei gâdilându-i nasul. Dacă s-ar rostogoli și și-ar găsi alinare în corpul ei ar fi mai mult decât dreptul lui, ar fi o binecuvântare și o făgăduială solemnă.

În schimb, era doar un gentleman care sedusese o lady inocentă.

Și ea era femeia care îl făcuse să fie așa.

Voia să o urască. Uneori, credea că o ura. În cea mai mare parte a timpului nu era sigur.

Lângă el, Cecilia începu să se miște.

– Edward? șopti ea. Te-ai trezit?

Era o minciună dacă se prefăcea că era adormit? Probabil. Dar, în lumina ultimelor minciuni, asta ar fi una al naibii de măruntă.

Nu decise în mod conștient să se prefacă adormit. Nu era nimic atât de calculat. Dar, când cuvintele ei șoptite îi trecură ca un suflu pe lângă ureche, ceva plin de resentimente se trezi în el, și nu voia să-i răspundă.

Chiar nu voia.

Și apoi, după ce ea scoase un sunet de surprindere și se ridică puțin, începu să simtă un sentiment ciudat de putere. Ea îl credea adormit.

Ea credea că el era ceva ce nu era.

Era la fel cu ce îi făcuse ea lui, deși la o scară mai mică. Îi ascunsese adevărul și, făcând asta, ea deținuse toată puterea.

Și poate că se simțea răzbunător. Poate că se simțea nedreptățit. Nu era nimic nobil în reacția lui, dar îi plăcea să îi facă același lucru pe care i-l făcuse și ea.

– Ce mă voi face? o auzi el șoptind.

Se rostogoli pe o parte, cu spatele la el. Dar corpul ei rămăsese aproape.

Și încă o dorea.

Ce s-ar întâmpla dacă nu i-ar spune că își recăpătase memoria? În cele din urmă, avea să fie nevoit să spună adevărul, dar nu avea nici un motiv să o facă imediat. Oricum, cea mai mare parte din amintirile lui nu aveau legătură cu ea. Era călătoria spre Connecticut, făcută călare, pe o ploaie rece mizerabilă. Momentul în care îi

stătuse inima când un fermier pe nume McClellan îl surprinsese furișându-se în apropierea țărmului Norwalk. Edward se întinsese după arma sa, dar, când doi bărbați ieșiseră din umbre – fiii lui McClellan, după cum se dovedise –, își dăduse repede seama că nu avea sens să opună rezistență. Fusese dus cu arma la tâmplă și îmboldit cu furca în hambarul familiei McClellan, unde fusese legat și ținut așa timp de săptămâni.

Acolo găsise pisica – aceea despre care îi spusese Ceciliei că avea impresia că și-o amintea. Ghemotocul ud fusese singurul lui companion timp de aproape 23 de ore în fiecare zi. Biata creatură fusese nevoită să-i asculte toată povestea de viață.

De mai multe ori.

Dar probabil că pisicii îi plăcuse priceperea lui Edward la relatat povești, pentru că îl răsplătise cu multe păsări moarte și șoricei. Edward încercase să aprecieze darurile și mereu aștepta ca micul ghemotoc de blană să nu se uite înainte de a împinge animalele moarte spre ușa hambarului.

Faptul că fermierul McClellan călcase pe nu mai puțin de șase rozătoare stropșite era un bonus. Se dovedise ciudat de sensibil pentru un bărbat care lucra în fiecare zi cu animalele, și, într-adevăr, țipetele pe care le scotea de fiecare dată când micuțele oase se striveau sub bocancii lui erau singurele surse de divertisment pentru Edward.

Dar McClellan nu se obosea să îl verifice în hambar foarte des. Într-adevăr, Edward nu intuise nici o clipă ce se gândea să facă în privința lui. Să ceară recompensă, probabil. McClellan și fiii lui nu păreau foarte devotați cauzei lui Washington. Și cu siguranță nu erau loialiști.

Războiul transforma oamenii în mercenari, mai ales pe cei care erau lacomi de la bun început.

În cele din urmă, soția lui McClellan fusese cea care îi dăduse drumul. Nu datorită farmecului special al lui Edward, deși el încercase să fie politicos și manierat față de femeile din familie. Nu, doamna McClellan îi spusese că se săturase să împartă mâncarea familiei. Născuse nouă copii, și nici unul nu se sinchisise să moară în copilărie. Erau prea multe guri de hrănit.

Edward nu mărturisise faptul că nu i se dăduse prea mult de mâncare pe timpul șederii sale. Nu când ea îi desfăcea sforile cu care îi erau legate gleznele.

– Așteaptă să se întunece înainte de a pleca, îl avertizase ea. Și du-te spre est! Băieții vor fi în oraș.

Nu îi spusese de ce se duceau toți în centrul satului, iar el nu întrebase. Făcuse așa cum îi spusese ea și pornise spre est, chiar dacă era direcția opusă celei în care trebuia să se ducă. Fiindcă mersese pe jos și doar noaptea, îi luase o săptămână. Traversase canalul spre Long Island și ajunsese tocmai la Williamsburg fără nici un incident. Și apoi…

Edward se încruntă până când își aminti că încă se prefăcea că dormea. Dar Cecilia nu observă; încă era cu spatele la el.

Ce se întâmplase în Williamsburg? Partea asta încă nu și-o amintea. Îi dăduse unui pescar haina lui pentru a-l traversa râul. Urcase în barcă…

Probabil că pescarul îl lovise în cap. Cu ce scop, asta Edward nu știa. Nu avea nimic valoros care putea fi furat.

Nici măcar o haină.

Se gândi că trebuia să fie recunoscător că fusese lăsat pe malul de la Kip's Bay. Pescarul l-ar fi putut arunca peste

marginea bărcii, în apă. Nimeni nu ar fi știut niciodată ce i se întâmplase.

Se întrebă cât de mult ar fi așteptat familia lui înainte de a-l declara mort.

Apoi se dojeni că era atât de morbid. Era în viață. Trebuia să fie fericit.

Avea să fie, se hotărî. Dar probabil nu în această dimineață. Câștigase acest drept.

– Edward?

La naiba! Probabil i se citeau pe față gândurile. Deschise ochii.

– Bună dimineața! spuse Cecilia.

Dar era o urmă de precauție în vocea ei. Nu era timiditate sau cel puțin nu credea că era asta. Se gândi că ar fi de înțeles ca ea să se simtă ciudat acum, că se culcaseră împreună. Pe bună dreptate, așa ar fi fost de așteptat să se simtă în dimineața anterioară. Probabil așa ar fi fost dacă el nu ar fi plecat înainte ca ea să se trezească.

– Încă dormeai, spuse ea. Zâmbi, deși reținut. Nu te trezești niciodată după mine.

– Eram obosit, spuse el ridicând din umeri.

– Cred și eu, replică ea. Ar trebui să mă scol, adăugă și se uită în jos, apoi în altă parte.

– De ce?

– Am treburi de făcut, spuse ea clipind speriată.

– Da?

– Eu... spuse ea și înghiți în sec. Trebuie. Nu pot... nu.

Dar ce avea de făcut dacă nu îl căuta pe Thomas? El fusese motivul pentru care venise ea la New York.

Edward așteptă, și i se frânse inima când văzu cum fața începe să i se schimonosească pe măsură ce ea conștientiza

că toate lucrurile pe care le făcea, toate comisioanele și treburile... toate avuseseră ca scop găsirea fratelui ei.

Și acum, acel scop dispăruse.

Dar, își reaminti Edward, petrecuse foarte mult timp având grijă de el. Oricât de mult greșise, avusese grijă de el cu loialitate, atât în spital, cât și în afara lui.

Probabil îi datora viața.

Nu o putea urî. Cu toate astea, voia.

– Ești în regulă? îl întrebă Cecilia încruntându-se.

– De ce întrebi?

– Nu știu. Ai o expresie ciudată.

El nu se îndoia de asta.

De îndată ce deveni evident că el nu avea să spună nimic, Cecilia oftă. Păru că se dezumflă deodată.

– Tot ar trebui să mă dau jos din pat. Chiar dacă nu am nimic de făcut.

„Nu nimic", se gândi el.

Erau în pat. Se puteau face multe lucruri în pat.

– Te pot ține eu ocupată, șopti el.

– Poftim?

Dar, înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el se aplecă și o sărută.

Nu se gândi la asta. De fapt, dacă s-ar fi oprit să se gândească, cu siguranță și-ar fi impus să nu o facă. Asta era nebunie curată, desigur, însă chiar atunci păru că singurul lucru pe care îl avea era sănătatea mintală.

O sărută pentru că, în acel moment, fiecare instinct pe care îl avea țipa după asta. O parte primitivă din el încă o considera soția lui și credea că avea tot dreptul să o atingă așa.

Îi spusese că erau căsătoriți. Îi spusese că își rostiseră jurămintele.

Edward participase la destule ceremonii de nuntă pentru a ști ritualul căsătoriei pe de rost. Știa ce ar fi spus.

„Cu trupul meu te venerez."

Voia să o venereze.

Voia să o venereze al naibii de mult.

Își duse mâna la ceafa ei, trăgând-o spre el, ținând-o pe loc.

Dar ea nu se luptă. Nu încercă să scape. În schimb, își puse mâinile în jurul lui și îl sărută și ea. Ea *știa* că nu erau căsătoriți, se gândi el mânios, dar răspundea pasiunii lui cu aceeași fervoare. Buzele ei erau dornice, și ea gemu de plăcere în timp ce își arcui spatele, lipindu-și corpul și mai mult de el.

Flacăra care fusese aprinsă în el scăpă de sub control. O rostogoli sub el, și buzele i se mișcară brutal pe gâtul ei, în jos spre acea îngrozitoare cămașă de noapte.

Voia să o rupă cu dinții.

– Edward, icni ea, și el nu se putea gândi decât că era *a lui.* Așa spusese ea, și cine era el să nege?

Voia să o domine, să fie sub robia lui.

Îi săltă cămașa de noapte, gemând de satisfacție când ea își depărtă picioarele pentru el. Poate că era o brută, dar, în timp ce gura îi găsi sânul prin bumbacul subțire al cămășii de noapte, degetele ei i se înfipseră în umeri îndeajuns de tare încât să-i facă vânătăi. Și sunetele pe care le scotea...

Erau sunetele unei femei care voia mai mult.

– Te rog, îl imploră ea.

– Ce vrei? o întrebă ridicându-și privirea și zâmbind precum diavolul.

– Știi, spuse ea uitându-se la el confuză.

– Trebuie să o spui, zise el mișcându-și capul ușor. El purta lenjerie, dar, când se împinse în ea, știu că putea

simți lungimea tare a dorinței lui. Spune, îi ceru el.

– Te vreau pe tine, țipă ea înroșindu-se, și el știu că nu era numai din cauza pasiunii. O știi. O știi.

– Ei bine, zise el tărăgănat, mă vei avea.

Îi trase cămașa de noapte peste cap, lăsând-o goală în lumina dimineții. Pentru o clipă, uită tot ce se întâmplase. Furia lui... prioritatea lui... păreau să se topească în fața frumuseții ei. Putea doar să se uite la ea, absorbindu-i perfecțiunea.

– Ești atât de frumoasă, șopti el.

Începu să o sărute tandru – cu disperare, dar fără furia care îl alimentase mai devreme. Îi gustă pielea, parfumul ei dulce-sărat în timp ce cobora spre umăr, pe pielea sânilor.

O voia cu totul. Voia să se piardă.

Nu, voia ca *ea* să facă asta. Voia să o aducă la limita plăcerii și apoi să o poarte pe culmi.

Voia ca ea să-și uite propriul nume.

Își plimbă palma peste sfârcul ei, satisfăcut în timp ce acesta se întărea de plăcere, dar nu se opri acolo. Buzele înaintară spre coastele ei, spre abdomenul ei, spre oasele bazinului.

– Edward?

El o ignoră. Știa ce făcea. Știa că îi plăcea.

Și știa că avea să moară dacă nu o gusta.

Ea îi rosti din nou numele, de data asta mai repede.

– Ce faci?

– Șșșttt... fredonă el, folosindu-și mâinile pentru a-i desface și mai mult picioarele. Ea se foi, așezându-se mai aproape de fața lui. Corpul ei părea că știe ce vrea, chiar dacă mintea ei era în încurcătură.

– Nu te poți uita la mine acolo, spuse ea.

O sărută chiar sub buric, doar pentru că ştia că astfel avea să o șocheze.

– Ești frumoasă.

– Nu acolo!

– Nu sunt de acord, ripostă el trecându-şi mâinile prin părul moale, coborând mai aproape de feminitatea ei, desfăcând-o în fața ochilor lui. Apoi suflă delicat peste pielea sensibilă.

Ea țipă ușor de plăcere.

– Îți place? o întrebă el în timp ce desena un cerc alene cu degetul.

– Nu știu.

– Lasă-mă să mai încerc ceva, șopti el, apoi te poți hotărî.

– Nu... *oh*...

El zâmbi. Chiar peste ea. Chiar acolo unde o linsese.

– Îți place? o întrebă el din nou.

– Da, șopti ea.

O linse din nou, de data asta cu mişcări ample, flămânde, corpul murmurând de satisfacție în timp ce șoldurile i se ridicau de pe saltea.

– Trebuie să stai nemișcată, spuse el, ştiind că o înnebunea. Dacă vrei să faci asta cum trebuie.

– Nu pot, țipă ea.

– Cred că poți. Dar, doar ca să o ajute, își duse mâna la golul dintre abdomen și picioare, unde putea crește presiunea şi o putea ține cu fermitate.

Apoi o sărută. O sărută aşa cum îi săruta gura, tare și adânc. O sorbi și savură tremurul şi mişcările corpului ei sub el. Era beată de dorință.

Era beată de el. Și el adora asta.

– Vrei asta? șopti, ridicându-și capul pentru a-i vedea fața.

Și pentru a o tortura. Doar un pic.

– Da, țipă ea. Da! Nu te opri!

El lăsă degetele să-i ia locul gurii, gâdilând-o în timp ce spunea cuvinte înnebunitoare.

– Cât de mult vrei asta?

Ea nu răspunse, dar nu era necesar. Îi putea vedea confuzia de pe față.

– Cât de mult, Cecilia? o întrebă el.

O sărută din nou, dar rapid, doar cât să o atingă cu limba.

– Atât de mult! practic țipă ea.

Așa mai mergea.

Se întoarse la treabă, venerând-o cu gura lui.

O veneră atât de al naibii de mult.

O sărută până când se dezintegră sub el, corpul ridicându-i-se de pe pat cu îndeajuns de multă putere încât să-l îndepărteze. Îl prinse de cap cu mâini frenetice, strângându-și picioarele în jurul capului precum o menghină.

Îl ținu acolo până când termină cu el, și lui îi plăcu la nebunie fiecare moment. Când, în cele din urmă, căzu fără vlagă, el se mişcă deasupra ei, sprijinindu-se pe coate în timp ce se uita la ea. Avea ochii închiși și tremura în aerul dimineții.

– Îți este frig? șopti el.

Ea încuviință ușor din cap, și el îi acoperi corpul transpirat cu corpul lui.

Ea își lăsă capul pe spate, ca și cum greutatea lui ar fi fost ultima plăcere înainte de uitare. El o sărută pe gât, coborând spre claviculă. Avea gust de dorință.

De dorința *ei.*

Și a lui.

Își strecură mâna între ei pentru a-și desface hainele. Părea un sacrilegiu să aibă ceva între ei, chiar şi un strat subțire de lenjerie. În câteva secunde, hainele lui se alăturară alor ei pe marginea patului, iar el se aşeză din nou în leagănul cald al corpului ei.

Se opri la intrarea în ea, rămase acolo și apoi se avântă până când era acasă.

Uită totul. Nu mai exista nimic în afară de acest moment, în acest pat. Se mişcă fără să se gândească, acționă doar din instinct. Ea se mişcă în ritmul lui, șoldurile ei întâlnindu-i-le pe ale lui cu fiecare mişcare. Plăcerea creştea în interior, atât de ascuțită și de profundă, încât se apropia de durere, și apoi, dintr-odată, ea tresări, cu panică în priviri.

– Stai!

– Te-am rănit? întrebă el retrăgându-se, și ceva ce aducea a teamă îi cuprinse sufletul.

– Nu, dar trebuie să ne oprim, spuse ea. Nu... nu pot rămâne însărcinată.

El se uită la ea, încercând să înțeleagă ceea ce spunea.

– Îți aminteşti? întrebă ea înghițind în sec. Am vorbit despre asta.

Își aminti. Cu toate astea, însemnase ceva cu totul diferit înainte. Spusese că nu voia să fie însărcinată în timpul călătoriei înapoi spre Anglia. Și nu voia să aibă un copil în New York.

Ceea ce voise, de fapt, să spună era că nu *putea* avea un copil. Nu își putea permite să aibă unul. Nu fără a fi căsătorită.

Pentru o clipă, el se gândi să-i refuze rugămintea. Putea termina în ea, putea încerca să creeze o viață nouă.

Asta ar fi făcut căsătoria lor reală.

– Te rog, șopti ea.

El se retrase. Era împotriva oricărui instinct din corpul lui, dar o făcu. Se rostogoli pe o parte, departe de ea, și își concentră toată energia asupra unui lucru simplu: să își aducă aminte cum să respire.

– Edward? murmură ea și îl atinse pe umăr.

– Am nevoie... am nevoie de o clipă, spuse el dând-o laoparte.

– Da, bineînțeles, zise ea îndepărtându-se de el, mișcările ei agitate făcând salteaua se clatine, până când îi auzi pașii pe podea. Pot... pot face ceva? întrebă ea ezitant. Privirea îi alunecă spre bărbăția lui. Pentru a ajuta?

El se gândi la asta.

– Edward?

Respirația ei șoptea prin liniștea din încăpere, și el era uimit că o putea auzi de bătăile puternice ale inimii lui.

– Îmi pare rău! spuse ea.

– Nu îți cere scuze, ripostă el. Nu voia să audă scuze. Se rostogoli pe spate și trase adânc aer în piept. Încă era tare precum o piatră. Fusese cât pe ce să se reverse în ea, și acum...

Scăpă o înjurătură.

– Poate ar trebui să plec, zise ea ezitant.

– Asta ar fi, probabil, o idee înțeleaptă. Nu îi vorbea cu blândețe, dar era tot ce putea face. Probabil avea să fie nevoit să se satisfacă singur cu mâna, și era sigur că asta nu s-ar potrivi cu firea ei sensibilă.

Nu îi venea să creadă că încă îi păsa de firea ei sensibilă.

Ea se îmbrăcă repede și o zbughi din cameră, dar între timp urgența situației lui mai scăzuse, și nu mai avea nici un rost să încerce să se rezolve singur.

Sincer, s-ar fi simțit patetic.

Se ridică și își trecu picioarele peste marginea patului, sprijinindu-și coatele pe genunchi și bărbia în mâini. Întreaga lui viață știuse ce să facă. Sub nici o formă nu era perfect. Dar calea dintre bine și rău fusese mereu bine definită.

Pusese țara înaintea familiei.

Familia înaintea lui însuși.

Și unde îl dusese asta? Îndrăgostit de o căsătorie.

Căsătorit cu o fantomă.

Nu, *nu* căsătorit. Trebuia să-și amintească asta. Nu era căsătorit cu Cecilia Harcourt. Ceea ce tocmai se întâmplase...

Ea avea dreptate cu un lucru. Nu se putea întâmpla din nou. Cel puțin, nu până când nu erau căsătoriți de-adevăratelea.

Avea să se însoare cu ea. Trebuia să o facă – sau așa își spuse. Nu voia să-și inspecteze în mod special partea din inimă dornică să se căsătorească cu ea. Era aceeași parte care fusese atât de disperat de fericită să *fie* căsătorit cu ea.

Acel colț al inimii lui... Era credul, mult prea încrezător. El nu avea încredere în mod deosebit în judecata acelui colțișor, mai ales când o altă voce îi spunea să aștepte, să aibă răbdare.

Să o lase să fiarbă câteva zile.

Un strigăt frustrat îi țâșni din gâtlej, și își trecu degetele prin păr, trăgând tare. Acesta nu era cel mai bun moment al său.

Cu un alt geamăt, se ridică de pe pat, ducându-se la dulap pentru a se îmbrăca. Spre deosebire de Cecilia, el *chiar* avea lucruri de făcut azi.

Primul lucru pe agendă: o vizită la colonelul Stubbs. Edward nu se gândea că aflase mare lucru despre porturile din Connecticut, dar era soldat până în măduva oaselor și era datoria lui să raporteze ceea ce descoperise. Fără a mai pune la socoteală că trebuia să-i spună colonelului unde fusese pentru o perioadă așa lungă. Legat într-un hambar, cu o pisică drept companion, nu era ceva chiar eroic, dar era departe de trădare.

În plus, mai era problema lucrurilor lui Thomas. Valiza lui fusese depozitată împreună cu a lui Edward când plecaseră împreună în Connecticut. Acum, că Thomas fusese declarat mort în mod oficial, lucrurile lui trebuiau returnate Ceciliei.

Edward se întrebă dacă portretul în miniatură avea să fie acolo.

Stomacul i se revoltă, amintindu-i că nu mâncase aproape nimic toată ziua. Cecilia probabil comandase micul-dejun. Cu ceva noroc, era cald și îl aștepta când cobora în sala de mese.

Mâncarea mai întâi, apoi colonelul Stubbs. Asta era bine, să aibă o structură a zilei. Se simțea un pic mai mult ca el însuși când știa ce trebuia să facă.

În acea zi, cel puțin.

Capitolul 19

Vedem în cele din urmă primele semne de primăvară, și sunt recunoscător. Te rog, dă-i căpitanului Rokesby una dintre aceste flori de șofran. Sper că le-am presat corect. M-am gândit că amândoi v-ați bucura de o bucățică din Anglia.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas

Mai târziu în acea dimineață, Cecilia se duse în port. Edward îi spusese la micul-dejun că se întâlnea cu colonelul Stubbs și nu știa cât de mult timp avea să fie ocupat. Era lăsată singură, probabil toată ziua. Se întorsese în camera lor cu intenția de a termina cartea de poezii din care citise cu greu în ultima săptămână, dar, după doar câteva minute, își dăduse seama că avea nevoie să iasă.

Camera se simțea prea mică, pereții prea aproape și, de fiecare dată când încerca să se concentreze asupra literelor de pe pagină, ochii i se umpleau de lacrimi.

Suferea.

Din atât de multe motive.

Așa că hotărî că trebuia să se plimbe. Aerul rece i-ar face bine și ar fi mai puțin probabil să izbucnească dintr-odată în lacrimi dacă era înconjurată de oameni.

Obiectivul pe ziua de azi: Să nu plângă în public.

Părea ceva ce putea face.

Vremea era foarte frumoasă, cu o briză ușoară ce venea dinspre apă. Aerul mirosea a sare și a alge, ceea ce era o surpriză plăcută, având în vedere că adesea aerul aducea duhoarea de la navele-închisoare care erau ancorate un pic mai departe de coastă.

Cecilia era de suficient timp în New York pentru a fi descoperit câte ceva despre cum era organizat portul. Navele veneau aproape zilnic, dar foarte rar aduceau călători civili. Majoritatea erau vase comerciale, aducând mult necesarele provizii pentru armata britanică. O parte dintre vase fuseseră adaptate astfel încât să ducă pasageri care plăteau; așa traversase Cecilia oceanul de la Liverpool. Principalul scop al vasului *Lady Miranda* era să aducă mâncare și armament pentru soldații cantonați în New York. Dar avusese și paisprezece pasageri. Era inutil a spune că Cecilia ajunsese să-i cunoască destul de bine în călătoria de cinci săptămâni. Aveau foarte puține în comun, cu excepția faptului că toți făceau o călătorie periculoasă traversând un ocean temperamental spre o zonă de coastă aflată în război.

Cu alte cuvinte, erau toți nebuni.

Aproape că o făcu să zâmbească. Încă nu îi putea veni a crede că avusese curajul să traverseze oceanul.

Fusese mânată de disperare, desigur, și nu avusese foarte multe opțiuni, dar chiar și așa…

Era mândră de ea. Pentru asta, cel puțin.

Erau câteva vase în port în acea zi, inclusiv cea despre care Cecilia auzise că aparținea aceleiași flote precum *Lady Miranda*. Era numită *Rhiannon* și venise în New York de la Cork, din Irlanda. Soția unuia dintre ofițerii care luau cina la Devil's Head venise cu acel vas. Cecilia nu o cunoscuse personal, dar venirea ei în oraș fusese sursa multor bârfe și

glume. Cu toate bârfele care circulau prin sala de mese în fiecare seară, ar fi fost imposibil să nu fi auzit.

Se plimbă mai aproape de docuri, folosind catargul vasului *Rhiannon* drept Steaua Nordului. Știa drumul, bineînțeles, dar se simțea aproape excentrică să se ducă acolo folosind metode de navigație primitive. De când era vasul *Rhiannon* în New York? Nu avea o săptămână, dacă își amintea corect, ceea ce însemna că probabil avea să mai rămână câteva zile înainte să fie încărcată. Fără a mai spune despre marinari, care cu siguranță meritau timp pe uscat după o călătorie lungă.

Când Cecilia ajunse în port, lumea părea să se deschidă precum o floare de primăvară. Lumina puternică inunda tot spațiul, nestingherită de clădirile de trei și patru etaje care blocau soarele. Era ceva în legătură cu apa, care făcea pământul să pară nesfârșit, chiar dacă docurile nu erau chiar lângă ocean. Era ușor să vezi Brooklynul la distanță, și Cecilia știa cât de repede putea naviga un vas prin port și spre Atlantic.

Era chiar drăguț, se gândi ea, chiar dacă imaginea era mult diferită de ceea ce însemna acasă pentru a i se întipări definitiv în inimă. Dar, chiar și așa, îi plăcea, mai ales felul în care apa se lovea de valurile învolburate, apoi plesnea peretele ca o dădacă nerăbdătoare.

Oceanul era gri aici, dar la orizont se întuneca spre un albastru puternic, profund. În unele zile – în cele agitate –, chiar părea verde.

Un alt detaliu pe care nu l-ar fi știut dacă nu s-ar fi aventurat din căsuța ei din Derbyshire. Era fericită că venise. Într-adevăr, era. Avea să plece cu inima frântă – din mai multe motive –, dar meritase. Era o persoană mai bună – nu, era o persoană *mai puternică.*

O persoană mai bună nu ar fi mințit atâta vreme.

Cu toate acestea, era un lucru bun că venise. Pentru ea și poate chiar și pentru Edward. Febra lui crescuse periculos de mult cu două zile înainte de a se trezi. Ea rămăsese lângă el pe durata întregii nopți, punându-i cârpe reci pe piele. Nu avea să știe niciodată dacă îi salvase într-adevăr viața, dar, dacă o făcuse, atunci toate astea meritaseră.

Trebuia să nu uite asta. Avea să îi țină companie pentru tot restul vieții.

Atunci deveni conștientă de faptul că deja se gândea în termeni de plecare. Se uită în jos spre pântecul ei. Putea fi însărcinată; nu avea încă dovezi că ar fi altfel. Dar era puțin probabil, și ea știa că trebuia să se pregătească de călătorie.

Așa se explica și venirea ei în port. Nu se întrebase de ce picioarele o duseseră spre apă, dar, acum, în timp ce se uita la doi docheri care încărcau lăzi pe *Rhiannon,* era destul de evident că venise acolo pentru a se interesa.

Cât despre ceea ce avea să facă odată ce ajungea acasă... Își zise că urma să aibă destul timp în cabina de pe vas să se gândească la asta.

– Bunule domn, strigă ea către un bărbat care coordona încărcarea. Când plecați?

– Vă referiți la *Rhiannon?* întrebă el ridicând din sprâncenele stufoase, făcând semn către navă.

– Da. Vă întoarceți în Anglia? Știa că multe vase o luau spre Indiile de Vest, deși ea credea că făceau de obicei așa în drum *spre* America de Nord.

– În Irlanda, confirmă el. Cork. Plecăm vineri seara, dacă e vreme bună.

– Vineri, șopti ea. Mai erau doar câteva zile. Luați pasageri? întrebă ea, deși știa că făcuseră așa în călătoria

spre vest.

– Luăm, spuse el încuviințând repede din cap. Vreți un loc?

– Posibil.

– *Posibil?* întrebă el, părând amuzat. Nu ar trebui să știți deja?

Cecilia nu se sinchisi să răspundă. În schimb, se uită cu o privire rece – una despre care crezuse cândva că era potrivită pentru soția fiului unui conte – și așteptă până când bărbatul făcu semn cu capul spre un coleg care se afla mai sus pe chei.

– Întrebați-l pe Timmins! El va ști dacă avem locuri.

– Mulțumesc, spuse Cecilia și se duse spre cei doi bărbați care stăteau aproape de prora vasului. Unul avea mâinile pe coapse, în timp ce celălalt gesticula spre ancoră. Postura lor nu dădea de înțeles că discuția era urgentă, așa că Cecilia se apropie.

– Mă scuzați, domnilor, strigă ea. Este vreunul din voi domnul Timmins?

– Eu sunt, doamnă, spuse cel care gesticula spre ancoră, scoțându-și pălăria. Cu ce vă pot ajuta?

– Domnul de acolo – arătă înapoi spre locul unde era încărcată marfa – a spus că e posibil să mai aveți loc pentru un pasager.

– Bărbat sau femeie? întrebă el.

– Femeie, spuse ea, înghițind în sec. Eu.

El încuviință din cap. Cecilia se hotărî că îl plăcea. Avea o privire sinceră.

– Mai avem loc pentru o femeie, îi spuse el. Ar fi într-o cabină dublă.

– Bineînțeles, zise ea. Oricum nu credea că își permitea o cabină singură. Chiar și una dublă ar fi prea mult, dar

avusese grijă să păstreze suficiente fonduri pentru a-și plăti călătoria către casă. Fusese dificil; nu mai avusese aproape nimic din care să trăiască înainte de a se trezi Edward. Niciodată în viața ei nu îi fusese atât de foame, dar rezistase cu o masă pe zi.

– Aș putea să știu costul, domnule? îl întrebă ea.

El îi spuse, și inima i se prăbuși. Sau poate o duru. Pentru că tariful era mai mult decât dublu decât plătise ea pentru a veni la New York. Și era mai mult decât economisise. Nu știa de ce era mai scump să călătorești spre est decât spre vest. Probabil vasele cereau mai mult pentru simplul motiv că puteau face asta. Oamenii din New York erau loiali Coroanei; Cecilia își imagină că pasagerii erau mai disperați să plece din New York decât să vină.

Dar nu conta, pentru că ea nu avea de ajuns.

– Vreți să achitați o călătorie? întrebă domnul Timmins.

– Ăăă, nu, spuse ea. În orice caz, nu încă.

Dar poate pe vasul următor. Dacă păstra câte puțini bani de fiecare dată când Edward îi dădea pentru cumpărături...

Ea oftă. Deja era o mincinoasă. Ar putea, la fel de bine, să fie și o hoață.

*

Geamantanul lui Thomas era greu, așa că Thomas aranjase să fie transportat la Devil's Head cu trăsura. Știa că în salonul din față erau mulți oameni care îl puteau ajuta să-l urce pe scări.

Cu toate acestea, când ajunse la camera 12, văzu că Cecilia nu era acolo. Nu era complet surprins; ea nu spusese că ar ieși la micul-dejun, dar el nu își imagina că ea avea să vrea să stea închisă în cameră toată ziua. Și

totuși, era un pic dezamăgitor să stea singur în cameră cu valiza fratelui ei. Ea fusese motivul pentru care se dusese să o ia, până la urmă. Își imaginase o întoarcere eroică, el intrând cu valiza lui Thomas de parcă ar fi intrat cu un premiu greu câștigat.

În schimb, se așeză pe pat, uitându-se la afurisitul de obiect care ocupa jumătate din spațiul din cameră.

Edward văzuse deja conținutul. La biroul armatei, colonelul Stubbs deschisese capacul înainte ca Edward să apuce măcar să se întrebe dacă nu cumva invadau intimitatea cuiva.

– Trebuie să ne asigurăm că este totul aici, spusese Stubbs. Știi ce ținea în el?

– Câte ceva, zisese Edward, chiar dacă era mai familiarizat cu valiza lui Thomas decât ar fi trebuit să fie. Umblase prin ea de mult prea multe ori, căutând scrisorile Ceciliei, pentru a-i putea reciti cuvintele.

Uneori, nici măcar nu făcea asta. Uneori, se uita la scrisul ei.

Uneori, asta era tot ce avea nevoie.

Dumnezeule, era așa un prost!

Un prost? Mult mai rău.

Pentru că, atunci când Stubbs deschisese valiza și îl rugase pe Thomas să se uite prin lucruri, primul obiect pe care-i picaseră ochii fusese portretul în miniatură al Ceciliei. Cel care, observase el, nu semăna cu ea. Sau poate că semăna pentru cine nu o *cunoștea* bine. Nu surprindea viața din zâmbetul ei sau culoarea extraordinară a ochilor ei.

Nu era sigur că exista o vopsea care să redea acea culoare.

Colonelul se întorsese la biroul lui și, când Edward ridicase privirea, îi fusese clar că bărbatul se concentra asupra documentelor de dinaintea lui, nu asupra valizei.

Edward strecurase portretul în miniatură în buzunar.

Și acolo rămase, chiar și când Cecilia se întoarse din plimbarea ei. În buzunarul hainei lui, care atârna frumos în dulap.

Așa că acum Edward era un prost și un hoț. Și, în timp ce se simțea ca un măgar, nu putea să regrete ceea ce făcuse.

– Ai luat lucrurile lui Thomas, zise Cecilia încet când intră în cameră. Era un pic ciufulită din cauza vântului, și el fu pentru o clipă fermecat de o șuviță care îi alunecă pe obraz. I se unduia într-o buclă moale blondă, fiind mult mai creață decât atunci când avea părul complet desfăcut.

Cât de drăguț să sfideze gravitația.

Și ce gând ciudat, fără sens.

El se ridică de pe pat, dregându-și vocea în timp ce se concentră.

– Colonelul Stubbs a putut să o găsească repede.

Ea se mișcă spre valiză cu o ezitare ciudată. Se întinse, dar se opri înainte ca mâna ei să atingă încuietoarea.

– Te-ai uitat?

– Da, spuse el. Colonelul Stubbs m-a rugat să mă asigur că totul era în ordine.

– Și era?

Cum putea răspunde la o asemenea întrebare? Dacă fusese totul în ordine, nu mai era acum, nu cu portretul în miniatură în buzunarul său.

– Din câte am putut să-mi dau seama, zise el într-un final.

Ea înghiți în sec – un gest nervos, trist și plin de nostalgie în același timp.

El își dori să îi spună. Aproape o făcu; începu să înainteze, dar își dădu seama de ceea ce făcea și se opri.

Nu putea uita ce făcuse ea.

Nu, nu își putea *permite* să uite.

Nu era același lucru.

Și, cu toate acestea, când se uită la ea, cum stătea în fața valizei fratelui ei mort, cu o privire lipsită de speranță, se întinse și o luă de mână.

– Ar trebui să-l deschizi, spuse el. Cred că va ajuta.

Ea încuviință din cap cu recunoștință și își trase mâna din mâna lui pentru a putea deschide capacul cu ambele mâini.

– Hainele lui, șopti ea, atingând cămașa albă care stătea frumos împăturită deasupra. Ce ar trebui să fac cu ele?

Edward nu știa.

– Nu ți s-ar potrivi, zise ea. Nu era la fel de lat în umeri. Și, oricum, ale tale sunt mai de calitate.

– Sunt sigur că vom găsi pe cineva care are nevoie, spuse Edward.

– Da. Este o idee bună. I-ar plăcea asta. Apoi râse ușor, clătinând din cap în timp ce își dădu laoparte firele de păr rebele de pe față. Ce spun? Nu i-ar fi păsat.

Edward clipi surprins.

– Îmi iubesc... Ea își drese vocea. Mi-am fratele, dar nu îi păsa foarte mult de cei săraci. Nu gândea rău de ei, spuse ea repede. Cred doar că nu se gândea deloc la ei.

Edward încuviință din cap, mai mult pentru că nu știa cum altfel să răspundă. Era probabil vinovat de același păcat al indiferenței. Majoritatea bărbaților erau așa.

– Dar *mă* va face să mă simt mai bine să le găsesc o casă cămășilor lui, spuse Cecilia ferm.

– I-ar plăcea asta, spuse Edward. Să te facă fericită, clarifică el.

Îi zâmbi ironic, apoi se întoarse către valiză.

– Cred că va trebui să găsim pe cineva care să-i ia și uniforma. Cineva va avea nevoie de ea. Ea își plimbă mâna peste haina lui Thomas, degetele ei subțiri părând palide peste lâna roșie. Când eram în spital cu tine, erau alți soldați. Eu... Se uită în jos, ca într-un moment de reculegere. Uneori, am ajutat. Nu cât ar fi trebuit, sunt sigură, dar nu am vrut să te las nesupravegheat.

Edward dădu să-i mulțumească, dar, înainte de a putea face asta, ea își îndreptă umerii și continuă cu o voce mai vioaie:

– Le-am văzut uniformele. Unele nu mai puteau fi reparate. Așa că sigur cineva va avea nevoie de ea.

Cuvintele ei aveau o notă interogativă, așa că Edward încuviință din cap. Soldații erau nevoiți să-și păstreze uniformele în stare perfectă, o sarcină deloc ușoară având în vedere timpul pe care îl petreceau mergând prin teritorii mlăștinoase.

Și fiind împușcați.

Repararea găurilor de gloanțe era o bătaie de cap, dar găurile făcute de baionetă erau drăcia naibii. Deopotrivă în piele și în material, se gândi el, dar se concentră asupra materialului, din moment ce era singura modalitate de a nu-și pierde mințile.

Era un gest frumos din partea ei să dea uniforma lui Thomas unui alt soldat. Multe familii o voiau înapoi, un simbol tangibil al eroismului și al datoriei.

Edward înghiți cu greutate și făcu un pas înapoi, simțind dintr-odată nevoia de un pic de spațiu între ei. Nu o înțelegea. Și ura faptul că nu putea rămâne furios. Trecuse doar o zi. Doar 24 de ore de când îi revenise memoria, într-un val de culori, lumini, cuvinte și locuri – și nici unul nu o includea pe Cecilia Harcourt.

Nu era soția lui. Și ar trebui să fie mânios. Avea dreptul să fie mânios.

Dar nu putea pune acum întrebările care îi veneau necontenit în minte. Nu când ea despacheta cu drag valiza fratelui ei. Nu când își întoarse fața, încercând să ascundă faptul că își ștergea lacrimile cu mâna.

Puse haina lui Thomas deoparte, apoi căută mai adânc.

– Crezi că a păstrat scrisorile de la mine?

– Știu că a făcut-o.

– Oh, bineînțeles, spuse ea ridicându-și privirea repede. Deja ai umblat prin valiză.

Nu acesta era motivul pentru care știa, dar nu trebuia să afle ea asta.

Edward se aplecă peste marginea patului și se uită, în timp ce ea își continuă explorarea printre lucrurile lui Thomas. La un moment dat, căzuse în genunchi, pentru a putea avea acces mai ușor, și acum umbla prin valiză cu un zâmbet pe față pe care el nu crezuse că avea să îl mai vadă vreodată.

Sau poate nu se gândise că avea să vrea să-l vadă atât de al naibii de mult.

Încă era îndrăgostit de ea.

În ciuda a ceea ce îi zicea rațiunea, în ciuda propriei sănătăți mintale, încă era îndrăgostit de ea.

Oftă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea ridicând privirea.

„Da."

– Nu.

Dar ea se întorsese înapoi la valiză înainte ca el să răspundă la întrebare. El se întrebă... dacă nu s-ar fi întors la valiză, dacă s-ar fi uitat la fața lui...

Ar fi văzut adevărul în ochii lui?

Aproape că oftă din nou.

Ea scoase un „hmm", și el se apropie mai mult pentru a vedea mai bine ce făcea.

– Ce este? o întrebă el.

– Nu găsesc portretul în miniatură, spuse ea încruntându-se în timp ce căuta printre pantalonii și cămășile frumos aranjate.

Edward deschise gura, dar nu vorbi. Voise. Crezuse că era pe punctul de a o face, dar nu putea rosti ceea ce gândea.

Voia afurisitul de portret. Putea fi numit tiran, putea fi numit hoț. Îl voia pentru el.

– Poate l-a luat cu el în Connecticut, spuse Cecilia. Cred că este ceva drăguț în treaba asta.

– Erai mereu în gândurile lui, spuse Edward.

– Este foarte amabil din partea ta să spui asta, zise ea ridicându-și privirea.

– Este adevărul. Vorbea atât de des despre tine, încât simțeam că te cunosc.

Ceva în ochii ei se umplu de căldură, chiar dacă părea pierdută în gânduri.

– Nu este asta amuzant? spuse ea ușor. Și eu simțeam la fel în privința ta.

El se întrebă dacă ar trebui să-i spună că își recăpătase memoria. Era lucrul corect de făcut; fiind un gentleman, știa că așa stăteau lucrurile.

– Oh! exclamă ea, smulgându-l la fix din gânduri. Ea se ridică. Aproape am uitat. Nu ți-am arătat niciodată portretul meu în miniatură cu Thomas, nu-i așa?

Nu era nevoie ca Edward să răspundă; ea începuse deja să scotocească prin singura ei geantă. Era mare, dar, chiar și așa, Edward era uimit că făcuse călătoria spre New York cu atât de puține lucruri.

– Iată-l, spuse ea, scoțând micuța camee. Se uită la ea cu un zâmbet melancolic, apoi o întinse. Ce părere ai?

– Pot spune dacă este același artist, zise el fără a se gândi.

– Ți-o amintești pe cealaltă atât de bine? întrebă ea un pic surprinsă.

– Lui Thomas îi plăcea să o arate oamenilor.

Nu era o minciună; lui Thomas chiar îi plăcea să le arate prietenilor portretul în miniatură al Ceciliei. Dar nu de aceea și-l amintea Edward atât de bine.

– Da? întrebă ea luminându-se de fericire. Este foarte… Nu știu cum este. Drăguț, presupun. Este drăguț să știu că îi lipseam.

Edward încuviință din cap, nu că ea s-ar fi uitat la el. Revenise la treburile ei, inspectând cu grijă lucrurile fratelui său. Edward se simțea foarte stânjenit și ciudat, precum un spectator.

Nu îi plăcea asta.

– Hmm, ce este? șopti ea.

El se aplecă pentru a se uita mai bine.

– Păstra bani în gentuța asta? întrebă ea scoțând o gentuță mică și întorcând-o spre Edward.

El habar nu avea.

– Deschide-o și vezi!

Ea făcu asta, și, spre evidenta ei surprindere, căzură câteva monede din aur.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea, uitându-se în jos la pleașca din palma ei.

Nu era mult, cel puțin nu pentru Edward, dar el își aminti cât de strâmtorată fusese ea când se trezise el. Încercase să ascundă starea acută de sărăcie în care ajunsese, dar nu era – cel puțin, el nu credea că era – o mincinoasă abilă. Lăsase să-i scape unele detalii, cum că mânca doar o dată pe zi, de exemplu. Și el știa de pensiunea unde închiriase ea o cameră; era doar cu puțin peste a dormi pe străzi. Îl trecură fiorii când se gândi la ce s-ar fi ales de ea dacă nu l-ar fi găsit în spital.

Poate că se salvaseră reciproc.

Cecilia era ciudat de tăcută, încă uitându-se în jos la aurul din mâna ei, ca și cum era ceva misterios.

Derutată.

– Este al tău, spuse el, gândindu-se că încerca să decidă ce să facă cu el.

Ea încuviință din cap absentă, uitându-se la monede cu o expresie stranie.

– Pune monedele cu restul banilor tăi, îi sugeră el.

Știa că avea puțini. Îi păstra cu grijă în punguța ei cu bani. O văzuse numărându-i de două ori, și de fiecare dată își ridicase ochii cu o privire rușinată când văzuse că el se uita la ea.

– Da, bineînțeles, șopti ea și se ridică stânjenită.

Deschise dulapul și se duse spre geanta ei. El presupuse că scotea săculețul cu monede, dar nu putea vedea foarte bine ce făcea cu spatele la el.

– Ești în regulă? o întrebă el.

– Da, spuse ea, poate un pic prea repede față de cum s-ar fi așteptat el. Doar... Se întoarse pe jumătate. Nu am crezut că Thomas ar putea avea bani în valiză. Înseamnă că am...

Edward așteptă, dar ea nu termină propoziția.

– Înseamnă că ai ce? întrebă el în cele din urmă.

– Ah, nimic, spuse ea clipind către el, după câteva clipe de tăcere stranie. Doar că am mai mult decât am crezut.

Asta era pentru Edward definiția faptului evident.

– Cred...

El așteptă, dar ea nu mai spuse nimic în timp ce se întoarse și se uită la valiza deschisă. Câteva cămăși erau pe podea, lângă ea, și haina roșie a lui Thomas era pusă pe margine, dar, în rest, lăsase totul la loc.

– Sunt obosită, spuse ea dintr-odată. Cred... Te deranjează dacă mă întind un pic?

– Sigur că nu, spuse el ridicându-se.

Ea se uită în jos, dar el surprinse pe fața ei o undă de tristețe imposibil de suportat în timp ce ea trecu pe lângă el și se ghemui în pat, trăgându-și genunchii la piept, astfel încât semăna cu o seceră.

El se uită la umerii ei. Nu știa de ce, cu excepția faptului că erau foarte încordați de tristețe. Nu plângea, dar respira întretăiat, ca și cum îi era greu să se controleze.

Întinse o mână, chiar dacă era prea departe pentru a o atinge. Dar nu se putu opri. Era instinctiv. Inima îi bătu, plămânii i se umplură cu aer și, dacă femeia aceasta suferea, el se întinse să o aline.

Dar nu făcu pasul final. Mâna îi căzu în lateral, și rămase precum o statuie, neajutorat împotriva propriului tumult.

Din clipa în care o văzuse, voise să o protejeze. Chiar și pe când era atât de slăbit, încât nu putea merge neînsoțit, voise să fie puterea ei. Dar acum, când ea avea, în cele din urmă, nevoie de el, era îngrozit.

Pentru că, dacă își permitea să fie puternic pentru ea, să fie sprijinul de care ea avea atât de mare nevoie, urma să se piardă complet. Orice piedici pentru a nu o iubi cu totul aveau să se spulbere.

Și inima lui s-ar frânge cu adevărat.

Îi șopti numele, încet, aproape provocând-o să îl audă.

– Cred că ar trebui să fiu singură, spuse ea, fără ca măcar să se întoarcă spre el.

– Nu, nu ar trebui, zise el aspru și se întinse lângă ea, ținând-o strâns în brațe.

Capitolul 20

Tata a fost deosebit de nervos în ultima vreme. Dar apoi, și eu la fel. Luna martie este mereu rece și umedă, dar anul acesta a fost mai rău decât de obicei. Doarme în fiecare după-amiază. Cred că aș putea face la fel.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas
(scrisoare care nu a fost niciodată primită)

Două zile mai târziu, Ceciliei îi veni menstruația.

Știuse că urma să vină. Mereu era precedată de o zi de letargie, un pic de durere de burtă și senzația că mâncase prea multă sare.

Și, cu toate acestea, își spusese că poate interpreta greșit semnele. Poate că se simțea obosită pentru că era obosită. Nu dormea bine. Cum ar fi putut să se odihnească bine cu Edward în partea cealaltă a patului?

Cât despre durerile de burtă, mâncaseră plăcintă toată săptămâna la Devil's Head. Îi spuseseră că nu erau căpșune în umplutură, dar chiar putea avea încredere în chelnerița de 16 ani care nu își putea lua ochii de la soldații îmbrăcați frumos? Ar fi putut fi o căpșună în acea plăcintă. Chiar și o singură sămânță ar putea explica disconfortul Ceciliei.

Cât despre sare, habar nu avea. Era lângă ocean. Poate că o respira.

Dar apoi, sângeră. Și, în timp ce își spăla cu grijă cârpele, încercă să nu analizeze scânteia de durere din

piept care veni odată cu conștientizarea faptului că nu era însărcinată.

Se simțea ușurată. Cu siguranță. Un copil ar fi însemnat că ar fi trebuit să-l prindă pe Edward într-o căsătorie adevărată. Și, în timp ce o mare parte din ea avea să viseze mereu o căsuță în Kent cu copii cu ochii albaștri adorabili, înțelegea că acest vis avea și mai puțină susținere în realitate decât crezuse.

Era greu de imaginat că o căsătorie falsă ar putea avea o lună de miere, dar nimic nu mai fusese la fel de când primiseră vestea morții lui Thomas. Cecilia nu era proastă; știa că amândoi sufereau, dar nu înțelegea cum doar acest lucru putea fi responsabil pentru abisul ciudat care se căscase între ei.

Cu Edward totul păruse foarte *ușor.* Ca și cum așteptase toată viața să înțeleagă cine era cu adevărat și, apoi, când el deschisese ochii – nu, fusese mai târziu, la prima lor discuție reală –, știuse. Era ciudat, din moment ce tot timpul petrecut cu el avusese la bază o minciună, dar se simțise mai sinceră în compania lui decât oricând altcândva în toată viața ei.

Nu era genul de lucru pe care îl înțelegeai imediat. Poate nu înainte de a-l pierde.

Și îl pierduse. Chiar și când încercase să o liniștească, după ce deschisese valiza lui Thomas, ceva nu mai fusese la fel. Ea nu putuse să se relaxeze în brațele lui, probabil pentru că știa că și asta era o minciună. El credea că era supărată din cauza fratelui ei, dar ceea ce îi străpunsese, de fapt, inima era conștientizarea faptului că acum avea destui bani pentru a cumpăra un bilet pe *Rhiannon.*

Și acum, că știa că nu era însărcinată...

Se duse la fereastră și se sprijini cu șoldul de margine. Se simțea o adiere, ceea ce era o binecuvântare dată fiind umiditatea ce învăluia regiunea. Privea frunzele foșnind în copaci. Nu erau multe; în partea aceasta a orașului New York, erau destul de multe construcții. Dar îi plăcea cum o parte a frunzelor era mai închisă decât cealaltă, îi plăcea să vadă culorile cum se schimbau când frunzele se întorceau, de la închis la deschis, de la o nuanță de verde la alta.

Era vineri. Și cerul era de un albastru nesfârșit, ceea ce însemna că *Rhiannon* pleca în acea seară.

Ea ar trebui să fie pe acel vas.

Nu mai avea de ce să rămână în New York. Fratele ei era mort, îngropat în pădurile din Westchester. Nu se putea duce să-i viziteze mormântul. Nu era sigur, și, oricum, conform spuselor colonelului Stubbs, nu era marcat cum se cuvenea – nimic pe care să scrie vârsta sau numele lui Thomas ori faptul că fusese un frate iubit și un fiu devotat.

Se gândi la acea zi îngrozitoare când primise scrisoarea de la generalul Garth. Care se dovedise a fi de la colonelul Stubbs, de fapt, dar asta conta prea puțin. Tocmai își pierduse tatăl, și, în clipele de dinainte de a deschide scrisoarea, fusese atât de îngrozită. Își aminti exact la ce se gândea – că, dacă Thomas era mort, nu mai rămânea nimeni pe lume pe care ea să-l iubească.

Acum, Thomas era mort. Și nu mai era nimeni pe lume pe care avea voie să-l iubească.

Edward avea să își recapete memoria în cele din urmă. Era sigură de asta. Deja apăreau tot felul de fragmente care se uneau. Și când avea să și-o recapete…

Era mai bine dacă îi spunea adevărul înainte de a-l descoperi el însuși.

El avea o viață acasă, în Anglia, una care nu o includea pe ea. Avea o familie care îl adora și o fată cu care se presupunea că trebuia să se căsătorească. O fată care, la fel ca el, era o aristocrată get-beget. Și, când el avea să își amintească de ea – unica Billie Bridgerton –, avea să își aducă aminte de ce erau așa potriviți unul pentru celălalt.

Cecilia se îndepărtă de marginea ferestrei, luându-și punguța cu monede înainte de a ieși din cameră. Dacă era să plece în seara asta, avea foarte multe de făcut, și trebuia să se ocupe de toate înainte ca Edward să se întoarcă de la centrul de comandă.

În primul rând, trebuia să-și cumpere biletul. Apoi trebuia să împacheteze, nu că asta avea să îi ia foarte mult timp. Și, în cele din urmă, trebuia să-i scrie lui Edward o scrisoare.

Trebuia să-i spună că era liber.

Ea avea să plece, și el urma să își poată continua viața, cea pe care era menit să o aibă. Cea pe care *voia* să o aibă. Poate că nu conștientiza încă, dar avea să o facă, iar ea nu voia să fie în preajma lui când urma să se întâmple asta. Existau atât de multe moduri în care o inimă putea fi frântă. Să-i vadă fața când avea să înțeleagă că menirea lui era să fie cu altcineva?

Asta ar putea să o distrugă în totalitate.

Se uită la ceasul de buzunar pe care Edward îl ținea pe masă. Încă avea timp. Plecase mai devreme în această dimineață – o întâlnire cu colonelul Stubbs, spusese el, care avea să îl țină ocupat întreaga zi. Dar ea chiar trebuia să plece.

„Asta e bine“, își spuse sieși în timp ce cobora scările în grabă. Era lucrul corect de făcut. Găsise banii și nu era însărcinată. Clar nu erau sortiți să fie împreună.

Obiectivul pe ziua de azi: Să creadă în soartă.

Dar, când ajunse în salonul din față al hanului, își auzi numele, strigat pe un ton insistent.

– Doamnă Rokesby!

Se întoarse. Soarta, se părea, arăta destul de mult ca hangiul de la Devil's Head. În spatele lui era o doamnă foarte frumos îmbrăcată.

Hangiul se dădu laoparte.

– Această doamnă spera să îl vadă pe căpitanul Rokesby.

Cecilia se înclină într-o parte pentru a o vedea mai bine pe femeie, care era cumva ascunsă în spatele trupului masiv al hangiului.

– Vă pot ajuta, doamnă? o întrebă ea cu o voce politicoasă. Sunt soția căpitanului Rokesby.

Ciudat cât de ușor îi alunecă minciuna printre buze.

– Da, spuse femeia rapid, îndemnându-l pe hangiu să plece.

Acesta se supuse imediat.

– Sunt doamna Tryon. Nașa căpitanului Rokesby.

Când avea 12 ani, Cecilia fusese obligată să joace rolul Mariei în scena nașterii, la biserică. Asta însemnase să stea în fața tuturor prietenilor și a vecinilor ei și să rostească nu mai puțin de douăzeci de rânduri de proză, toate îndesate în ea de către soția preotului. Dar, când venise vremea să deschidă gura și să spună că nu era căsătorită și că nu știa cum putea fi însărcinată, înghețase. Deschisese gura, dar nu putuse rosti nici un cuvânt, și nu contase de câte ori biata doamnă Pentwhistle îi șoptise, de lângă scenă, frazele. Părea că Cecilia nu putea duce cuvintele de la urechi la creier și, apoi, la gură.

Aceasta era amintirea care îi trecu Ceciliei prin minte când se uită la fața stimatei doamne Margaret Tryon, soția

guvernatorului orașului New York și nașa bărbatului cu care ea pretindea că era căsătorită.

Asta era mult mai rău.

– Doamnă Tryon, reuși în cele din urmă să spună Cecilia și se înclină (foarte adânc.)

– Tu trebuie să fii Cecilia, spuse doamna Tryon.

– Sunt. Eu... ah... Cecilia se uită neajutorată în jur, la mesele pe jumătate ocupate din sala de mese. Asta nu era casa ei și, prin urmare, nu era gazdă aici, dar părea că trebuia să se ocupe de invitată. Vreți să luați loc? spuse ea în cele din urmă, zâmbind cât de larg putu.

Fața doamnei Tryon se schimbă de la dezgust la resemnare, și, cu o mică mișcare a capului, femeia îi făcu semn Ceciliei să i se alăture la o masă dintr-un capăt al camerei.

– Am venit să-l văd pe Edward, spuse doamna Tryon de îndată ce se așezară.

– Da, repetă cu atenție Cecilia. Asta este ceea ce a spus hangiul.

– Era bolnav, zise doamna Tryon.

– Era. Dar mai degrabă rănit decât bolnav.

– Și și-a recăpătat memoria?

– Nu.

– Nu profiți de el, nu-i așa? întrebă doamna Tryon, cu ochii mijiți.

– Nu! exclamă Cecilia, pentru că nu făcea asta.

Sau, mai degrabă, nu avea să mai facă asta în curând. Și pentru că gândul de a profita de generozitatea și onoarea lui Edward îi ardea inima precum un vătrai.

– Finul meu îmi este foarte drag.

– Și mie îmi este drag, spuse Cecilia ușor.

– Da, îmi imaginez că îți este.

Cecilia habar nu avea cum să interpreteze asta.

– Știai că avea un aranjament cu o tânără în Kent? o întrebă doamna Tryon, oprindu-se numai pentru a-și da jos mănușile, cu o precizie militară.

– Vă referiți la domnișoara Bridgerton? o întrebă Cecilia înghițind în sec.

Doamna Tryon ridică privirea, și o sclipire reticentă de admirație – posibil pentru onestitatea Ceciliei – i se citi în ochi.

– Da, spuse ea. Nu era o logodnă oficială, dar urma să fie.

– Știu despre asta, spuse Cecilia.

Mai bine să fie sinceră.

– Ar fi fost o pereche splendidă, continuă doamna Tryon, cu vocea aproape conversațională.

Dar doar aproape. Era o urmă de rezervă în cuvintele ei, un avertisment vag, ca și cum ar fi spus: „Dețin controlul, nu voi renunța la el".

Cecilia o crezu.

– Familiile Bridgerton și Rokesby au fost prieteni și vecini timp de generații, continuă doamna Tryon. Mama lui Edward mi-a spus de multe ori că dorința ei cea mai mare era ca familiile lor să se unească.

Cecilia nu spuse nimic. Nu putea spune nimic care să nu o pună într-o lumină proastă.

Doamna Tryon termină cu cea de-a doua mănușă și scoase un sunet ușor – nu chiar un oftat, mai mult un sunet de genul din-păcate-schimb-subiectul.

– Dar, vai, spuse ea, nu a fost să fie.

Cecilia așteptă o clipă imposibil de lungă, însă doamna Tryon nu mai spuse nimic.

– Este ceva anume cu care v-aș putea ajuta? o întrebă Cecilia în cele din urmă.

– Nu.

Și mai multă tăcere. Doamna Tryon, își dădu ea seama, o mânuia ca pe o armă.

– Eu... Cecilia se îndreptă neajutorată spre ușă. Era ceva în legătură cu femeia aceasta care o făcea să se simtă prost. Am treburi, spuse ea într-un final.

– Și eu la fel. Cuvintele doamnei Tryon erau reci și așa îi erau și mișcările când se ridică.

– Cecilia... Îți pot spune Cecilia, nu-i așa? zise doamna Tryon înainte ca tânăra să apuce să-și ia rămas-bun când o conduse spre ușă.

– Bineînțeles, spuse Cecilia mijind ochii pentru a se obișnui cu lumina soarelui.

– De vreme ce soarta ne-a adus împreună în această după-amiază, simt că este datoria mea în calitate de nașă a soțului tău să îți dau niște sfaturi. Privirile li se întâlniră. Nu îl răni!

Cuvintele erau simple și spuse clar.

– Niciodată nu aș vrea asta, zise Cecilia.

Era adevărul.

– Nu, nu cred că ai vrea. Dar trebuie să-ți amintești mereu că a fost, cândva, destinat altcuiva.

Era o afirmație crudă, dar nu era intenționată să fie așa. Cecilia nu era sigură de ce era așa convinsă de asta. Probabil era stratul subțire de umezeală din ochii doamnei Tryon sau poate nimic mai mult decât instinctul.

Poate era doar imaginația ei.

Cu toate acestea, era un memento. Făcea lucrul corect.

Era mijlocul după-amiezii înainte ca Edward să își termine întâlnirile la centrul de comandă al armatei britanice. Însuși guvernatorul Tryon dorise o detaliere completă a timpului petrecut de Edward în Connecticut, și raportul scris pe care îl înaintase colonelului Stubbs cu o zi înainte nu fusese considerat suficient. Așa că stătuse cu guvernatorul și îi zisese tot ce spusese deja de trei ori. Se gândea că era o utilitate în asta, din moment ce Tryon spera să organizeze o serie de raiduri pe coasta din Connecticut în următoarele câteva săptămâni.

Cu toate acestea, surpriza cea mare apăru când Edward pleca. Colonelul Stubbs îl opri la ușă și îi dădu o scrisoare, scrisă pe hârtie bună, împăturită într-un plic și sigilată cu ceară.

– Este de la căpitanul Harcourt, spuse Stubbs morocănos. Mi-a lăsat-o mie în cazul în care nu avea să se întoarcă.

– Pentru mine? întrebă Edward, uitându-se tâmp la plic.

– L-am întrebat dacă ar vrea să îi trimitem ceva tatălui său, dar a spus că nu. Oricum, cred că nu contează, de vreme ce tatăl s-a stins înaintea fiului. Stubbs oftă obosit și se scărpină în cap. De fapt, nu știu care din ei a murit primul, dar nu prea mai are vreo importanță.

– Așa e, aprobă Edward, încă uitându-se în jos la numele lui notat pe fața plicului cu scrisul ușor dezordonat al lui Thomas.

Bărbații scriau astfel de scrisori tot timpul, dar, de obicei, pentru familiile lor.

– Dacă vrei un pic de intimitate să o citești, poți folosi biroul din capătul celălalt al coridorului, îi propuse Stubbs. Green nu este azi și nici Montby, așa că nu ar trebui să fii deranjat.

– Mulțumesc, spuse Edward din reflex.

Chiar voia să citească în intimitate scrisoarea de la prietenul său. Nu primea în fiecare zi mesaje de la morți și habar nu avea cum ar putea să reacționeze.

Stubbs îl conduse în micul birou, deschizând fereastra pentru a îndepărta aerul greu, stătut. Nu spuse nimic în timp ce se îndepărtă și închise ușa, dar Edward nu observă. Doar se uita la plic, trăgând aer în piept înainte de a-și trece în cele din urmă degetele pe sub sigiliul de ceară și de a deschide scrisoarea.

Dragă Edward,

Dacă citești asta, cu siguranță sunt mort. Sincer, este bizar să scriu aceste cuvinte. Nu am crezut niciodată în fantome, dar chiar acum ideea este reconfortantă. Cred că mi-ar plăcea să mă întorc și să te bântui. O meriți după episodul cu fermierul și cu ouăle.

Edward zâmbi amintindu-și. Fusese o zi lungă, plictisitoare, și căutarea lor pentru o omletă se terminase cu ei fiind bombardați cu ouă de către un fermier care țipa în germană. Ar fi trebuit să fie o a naibii tragedie – nu avuseseră de multe zile o masă care să nu fie fadă și plictisitoare –, dar Edward nu își putea aminti un alt moment când râsese atât de tare. Îi trebuise lui Thomas o zi întreagă să curețe gălbenușul de pe haina sa, iar Edward culesese bucăți de coajă de ou din păr toată noaptea.

Dar voi râde la urmă, pentru că voi fi al naibii de siropos și de sentimental, și poate te voi forța să verși o lacrimă pentru mine. Ceea ce m-ar face să râd, să știi. Mereu ai fost așa un stoic. Doar simțul tău al umorului te-a făcut suportabil. Dar erai suportabil, și vreau să-ți

mulțumesc pentru darul prieteniei adevărate. A fost ceva ce mi-ai oferit fără să te gândești, ceva ce a venit, pur și simplu, din interior. Nu îmi este rușine să spun că mi-am petrecut jumătate din viață în colonii, îngrozitor de speriat. Este mult prea ușor să mor aici. Nu pot exprima confortul pe care mi l-a oferit faptul că mereu am avut susținerea ta.

Edward trase aer în piept și abia atunci conștientiză cât de puțin mai avea până să plângă. I-ar fi scris aceleași cuvinte lui Thomas. Era ceea ce făcea războiul suportabil. Prietenia și faptul că știai că mai era cel puțin o persoană care îți prețuia viața la fel de mult ca pe a ei.

Și acum, trebuie să mai profit o ultimă dată de acea prietenie. Te rog să ai grijă de Cecilia! Va fi singură acum. Tatăl nostru abia se poate pune la socoteală. Scrie-i, dacă vrei. Spune-i ce mi s-a întâmplat, astfel încât singurele vești pe care le va primi să nu fie cele de la armată. Și, dacă ai ocazia, du-te și viziteaz-o! Asigură-te că este bine. Cred că Ceciliei i-ar plăcea asta. Știu că mă voi odihni mai ușurat știind că ar putea avea ocazia să cunoască oameni noi și să își croiască o viață dincolo de Matlock Bath. Odată ce tatăl nostru moare, nu va mai fi nimic pentru ea acolo. Vărul nostru va intra în posesia moșiei Marswell, și mereu a fost genul unsuros. Nu aș vrea ca sora mea să fie dependentă de generozitatea și bunăvoința lui.

Nici Edward nu voia. Cecilia îi spusese totul despre Horace. „Unsuros“ era un calificativ potrivit.

Știu că nu este puțin lucru să-ți cer asta. Derbyshire-ul nu este chiar la capătul lumii – cred că amândoi știm

că acesta este chiar aici, în New York –, dar sunt sigur că, odată ce te vei întoarce în Anglia, ultimul lucru pe care vei dori să-l faci este să călătorești spre nord.

Dar nu avea să fie nevoit să facă asta. Nu ar fi Thomas surprins să știe că Cecilia era la doar 500 de metri distanță, în camera numărul 12 de la Devil's Head? Era un lucru cu adevărat remarcabil ceea ce făcuse ea – să traverseze oceanul pentru a-și găsi fratele. Cumva, Edward se gândi că nici măcar Thomas nu o credea capabilă de așa ceva.

Așadar, acum îmi iau rămas-bun. Și îți mulțumesc. Nu există nimeni altcineva căruia i-aș încredința bunăstarea surorii mele. Și poate nu te va supăra sarcina aceasta atât de mult. Știu că obișnuiai să-i citești scrisorile când eram plecat. Sincer, credeai că nu aș observa?

Edward râse. Nu îi venea să creadă că Thomas știuse tot timpul.

Îți las ție moștenire portretul ei în miniatură pe care îl am. Cred că ar vrea ca tu să-l ai. Știu că eu aș vrea.

Noroc, prietene!

Al tău, sincer,

Thomas Harcourt

Edward se uită la scrisoare până când privirea i se încețoșă. Thomas nu arătase niciodată că știa că lui Edward îi plăcea de sora lui. Era aproape umilitor să se gândească la asta. Dar, evident, fusese amuzat de acest lucru. Amuzat și poate…

Încrezător?

Fusese Thomas un pețitor? Cu siguranță așa suna în scrisoarea lui. Dacă ar fi dorit ca Edward să se însoare cu

Cecilia…

Era posibil ca Thomas să-i fi scris Ceciliei despre asta? Ea spusese că el făcuse aranjamentele pentru căsătorie. Dacă…

Edward simți cum pălește. Dacă Cecilia *chiar* credea că erau căsătoriți? Dacă nu mințise deloc?

Edward se uită disperat la scrisoare, căutând în van o dată. Când scrisese Thomas asta? Era posibil să-i fi spus Ceciliei să facă aranjamentele unei căsătorii prin intermediari, dar apoi să fi murit înainte de a-l ruga pe Edward să facă la fel?

Se ridică. Trebuia să se întoarcă la han. Știa că era o idee cam trasă de păr, dar ar explica atât de multe. Și trecuse de mult momentul să-i spună că își recăpătase memoria. Trebuia să înceteze să mai fiarbă în suferința sa și să o întrebe, pur și simplu, ce se întâmpla.

Nu alergă către Devil's Head, dar era o plimbare al naibii de rapidă.

– Cecilia!

Edward deschise ușa camerei lor cu mai multă forță decât era necesar. Până când ajunsese la etajul superior al hanului, sângele îi fierbea atât de tare, că practic îi ieșea de sub piele. Avea mintea plină de întrebări și inima plină de pasiune și la un moment dat se hotărâse că nu îi păsa de ceea ce făcuse ea. Dacă îl păcălise, probabil avusese un motiv. O *cunoștea.* Ea îl cunoștea. Era cea mai bună persoană pe care o întâlnise vreodată, și poate că ea nu spusese cuvintele, dar știa că îl iubea.

La fel de mult pe cât o iubea și el.

– Cecilia?

O strigă din nou, deși era evident că nu era acolo. La naiba! Acum, el era cel care trebuia să stea și să aștepte. Putea fi oriunde. Ieșea adesea, făcând tot felul de treburi și plimbându-se. Nu mai prea făcuse însă asta de când se terminase căutarea lui Thomas, dar clar nu îi plăcea să stea închisă toată ziua.

Poate lăsase un bilet. Uneori, lăsa.

Se uită prin cameră, un pic mai încet pe suprafața plată a meselor. Acolo se vedea o foaie de hârtie împăturită în trei, pusă parțial sub vasul de apă, astfel încât să nu o zboare vântul.

Ceciliei îi plăcea mereu să lase geamul deschis.

Edward despături hârtia și, pentru o miime de secundă, fu nedumerit de numărul cuvintelor de pe hârtie, mult mai multe decât ar fi fost necesar să-i spună când avea să se întoarcă.

Apoi începu să citească.

Dragă Edward,

Sunt o lașă, una îngrozitoare, pentru că știu că ar trebui să-ți spun personal aceste cuvinte. Dar nu pot. Nu cred că aș putea termina ce am de spus și, de, asemenea, nu cred că aș avea timp. Am atât de multe să-ți spun, abia știu de unde să încep. Cred că ar trebui să încep cu lucrul cel mai frapant. Nu suntem căsătoriți. Nu am vrut să creez o asemenea înșelătorie. Te asigur, a început din cel mai altruist motiv. Când am auzit că erai în spital, am știut că trebuia să merg să am grijă de tine, dar am fost refuzată, mi s-a spus că, din cauza rangului tău și a poziției tale, li se permitea numai membrilor familiei să te vadă. Nu prea știu ce m-a apucat – nu am crezut că sunt atât de impulsivă,

dar, în definitiv, lăsasem precauția deoparte și venisem în New York. Eram atât de furioasă. Voiam doar să ajut. Și, înainte de a-mi da seama, am țipat că eram soția ta. Până în ziua de azi, nu știu cum de m-a crezut toată lumea.

Mi-am spus că voi zice adevărul când te vei trezi. Dar apoi, totul a mers aiurea. Nu, nu aiurea, doar bizar. Te-ai trezit, și nu îți mai aminteai nimic. Chiar și mai bizar, păreai să știi cine sunt. Tot nu înțeleg cum m-ai recunoscut. Când îți recapeți memoria – și știu că o vei face, trebuie să ai încredere –, vei știi că nu ne-am întâlnit niciodată. Nu în persoană. Știu că Thomas ți-a arătat portretul meu în miniatură, dar, sincer, nu este o asemănare bună. Nu există nici un motiv pentru care să mă fi recunoscut când ai deschis ochii.

Nu am vrut să-ți spun adevărul în fața doctorului și a colonelului Stubbs. Nu credeam că mi-ar fi permis să mai rămân și am simțit că încă ai nevoie de mine să te îngrijesc. Apoi, mai târziu în acea seară, ceva a devenit foarte clar. Armata era mult mai dornică să o ajute pe doamna Rokesby în căutarea fratelui ei decât era pentru domnișoara Harcourt.

Te-am folosit. Ți-am folosit numele. Pentru asta îmi cer scuze. Dar îți mărturisesc sincer că, deși îmi voi duce povara vinei tot restul vieții, nu pot regreta faptele mele. Trebuia să-l găsesc pe Thomas. Era tot ce îmi rămăsese.

Dar acum, nu mai este, și astfel a dispărut și motivul meu pentru a fi în New York. Cum nu suntem căsătoriți, cred că este cel mai potrivit și cel mai bine să mă întorc în Derbyshire. Nu mă voi căsători cu Horace; nimic nu mă va face să mă cobor atât de jos, te asigur.

Am îngropat argintăria în grădină înainte de a pleca; a fost a mamei, deci nu este parte a moștenirii. Voi găsi un cumpărător. Nu trebuie să-ți faci griji pentru bunăstarea mea.

Edward, ești așa un gentleman – cel mai onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Dacă rămân în New York, vei insista că m-ai compromis, că trebuie să te căsătorești cu mine. Dar nu îți pot cere asta. Nimic din toate astea nu au fost din vina ta. Ai crezut că suntem căsătoriți și te-ai comportat așa cum ar face-o un soț. Nu trebuie să fii pedepsit pentru viclenia mea. Te așteaptă o viață când te vei întoarce în Anglia, una care nu mă include și pe mine.

Tot ce te rog este să nu vorbești despre această perioadă. Când va veni ziua în care aș putea să mă căsătoresc, îi voi spune viitorului meu soț ce s-a întâmplat aici. Nu aș putea trăi cu mine dacă nu aș face-o. Dar, până atunci, cred că este cel mai bine ca lumea să continue să mă vadă drept

Prietena ta,

Cecilia Harcourt

P.S.: Nu trebuie să îți faci griji cu privire la urmări ale timpului petrecut împreună.

Edward stătea în mijlocul camerei, complet înghețat. Ce naiba era asta? Ce voia să spună prin…

Se chinui să găsească partea din scrisoare pe care o căuta. Iat-o! Nu credea că ar avea timp să-i spună personal.

Apoi păli.

Rhiannon. Era în port. Pleca în seara aceea.

Cecilia rezervase un bilet pe vas. Era sigur de asta.

Se uită la ceasul de buzunar pe care îl lăsase pe masă. Avea timp. Nu mult, dar suficient.

Trebuia să fie de ajuns. Întreaga lui lume depinde de asta.

Capitolul 21

Nu mai am vești de la tine de atât de mult timp, Thomas. Știu că nu ar trebui să îmi fac griji, că sunt zeci de moduri în care scrisorile tale pot întârzia, dar nu mă pot abține. Știi că îmi notez în calendar, pentru a ține evidența corespondenței noastre? O săptămână ca scrisoarea mea să ajungă pe vas, cinci săptămâni să traverseze Atlanticul, o altă săptămână să ajungă la tine. Apoi o săptămână ca scrisoarea ta să ajungă pe vas, trei săptămâni să traverseze Atlanticul (Vezi? Am ascultat când mi-ai spus că este mai rapid să călătorești către est), apoi o săptămână să ajungă la mine. Trei luni durează să primesc un răspuns la o întrebare simplă!

Dar apoi, poate că nu sunt întrebări simple. Sau, dacă sunt, le lipsesc răspunsurile simple.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas
(scrisoare care nu a fost primită niciodată)

Vasul *Rhiannon* era remarcabil de asemănător cu *Lady Miranda,* iar Cecilia nu avu nici o problemă în a-și găsi cabina. Când își cumpărase biletul, cu câteva ore în urmă, i se spusese că urma să împartă cabina cu o domnișoară Alethea Finch, care fusese guvernanta unei familii proeminente din New York și care acum se întorcea acasă. Nu era neobișnuit ca oameni complet străini unul de

celălalt să împartă camera în astfel de călătorii. Cecilia făcuse asta când venise; se înțelesese destul de bine cu companioana ei de călătorie și îi păruse rău să se despartă când ajunseseră în New York.

Cecilia se întrebă dacă domnișoara Finch era irlandeză sau, la fel ca ea, doar dornică să se îmbarce pe primul vas înapoi spre Insulele Britanice și nu o deranja să facă o oprire înainte de a ajunge în Anglia. Cecilia nici măcar nu era sigură că avea să se ducă acasă odată ajunsă în Cork, dar această problemă părea mică în comparație cu provocarea mai mare de a traversa Atlanticul. Probabil erau vase care navigau din Cork către Liverpool, și, dacă nu, se putea duce la Dublin și să ia un vas de acolo.

Ajunsese din Derbyshire la New York, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă putuse face asta, putea face orice. Era rezistentă. Era puternică.

Plângea.

La naiba, trebuia să înceteze să mai plângă.

Se opri pe coridorul cel lung, în afara cabinei sale, pentru a trage aer în piept. Cel puțin, nu plângea în hohote. Încă se putea purta fără să atragă prea mult atenția. Dar, de fiecare dată când credea că își putea controla emoțiile, plămânii păreau să se zgâlțâie, și trăgea aer în piept în mod neașteptat, dar suna de parcă se îneca, și apoi o usturau ochii, după care...

„Gata!“ Trebuia să înceteze să se mai gândească.

Obiectivul pe ziua de azi: Nu plânge în public!

Oftă. Voia un obiectiv nou.

Era vremea să meargă mai departe. Trase aer în piept pentru a se întări, se șterse la ochi cu mâna și apăsă clanța cabinei sale.

Ușa era încuiată.

Cecilia clipi, momentan surprinsă. Apoi bătu la ușă; colega ei de cabină venise, probabil, mai devreme. Era prudent pentru o femeie singură să încuie ușa. Și ea ar fi făcut la fel.

Așteptă un moment, apoi bătu din nou, iar în cele din urmă ușa se deschise, dar doar parțial. De dincolo de ușă se uita o femeie slabă de vârstă mijlocie. Ocupa cea mai mare parte a spațiului lăsat de ușa deschisă, astfel că Cecilia nu vedea foarte mult din cabina din spatele ei. Păreau să fie două paturi, unul sus și unul jos, și o valiză era deschisă pe jos. Pe masa stingheră era aprinsă o lanternă. Evident, domnișoara Finch despacheta.

– Vă pot ajuta? o întrebă domnișoara Finch.

– Cred că împărțim această cabină, spuse Cecilia punându-și o expresie prietenoasă pe față.

– Vă înșelați, spuse domnișoara Finch uitându-se la ea cu o expresie încordată.

Bine. Asta era neașteptat. Cecilia se uită înapoi la ușă, care era întredeschisă, oprindu-se în șoldul domnișoarei Finch. Numărul 8, simplu, era gravat în lemn.

– Cabina 8, spuse Cecilia. Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Finch. Suntem colege de cabină. Era dificil să găsească energia necesară pentru a fi sociabilă, dar știa că trebuia să încerce, așa că se înclină politicos. Eu sunt Cecilia Harcourt. Ce mai faceți?

– Mi s-a dat de înțeles că nu voi împărți această cabină, spuse femeia țuguindu-și buzele.

Cecilia se uită mai întâi la un pat, apoi la celălalt. Era, în mod clar, o cabină pentru două persoane.

– Ați rezervat cabina pentru dumneavoastră? o întrebă ea. Auzise că oamenii mai făceau asta, chiar dacă erau nevoiți să plătească dublu.

– Mi s-a *spus* că nu voi avea colegă de cabină.

Asta nu răspundea la întrebarea pe care o pusese Cecilia. Dar, chiar dacă propria stare de spirit nu era în cea mai bună formă, se controlă. Urma să împartă o cabină extrem de micuță cu această femeie, pentru următoarele trei săptămâni.

– Am rezervat călătoria abia în această după-amiază, spuse ea, încercând să-și adune puterile pentru ceva apropiat de un zâmbet.

– Ce fel de femeie rezervă călătoria peste Atlantic în ziua plecării? replică domnișoara Finch dezaprobator.

– Cred că genul meu de femeie, spuse Cecilia strângând din dinți. Planurile mi s-au schimbat oarecum rapid, și am fost îndeajuns de norocoasă să găsesc un vas care pleacă imediat.

Domnișoara Finch strâmbă din nas. Cecilia nu prea știa cum să interpreteze asta, în afara faptul că nu era, evident, un compliment. Dar domnișoara Finch se dădu un pas în spate, permițându-i Ceciliei să intre în micuța cabină.

– După cum vedeți, spuse domnișoara Finch, mi-am despachetat lucrurile pe patul de jos.

– Sunt mai mult decât fericită să dorm în cel de sus.

– Dacă veți avea rău de mare, zise domnișoara Finch, strâmbând din nas, de data asta mai evident, va trebui să ieșiți din cameră. Nu voi tolera mirosul aici.

– De acord, spuse Cecilia, simțind că își pierde puterea de a fi politicoasă. Atât timp cât veți face la fel.

– Sper că nu sforăiți.

– Dacă o fac, nimeni nu mi-a spus.

Domnișoara Finch deschise gura să spună ceva, dar Cecilia o întrerupse:

– Sunt convinsă că îmi veți zice dacă e cazul.

Domnișoara Finch deschise din nou gura să vorbească, dar Cecilia adăugă:

– Și vă voi mulțumi pentru asta, adăugă Cecilia. Pare genul de lucru pe care cineva ar trebui să-l știe despre sine, nu sunteți de acord?

– Sunteți foarte obraznică, spuse domnișoara Finch dându-se în spate.

– Și dumneavoastră îmi stați în cale. Camera era foarte mică, iar Cecilia nu intrase complet; era aproape imposibil să faci asta în timp ce cealaltă femeie avea valiza deschisă pe podea.

– Este cabina mea, spuse domnișoara Finch.

– Este cabina *noastră*, aproape urlă Cecilia, așa că aș aprecia dacă v-ați muta valiza, astfel încât să pot intra.

– Bine! zise domnișoara Finch trântind capacul valizei și vârând bagajul sub pat. Nu știu unde vă veți pune valiza, dar să nu credeți că o puteți ține în mijlocul camerei dacă eu nu pot.

Cecilia nu avea o valiză, doar geanta ei mare de voiaj, dar nu părea a avea sens să spună asta.

– Este tot ce aveți?

Mai ales că domnișoara Finch abia aștepta să scoată în evidență acest lucru în locul ei.

– După cum am spus, zise Cecilia încercând să tragă aer în piept pentru a se calma, a trebuit să plec foarte în grabă. Nu a fost timp să împachetez o valiză.

Domnișoara Finch se uită în jos și strâmbă din nou din nas. Cecilia hotărî că avea să petreacă pe punte cât mai mult timp posibil.

Era o mică masă fixată de piciorul patului, cu suficient spațiu dedesubt pentru geanta Ceciliei. Scoase cele câteva lucruri pe care se gândi că ar vrea să le aibă în patul ei și

apoi trecu pe lângă domnișoara Finch pentru a putea urca și a vedea unde urma să doarmă.

– Nu călcați pe patul meu când urcați spre patul dumneavoastră.

– Îmi voi limita mișcările la scară, spuse Cecilia după ce făcu o pauză, numărând în minte până la trei.

– Mă voi plânge căpitanului în legătură cu dumneavoastră.

– Vă rog, spuse Cecilia, făcând un semn grandios din mână. Mai urcă o treaptă și aruncă o privire. Patul ei era curat și pregătit, și, chiar dacă nu avea foarte mult spațiu pentru cap, măcar nu trebuia să se uite la domnișoara Finch.

– Sunteți o prostituată?

– Ce ați întrebat? spuse Cecilia întorcându-se, aproape alunecând de pe scară.

– Sunteți o prostituată? o întrebă din nou domnișoara Finch, punctând fiecare cuvânt cu o pauză dramatică. Nu mă pot gândi la un alt motiv...

– Nu, nu sunt prostituată, izbucni Cecilia, conștientă de faptul că odioasa femeie nu ar fi probabil de acord dacă ar ști evenimentele din ultima lună.

– Pentru că nu împart camera cu o târfă.

Cecilia își pierdu cumpătul. Pur și simplu, cedă. Rezistase la vestea morții fratelui său, la descoperirea minciunii colonelului Stubbs, căruia nu îi păsase de durerea și de îngrijorarea ei. Reușise să nu cedeze în timp ce îl părăsea pe singurul bărbat pe care îl iubea și acum punea un afurisit de ocean între ei, iar el urma să o urască, și femeia asta ticăloasă o numea *târfă?*

Sări de pe scară, se duse spre domnișoara Finch și o prinse de guler.

– Nu știu ce fel de otravă ai băut de dimineață, spuse ea printre dinți, dar mi-a ajuns. Am plătit bani buni pentru jumătate din această cabină și mă aștept, în schimb, la un minim de politețe și bună-creștere.

– Bună-creștere! Așa cerere de la o femeie care nici măcar nu are o valiză?

– Ce mama dracului înseamnă asta?

– Și acum, invoci numele diavolului! țipă domnișoara Finch precum o banshee, ridicându-și brațele în aer.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Cecilia ajunsese în iad. Era sigură de asta. Poate că asta era pedeapsa ei pentru că îl mințise pe Edward. Trei săptămâni – poate chiar o lună întreagă – cu scorpia asta.

– Refuz să împart cabina cu dumneata! țipă domnișoara Finch.

– Vă asigur că nu mi-aș dori nimic mai mult decât să vă fac pe plac, dar...

Se auzi o bătaie în ușă.

– Sper că este căpitanul, spuse domnișoara Finch. Probabil v-a auzit țipând.

– Ce Dumnezeu ar căuta căpitanul aici? o întrebă Cecilia uitându-se dezgustată la ea. Le lipsea un hublou, dar putea spune după mișcarea vasului că plecaseră din docuri. Cu siguranță căpitanul avea lucruri mult mai bune de făcut decât să medieze o bătaie între fete.

Ciocănitul repetat la ușă fu înlocuit cu lovitura unui pumn, urmat de un urlet: „Deschide ușa!“

Era o voce pe care Cecilia o știa bine.

Se albi la față. Sincer, simți cum i se scurge sângele. Avea gura deschisă de uimire în timp ce se întoarse spre ușa care se mișca.

– Deschide afurisita de ușă, Cecilia!

– Nu este căpitanul, spuse domnișoara Finch și se întoarse către ea.

– Nu...

– Cine este? Știți cine este? Ar putea fi aici pentru a ne ataca. Oh, Doamne, Dumnezeule, oh, sfinte Ceruri... Domnișoara Finch se mișcă deodată cu o agilitate surprinzătoare și se ascunse în spatele Ceciliei, folosind-o drept scut uman pentru orice fel de monstru credea că avea să țâșnească prin ușă.

– Nu ne va ataca, spuse Cecilia cu voce uimită. Știa că trebuia să facă ceva – să scape de domnișoara Finch, să deschidă ușa –, dar era încremenită, încercând să înțeleagă ceea ce era în mod evident imposibil.

Edward era aici. Pe vas. Pe vasul care *plecase din port.*

– Oh, Dumnezeule! țipă ea.

– Oh, *acum* sunteți îngrijorată, sări domnișoara Finch.

Vasul se mișca. Se *mișca.* Cecilia văzuse echipajul dezlegând frânghiile groase de pe chei în timp ce traversa puntea. Simțise cum se mișcaseră de lângă doc, recunoscuse clătinatul familiar în timp ce traversau golful și se îndreptau spre Atlantic.

Edward era pe vas. Și, cum era puțin probabil să înoate înapoi la țărm, asta însemna că își părăsise postul și...

Alte bătăi în ușă, de data aceasta mai puternice.

– Deschide ușa asta acum, altfel jur că o dobor!

Domnișoara Finch scânci ceva despre virtutea ei.

Și Cecilia șopti, în cele din urmă, numele lui Edward.

– Îl cunoașteți? o acuză domnișoara Finch.

– Da, este...

Ce era? Nu soțul ei.

– Bine, atunci deschideți ușa! Domnișoara Finch o împinse cu putere, surprinzând-o pe Cecilia îndeajuns de

neatentă cât să o arunce spre peretele din partea cealaltă a cabinei. Dar nu îl lăsa să intre, țipă ea. Nu voi permite să fie un bărbat aici. Du-l afară și fă-ți... fă-ți... continuă ea făcând o mișcare dezgustată din degete. *Treaba,* termină ea într-un final. Fă-o în altă parte!

– Cecilia! urlă Edward.

– Va sparge ușa! țipă domnișoara Finch. Grăbește-te!

– Mă grăbesc! Cabina avea doar 2,5 metri dintr-o parte în alta – grăbitul abia făcea vreo diferență –, dar Cecilia se duse la ușă și puse degetele pe încuietoare.

Și îngheță.

– Ce mai așteptați? o întrebă domnișoara Finch.

– Nu știu, șopti Cecilia.

Edward era aici. O urmărise. Ce *însemna* asta?

– *CECILIA!*

Deschise ușa, și, pentru o clipă binecuvântată, timpul se opri. Îl sorbi din priviri așa cum stătea acolo, dincolo de prag, cu pumnul pregătit pentru a bate în ușă. Nu avea pălărie și era cumplit de ciufulit.

Arăta... sălbatic.

– Ești îmbrăcat în uniformă, spuse ea prostește.

– Tu, zise el, îndreptând degetul către ea, ai dat de belele!

– O veți aresta? strigă fericită domnișoara Finch.

– Poftim? întrebă Edward neîncrezător când își luă privirea de la Cecilia preț de câteva secunde.

– O veți aresta? întrebă domnișoara Finch înaintând până ajunse în spatele Ceciliei. Cred că este...

Cecilia o lovi cu cotul în coaste. Pentru binele ei. Nu se putea spune cum ar reacționa Edward dacă domnișoara Finch ar numi-o târfă în fața lui.

– Cine este? întrebă Edward uitându-se nerăbdător la domnișoara Finch.

– Cine sunteți *dumneavoastră?* se răsti înapoi domnișoara Finch.

– Soțul ei, răspunse Edward făcând semn cu capul către Cecilia.

– Nu, nu ești… încercă Cecilia să îl contrazică.

– Voi fi! țipă Edward.

– Asta este foarte neobișnuit, spuse domnișoara Finch strâmbând din nas.

– Vreți, vă rog, să vă dați laoparte? o întrebă printre dinți Cecilia, întorcându-se.

– Bine, spuse domnișoara Finch trăgând aer în piept.

Se dădu în spectacol cât făcu cei trei pași minusculi până la patul ei.

– Prietena ta? întrebă Edward făcând semn din cap spre femeia mai în vârstă.

– Nu, spuse Cecilia pompos.

– Categoric nu, zise domnișoara Finch.

Cecilia îi aruncă o privire mânioasă înainte de a se întoarce spre Edward.

– Nu ai văzut scrisoarea de la mine? îl întrebă ea.

– Bineînțeles că am primit scrisoarea ta. Altfel, de ce naiba aș fi aici?

– Nu am spus care vas…

– Nu a fost atât de greu să-mi dau seama.

– Dar tu... treaba ta... Cecilia se strădui să scoată câteva cuvinte. Era ofițer în Armata Majestății Sale. Nu putea pleca pur și simplu. Urma să fie tras la răspundere de Curtea marțială. Dumnezeule, putea fi spânzurat? Nu spânzurau ofițerii pentru dezertare, nu-i așa? Și cu siguranță nu pe cei din familii precum Rokesby.

– Am avut timp să reglez treburile cu colonelul Stubbs, spuse Edward pe un ton sec. La limită.

– Nu… nu știu ce să spun.

– Spune-mi un lucru, zise el încet, prinzând-o de mână.

Ea nu mai respiră.

Și apoi, el se uită peste umăr la domnișoara Finch, care privea cum se desfășurau lucrurile cu un interes *avid.*

– V-ar deranja să ne lăsați un pic de intimitate? mârâi el.

– Aceasta este cabina mea, spuse ea. Dacă doriți intimitate, va trebui să o găsiți în altă parte.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Cecilia, întorcându-se pentru a se uita la femeia aceea disprețuitoare, puteți găsi un pic de bunătate în inima dumneavoastră de piatră pentru a mă lăsa un moment cu… Înghiți în sec, cuvintele oprindu-i-se în gât. ... cu el, termină în cele din urmă, arătând cu capul către Edward.

– Sunteți căsătoriți? întrebă afectată domnișoara Finch.

– Nu, răspunse Cecilia, dar asta nu păru să aibă prea multă greutate, de vreme ce Edward spuse că da, în același timp.

Domnișoara Finch își întoarse privirea sticloasă de la unul la altul. Își strânse buzele, iar sprâncenele i se arcuiră într-un mod hidos.

– Mă duc să-l chem pe căpitan, anunță ea.

– Așa să faceți, spuse Edward, dând-o practic afară pe ușă.

Domnișoara Finch țipă când se lovi de perete, dar, dacă mai avea ceva de spus, replica îi fu întreruptă când Edward îi trânti ușa în față.

Și o încuie.

Capitolul 22

Vin să te caut.

de la Cecilia Harcourt către fratele ei, Thomas (scrisoare care nu a fost niciodată trimisă)

Edward nu era într-o dispoziție bună.

În general, era nevoie de mai mult de trei ore ca să îți schimbi radical viața și să pleci pe un alt continent. La cum stăteau lucrurile, el abia apucase să-și facă valiza și să obțină autorizația de a părăsi orașul New York.

Până când ajunsese la docuri, echipajul vasului *Rhiannon* se pregătea de plecare. Edward trebuise practic să sară pe vas pentru a se îmbarca, și ar fi fost îndepărtat cu forța dacă nu ar fi vârât ordinul scris în grabă de colonel în fața secundului căpitanului, asigurându-i o cabină.

Sau poate doar un loc pe punte. Omul căpitanului spusese că nu era sigur nici măcar dacă mai aveau vreun hamac liber.

Nu conta. Edward nu avea nevoie de mult spațiu. Nu avea decât hainele de pe el, câteva monede în buzunar...

Și o mare gaură neagră acolo unde fusese răbdarea lui.

Așa că, atunci când se deschisese ușa cabinei Ceciliei...

Te-ai fi așteptat să se simtă ușurat să o vadă. Te-ai fi așteptat, având în vedere profunzimea sentimentelor sale, având în vedere panica și teama care îl mânaseră întreaga

după-amiază, să respire ușurat la vederea ochilor acelora de culoarea mării, uitându-se la el uimiți.

Dar nu.

Se abținu cât putu să nu o strângă de gât.

– De ce ești aici? șopti ea, de îndată ce reuși să o scoată pe afurisita de domnișoară Finch afară din cabină.

– Nu mă întrebi serios așa ceva, spuse el după o clipă în care nu fu în stare decât să se uite la ea.

– Eu...

– M-ai părăsit!

– Te-am eliberat, spuse ea clătinând din cap.

– M-ai ținut legat mai bine de un an, spuse el pufnind la auzul răspunsului ei.

– Poftim?

Răspunsul ei era mai mult mișcare decât sunet, dar Edward nu simți nevoia să-i explice. Se întoarse, începând să respire sacadat în timp ce își trecea mâna prin păr. La naiba, nici măcar nu purta pălăria. Cum de se întâmplase asta? Uitase să o ia? Zburase în timp ce alerga după vas?

Femeia asta blestemată îl înrobise. Nici măcar nu era sigur că valiza lui ajunsese pe vas. Din câte știa, era posibil ca tocmai să se fi îmbarcat într-o călătorie de o lună fără nici o haină de schimb.

– Edward? se auzi vocea ei din spatele lui, încet și ezitant.

– Ești însărcinată? o întrebă Edward.

– Poftim?

– Ești însărcinată? întrebă el încă o dată, cu mai multă claritate.

– Nu! spuse ea clătinând din cap aproape frenetic. Ți-am spus că nu.

– Nu am știut dacă...

Se opri. Se întrerupse.

– Nu știai ce?

Nu știuse dacă putea avea încredere în ea. Asta fusese pe cale să spună. Doar că nu era adevărat. Avea încredere în ea. Cu asta, cel puțin. Nu, *mai ales* cu asta. Și instinctul lui inițial – cel care îl îndemna să-i pună la îndoială cuvântul – nu era nimic decât un drăcușor pe umărul său, dornic de răzbunare. Să facă rău.

Pentru că îl *rănise*. Nu fiindcă mințise – presupunea că putea înțelege cum de se întâmplaseră toate. Dar ea nu avea încredere. Nu avusese încredere în el. Cum de se gândise că fuga era cel mai bun lucru de făcut? Cum putuse crede că lui nu îi păsa?

– Nu sunt însărcinată, spuse ea atât de încet și de repede, încât vorbele îi părură aproape o șoaptă. Ți-am promis. Nu aș minți în legătură cu un asemenea lucru.

– Nu?

Drăcușorul de pe umărul lui părea dornic să se facă auzit.

– Îți promit, spuse ea din nu. Nu ți-aș face așa ceva.

– Dar ai face *asta?*

– Asta? repetă ea.

– M-ai părăsit, spuse el printre dinți, mergând spre ea. Fără nici un cuvânt.

– Ți-am lăsat o scrisoare.

– Înainte de a fugi de pe continent.

– Dar eu...

– *Ai fugit.*

– Nu! țipă ea. Nu, nu am făcut asta. Eu...

– Ești pe un vas! explodă el. Asta este însăși definiția fugii.

– Am făcut-o pentru tine! Vocea ei era atât de puternică, de plină de durere profundă, încât el tăcu pentru moment. Ea părea aproape surprinsă, cu brațele pe lângă ea, cu pumnii strânși. Am făcut-o pentru tine, repetă, mai încet de data asta.

– Atunci ar fi trebuit să vezi dacă era ceea ce îmi doream, spuse el clătinând din cap.

– Dacă rămâneam, spuse ea, cu cadența înceată și apăsătoare a cuiva care se străduia să facă pe altcineva să înțeleagă, ai fi insistat să te căsătorești cu mine.

– Într-adevăr.

– Crezi că asta îmi doream? aproape țipă ea. Crezi că mi-a plăcut să mă furișez cât erai plecat? Te-am scutit de la a fi nevoit să faci lucrul corect de făcut!

– Ascultă ce spui! se răsti el. Să mă scutești să fac lucrul corect? Cum te-ai putut gândi că aș vrea să fac altceva? Mă cunoști cât de puțin?

– Edward, eu…

– Dacă este lucrul corect, sări el, atunci ar trebui să-l fac.

– Edward, te rog, trebuie să mă crezi. Când îți vei recăpăta memoria, vei înțelege…

– Mi-am recăpătat memoria cu zile în urmă, o întrerupse el.

Ea îngheță.

Nu era un bărbat atât de nobil încât să nu simtă un pic de satisfacție văzând-o așa.

– *Poftim?* bâigui ea în cele din urmă.

– Mi-am recăpătat…

– Nu mi-ai spus?

Avea vocea primejdios de calmă.

– Tocmai aflaserăm despre Thomas.

– Nu mi-ai *spus?*

– Suferea i…

– Cum ai putut să-mi ascunzi asta? întrebă ea lovindu-l în umăr.

– Eram furios, mârâi el. Nu aveam dreptul să ascund ceva față de *tine?*

Ea făcu un pas înapoi, strângându-și brațele pe lângă corp. Suferința ei era palpabilă, dar el nu putu să nu se apropie, lovind-o cu degetul arătător peste claviculă.

– Eram atât de al naibii de furios pe tine, încât abia puteam judeca. Dar, vorbind despre a face lucrurile corecte, m-am gândit că ar fi mai amabil din partea mea să aștept să te confrunt după ce aveai la dispoziție câteva zile pentru a-l plânge pe fratele tău.

Ea făcu ochii mari, și buzele îi tremurau, și poziția ei – cumva încordată și neglijentă în același timp – îi aduse aminte lui Edward de o căprioară pe care el fusese cât pe ce să o împuște, în vreme ce vâna cu tatăl lui. Unul din ei călcase pe o rămurică, iar urechile mari ale animalului se ciuliseră imediat. Cu toate acestea, nu se mișcase. Stătuse acolo o clipă care se simțise ca o eternitate, iar Edward avusese sentimentul bizar că își contempla existența.

Nu trăsese. Nu avusese puterea să o facă.

Și acum…

Drăcușorul de pe umărul lui se furișă.

– Ar fi trebuit să stai, spuse el încet. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

– Am fost speriată.

– De mine? întrebă el confuz.

– Nu, spuse ea uitându-se în jos. De mine, o auzi el șoptind. Nu trebuie să te căsătorești cu mine, adăugă ea înainte ca el să o poată întreba la ce se referea.

– Oh, nu trebuie, nu-i așa? ripostă el, încă nevenindu-i să creadă că ea își imagina că așa ceva ar fi posibil.

– Nu te voi obliga să faci asta, bâigui ea. Nu este nimic care să te oblige.

– Nu este? El făcu un pas către ea, pentru că trecuse de mult vremea să elimine distanța dintre ei, dar se opri când înțelese ce văzu în ochii ei.

Tristețe.

Arăta atât de îngrozitor de tristă, încât asta îl *sfâșie.*

– Iubești pe altcineva, șopti ea.

Stai! *Poftim?*

Dură câteva clipe până să-și dea seama că nu spusese asta cu voce tare. Înnebunise?

– Despre ce vorbești?

– Billie Bridgerton. Trebuia să te căsătorești cu ea. Nu cred că îți amintești, dar...

– Nu sunt îndrăgostit de Billie, o întrerupse el. Își trecu o mână prin păr, apoi se întoarse cu fața la perete în timp ce scoase un țipăt de frustrare. Dumnezeule, despre *asta* era vorba? Vecina lui de acasă?

Apoi Cecilia întrebă – da, *chiar* întrebă:

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur, îi răspunse el. Sunt sigur că nu mă voi căsători cu ea.

– Eu cred că da, spuse ea. Nu cred că ți-ai recăpătat complet memoria, dar ai spus asta în scrisorile tale. Sau cel puțin Thomas a spus, și apoi nașa ta...

– Poftim? întrebă el întorcându-se. Când ai vorbit cu mătușa Margaret.

– Chiar azi. Eu...

– Te-a căutat? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nașa lui o insultase pe Cecilia în vreun fel...

– Nu. A fost pur întâmplător. Venise să te vadă pe tine și se întâmpla ca fix atunci să plec să-mi cumpăr biletul…

El mârâi.

Ea făcu un pas în spate. Sau, mai degrabă, încercă. Clar uitase că era aproape de marginea patului.

– M-am gândit că ar fi nepoliticos să nu stau cu ea, spuse Cecilia. Deși, trebuie să spun, a fost destul de bizar să fac pe gazda într-un loc public.

Edward înlemni pentru o clipă, apoi, spre uimirea lui, simți că zâmbește ușor.

– Dumnezeule, mi-ar fi plăcut să văd asta.

– Este mult mai amuzant gândind în retrospectivă.

– Sunt convins.

– Este înfricoșătoare.

– Este.

– Nașa mea a fost o doamnă în vârstă din parohie, șopti Cecilia. Îmi împletea șosete în fiecare an de ziua mea de naștere.

– Sunt destul de sigur că Margaret Tryon nu a împletit niciodată în viața ei o pereche de șosete, zise el gândindu-se la ce spusese Cecilia.

– Probabil ar fi ridicol de pricepută, dacă ar încerca, spuse Cecilia după ce reuși să-și înăbușe un bombănit.

– Probabil, spuse Edward, deja cu o privire veselă. Îi făcu ușor semn cu capul, așa că ea se așeză pe pat, apoi se așeză și el lângă ea. Știi că mă voi căsători cu tine, continuă el. Nu îmi vine să cred că te-ai gândit că voi face altfel.

– Bineînțeles că m-am gândit că vei insista să te căsătorești cu mine, răspunse ea. De aceea am plecat. Ca să nu fii *nevoit* să o faci.

– Acesta este cel mai ridic…

– Nu te-ai fi culcat niciodată cu mine dacă nu ai fi crezut că suntem căsătoriți, spuse ea punându-i o mână pe umăr pentru a-l face să tacă din gură.

El nu o contrazise.

– Te-ai culcat cu mine sub un pretext fals, continuă ea clătinând trist din cap.

El încercă să nu râdă, chiar încercă, însă, în câteva secunde, patul tremura de râsul lui.

– Râzi? îl întrebă ea.

El încuviință din cap și îi făcu semn cu degetul arătător, ca și cum întrebarea ei l-ar fi făcut să râdă din nou.

– Te-ai culcat cu mine sub pretexte false, chicoti el.

– Ei bine, așa este, spuse Cecilia încruntându-se nemulțumită.

– Poate, dar cui îi pasă? replică el înghiontind-o ușor amuzat cu cotul. Ne căsătorim.

– Dar Billie…

– Pentru ultima dată, spuse el prinzând-o de umeri, nu vreau să mă căsătoresc cu Billie. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Dar…

– Te iubesc, prostuțo! Am fost îndrăgostit de tine de ani întregi.

Poate că era un pic prea plin de el, dar putea jura că auzise cum i se oprise inima.

– Dar nu mă cunoști, șopti ea.

– Te cunosc, spuse el luându-i o mână și ducându-i-o la buze. Te-am cunoscut mai bine decât… Se opri pentru o clipă, având nevoie de timp pentru a-și domoli emoțiile. Ai idee de câte ori ți-am citit scrisorile?

Ea clătină din cap.

– Fiecare scrisoare... Dumnezeule, Cecilia, habar nu ai ce au însemnat pentru mine. Nici măcar nu îmi erau adresate mie...

– Erau, spuse ea încet.

El înlemni, dar continuă să se uite la ea, întrebând-o din priviri ce voise să spună.

– De fiecare dată când îi scriam lui Thomas, mă gândeam la tine. Eu... spuse ea și înghiți în sec, dar, deși lumina era prea difuză pentru ca el să o vadă roșind, cumva el știu că fața îi era roz. M-am certat de fiecare dată.

– De ce zâmbești? întrebă el când o atinse pe obraz.

– Nu zâmbesc. Eu... ei bine, poate că zâmbesc, dar sunt stânjenită. M-am simțit atât de prostește visând la un bărbat pe care nu îl întâlnisem niciodată.

– Nu mai prostește decât m-am simțit eu, spuse el. Trebuie să mărturisesc ceva, continuă, ducând mâna la buzunarul hainei.

Cecilia se uită în timp ce el deschise palma. Un portret în miniatură – portretul *ei* – era în palma lui. Tresări și se uită la el.

– Dar... cum?

– L-am furat, spuse el sec, atunci când colonelul Stubbs m-a rugat să verific valiza lui Thomas.

Avea să îi spună mai târziu că Thomas voise ca el să îl aibă. Oricum, nu mai conta; nu știuse asta atunci când îl luase.

Ea se tot uita când la el, când la micul portret.

– Știi, nu am mai furat nimic până acum, mărturisi el atingându-i bărbia și ridicându-i capul pentru a se uita în ochii ei.

– Nu, spuse ea uimită. Nu îmi pot imagina că ai făcut asta.

– Dar asta… spuse el strângând miniatura în palmă. Nu aș putea trăi fără asta.

– Este doar un portret.

– Al femeii pe care o iubesc.

– Mă iubești, șopti ea, iar el se întrebă de câte ori ar trebui să o spună pentru ca ea să îl creadă. Mă iubești.

– La nebunie, recunoscu el.

– Nu seamănă cu mine, spuse ea uitându-se la miniatura din palma lui.

– Știu, zise el, fluturând din mână. Îi dădu o șuviță de păr după ureche, punându-și apoi palma pe obrazul ei. Tu ești cu mult mai frumoasă, șopti el.

– Te-am mințit.

– Nu îmi pasă.

– Eu cred că îți pasă.

– Ai făcut-o cu intenția de a mă răni?

– Nu, bineînțeles că nu. Doar…

– Ai vrut să mă înșeli…

– Nu!

– După cum am spus, zise el ridicând din umeri, chiar nu îmi pasă.

Pentru o clipă, ea păru să nu mai protesteze. Dar apoi buzele i se întredeschiseră din nou, trase ușor aer în piept, iar Edward știu că era momentul să pună capăt acestui nonsens.

Așa că o sărută.

Dar nu foarte lung. Oricât de mult ar fi vrut să o răvășească, mai erau alte treburi, mai importante, de făcut.

– Știi, ai putea să o spui și tu, îi zise el.

– Și eu te iubesc, zise ea zâmbind.

Ba nu, strălucind de fericire.

– Te căsătorești cu mine? De-adevăratelea? o întrebă el în timp ce, dintr-odată, toate bucățelele inimii lui se așezară la locul lor.

Ea încuviință din cap. Apoi mai încuviință o dată, mai repede.

– Da, spuse ea. Da, oh, da!

Și, pentru că Edward era un bărbat de acțiune, se ridică, o luă de mână și o săltă și pe ea.

– Bine că suntem pe un vas.

Ea păru un pic confuză, dar apoi fu cuprinsă de un fior necunoscut.

– Prietena ta? întrebă Edward, ridicând amuzat dintr-o sprânceană.

– Nu este prietena mea, răspunse imediat Cecilia.

– Sunt acolo, se auzi vocea pițigăiată a domnișoarei Finch. Cabina 8.

– Sunt căpitanul Wolverton, se auzi o voce groasă de bărbat, după un ciocănit la ușă. Este totul în regulă?

– Vă rog să mă scuzați, domnule, spuse Edward deschizând ușa.

– Căpitane Rokesby! exclamă căpitanul recunoscându-l și luminându-se la față. Nu mi-am dat seama că mergeți cu noi.

– Îl cunoașteți? strigă domnișoara Finch.

– Am fost împreună la Eton, spuse căpitanul.

– Bineînțeles că ați fost, se auzi Cecilia șoptind ca pentru ea.

– O ataca, spuse domnișoara Finch, arătând spre Cecilia.

– Căpitanul Rokesby? întrebă căpitanul, vizibil neîncrezător.

– Ei bine, aproape că m-a atacat și pe mine, adăugă femeia, strâmbând din nas.

– Oh, vă rog!

– Mă bucur să te văd, Kenneth, spuse Edward strângându-l energic pe căpitan de mână. Aș putea să te deranjez cu o ceremonie de căsătorie?

– Acum? întrebă râzând căpitanul Wolverton.

– De îndată ce ești disponibil.

– Este asta măcar legal? întrebă Cecilia.

– *Acum* despici firul în patru? replică el uitându-se la ea.

– Este legal atât timp cât ești pe vasul meu, spuse căpitanul Wolverton. Și apoi, vă recomand să o faceți din nou pe uscat.

– Domnișoara Finch poate fi martora noastră, spuse Cecilia, strângându-și buzele într-o încercare evidentă de a nu râde.

– Ei bine... spuse domnișoara Finch clipind de câteva ori într-o secundă, cred că aș fi onorată.

– Secundul va fi cel de-al doilea martor, spuse căpitanul Wolverton. Îi plac lucrurile de genul acesta, continuă el uitându-se apoi la Edward cu o privire frățească. Veți sta în cabina mea, bineînțeles. Eu pot dormi în altă parte.

Edward îi mulțumi – foarte recunoscător –, apoi ieșiră toți din cabină, ducându-se spre punte, care, insistă căpitanul, era un spațiu mult mai potrivit pentru o nuntă.

Când se opriră sub catarg, cu tot echipajul prezent, pentru a sărbători alături de ei, Edward se întoarse spre căpitan și i se adresă:

– O întrebare înainte de a începe...

Căpitanul Wolverton, vizibil amuzat, îi făcu semn din cap să continue.

– Pot săruta mireasa *înainte*?

Epilog

Cecilia Rokesby era agitată.

Corecție, era *foarte* agitată.

În aproximativ cinci minute, urma să cunoască familia soțului ei.

Familia lui foarte aristocrată.

Care nu știa că el se căsătorise cu ea.

Și acum, era, cu siguranță, foarte legal. Se dovedise că episcopul de Cork și Ross aveau o afacere cu autorizații speciale – căsătoria lor nu fusese prima căsătorie pe un vas care avea nevoie de o ceremonie oficială. Episcopul avea un teanc de autorizații gata pentru a fi completate, și se căsătoriseră pe loc, cu căpitanul Wolverton și preotul local în calitate de martori.

După aceea, ea și Edward se hotărâseră să meargă direct în Kent. Familia lui abia aștepta să îl vadă, iar ea nu mai avea pe nimeni în Derbyshire. Era timp suficient pentru a se întoarce la Marswell să-și strângă lucrurile înainte de a-i da casa lui Horace. Vărul ei nu putea face nimic fără confirmarea morții lui Thomas, și, din moment ce Cecilia și Edward erau singurii oameni din Anglia care puteau confirma, în prezent, o asemenea știre...

Horace avea să fie nevoit să învețe minunata artă a răbdării.

Dar acum erau aici, ajungând pe aleea de la reședința Crake, casa strămoșească a familiei Rokesby. Edward i-o

descrisese în detaliu, și știa că era mare, dar, când o ocoliră, nu putu să nu tresară.

Edward o strânse de mână.

– Este imensă, remarcă ea.

El zâmbi distras, uitându-se cu atenție la casa lui, care apărea tot mai mare cu fiecare mișcare a roților trăsurii.

Cecilia își dădu seama că și el era agitat. Era evident din modul cum bătea constant cu degetul în coapsă și cum își mușca ușor buza de jos.

Bărbatul ei mare, puternic și priceput era agitat.

Asta o făcea să îl iubească și mai mult.

Trăsura se opri, iar Edward sări jos înainte să apuce să vină careva să îi ajute. Imediat ce Cecilia era în siguranță lângă el, îi puse mâna la brațul lui și o conduse spre casă.

– Sunt surprins că nu a ieșit nimeni, șopti el.

– Poate că nimeni nu se uita la alee.

– Mereu este cineva....

Ușa se deschise larg, și ieși un lacheu.

– Domnule? spuse lacheul, iar Cecilia își dădu seama că trebuia să fie nou, pentru că habar nu avea cine era Edward.

– Este familia acasă? îl întrebă Edward.

– Da, domnule. Cine să le spun că întreabă?

– Edward. Spune-le că Edward este acasă.

Lacheul făcu ochii mari. Era clar că era angajat de îndeajuns de mult timp cât să știe ce înseamnă asta, și practic fugi înapoi în casă. Cecilia zâmbi un pic forțat. Încă era agitată. Corecție, încă era *foarte* agitată, dar era ceva aproape amuzant în această situație, ceva care o făcea ușor nechibzuită.

– Să așteptăm înăuntru? îl întrebă ea.

El încuviință din cap, și intrară în holul mare. Era gol, fără nici un servitor, până când...

– *Edward!*

Era un țipăt, un țipăt puternic de femeie, exact sunetul pe care cineva și l-ar fi imaginat de la cineva atât de fericit, încât era posibil să izbucnească în lacrimi în orice clipă.

– *Edward! Edward! Edward! Oh, Dumnezeule, nu îmi vine să cred că ești chiar tu!*

Cecilia se uita mirată în timp ce o femeie brunetă practic *zbura* pe scări. Parcurse ultimele șase trepte dintr-un salt, și abia atunci Cecilia văzu că purta pantaloni bărbătești.

– Edward! Cu un ultim țipăt, femeia se aruncă în brațele lui Edward, îmbrățișându-l cu îndeajuns de multă forță și dragoste încât să o facă pe Cecilia să plângă. Oh, Edward, spuse ea din nou, atingându-i obrajii ca și cum avea nevoie să fie sigură că era chiar el. Am fost atât de disperați.

– Billie? spuse Edward.

Billie? Billie Bridgerton? Inima Ceciliei se opri. Oh, Dumnezeule! Asta avea să fie îngrozitor. Probabil tânăra încă se gândea că Edward avea să se însoare cu ea. El zisese că nu aveau nici un fel de înțelegere oficială, că Billie nu voia să se căsătorească cu el la fel cum nici el nu voia să se căsătorească cu ea, dar Cecilia suspecta că vorbise bărbatul încăpățânat din el. Cum să nu dorească orice femeie să se căsătorească cu el, mai ales una căreia i se spusese din copilărie că era a lui?

– Mă bucur să te văd, spuse Edward sărutând-o frățește pe obraz. Dar ce faci aici?

Billie râse. Era un râset printre lacrimi, dar bucuria se simțea în fiecare notă.

– Nu știi, spuse ea. Bineînțeles că nu știi.

– Ce nu știu?

Apoi se auzi o altă voce. O voce de bărbat.

– M-am căsătorit cu ea.

– George? spuse Edward și se întoarse.

Fratele lui. El trebuia să fie. Nu avea părul în aceeași nuanță de castaniu, dar ochii aceia, acei ochi de un albastru puternic... Trebuia să fie un Rokesby.

– Te-ai căsătorit cu Billie?

Edward încă părea... sincer, *șocat* nu era un cuvânt îndeajuns de puternic pentru a descrie starea lui.

– Da, spuse George, mândru de asta, deși Cecilia avu mai puțin de o secundă pentru a se uita la el înainte ca Edward să-l ia în brațe.

– Dar... dar...

Cecilia se uita cu interes. Era imposibil să nu zâmbească. Era o poveste aici. Nu putea să nu se simtă un pic ușurată că Billie Bridgerton era, în mod evident, îndrăgostită de altcineva.

– Dar voi vă urâți unul pe celălalt, protestă Edward.

– Nu atât de mult pe cât ne iubim unul pe celălalt, spuse Billie.

– Dumnezeule! Tu și Billie? întrebă Edward uitându-se când la unul, când la celălalt. Sunteți siguri?

– Îmi amintesc ceremonia destul de bine, spuse George cu un umor sec și își înclină capul spre Cecilia. Ne faci prezentările?

– Soția mea, zise el cu o mândrie evidentă, luând-o pe Cecilia de mână și trăgând-o mai aproape. Cecilia Rokesby.

– Fostă Harcourt? întrebă Billie. Tu ești cea care ne-a scris! Oh, *mulțumim!* Mulțumim! Își trecu brațele pe după trupul Ceciliei și o strânse așa tare, încât Cecilia putu simți

fiecare vibrație când femeia zise: Mulțumim din nou și din nou. Nici nu știi cât de mult a însemnat asta pentru noi.

– Mama și tata sunt în sat, spuse George. Trebuie să se întoarcă într-o oră.

– Excelent, zise Edward zâmbind larg. Și restul?

– Nicholas este la școală, spuse Billie, și bineînțeles că Mary are acum propria casă.

– Și Andrew?

Andrew. Cel de-al treilea frate. Edward îi spusese Ceciliei că era înrolat în marină.

– Este aici? întrebă Edward.

George făcu un sunet pe care Cecilia nu știu cum să îl interpreteze. Ar fi putut fi numit chicot… dacă nu ar fi avut în mod clar în el și o resemnare ciudată.

– Să-i spun eu sau îi spui tu? întrebă Billie.

– Ei bine, *asta* chiar este o poveste... începu George trăgând aer în piept.